תּורה נבֿיאים וכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

שְׁמוּאֵל ב

א 1 און עס איז געווען נאָך שאָולס טויט, אַז דוד האָט זיך געהאַט
אומגעקערט פֿון שלאָגן עַמָלק, און דוד איז געזעסן אין ציקלַג
צוויי טעג, 2 און אויפֿן דריטן טאָג, ערשט אַ מאַן קומט אָן פֿון דעם
לאַגער, פֿון שָאולן, און זײַנע קליידער צעריסן, און ערד איז
אויף זײַן קאָפּ. און עס איז געווען, ווי ער איז געקומען צו דָוִדן, אַזוי
איז ער געפֿאַלן צו דער ערד, און האָט זיך געבוקט. 3 האָט דוד צו
אים געזאָגט: פֿון וואַנען קומסטו? האָט ער צו אים געזאָגט: פֿון
דעם לאַגער פֿון ישׂראל בין איך אַנטרונען געוואָרן. 4 האָט דוד צו
אים געזאָגט: ווי איז די זאַך געווען? דערצייל מיר, איך בעט דיך.
האָט ער געזאָגט: דאָס פֿאָלק איז אַנטלאָפֿן פֿון דער מלחמה, און
אויך זײַנען פֿיל פֿון דעם פֿאָלק געפֿאַלן און געשטאָרבן, און אויך
שָאול און זײַן זון יהונתן זײַנען טויט. 5 האָט דוד געזאָגט צו דעם
יונג וואָס האָט דאָס אים דערציילט: ווי אַזוי ווייסטו אַז שָאול און
זײַן זון יהונתן זײַנען טויט? 6 האָט דער יונג וואָס האָט אים דאָס
דערציילט, געזאָגט: איך האָב זיך גראָד געטראָפֿן אויף באַרג גִלבוֹע,
ערשט שָאול איז אָנגעלענט אויף זײַן שפּיז, און אָט האָבן די
רײַטוועגן און די רײַטמענער אים אָנגעיאָגט. 7 האָט ער זיך
אומגעקערט הינטער זיך, און האָט מיך דערזען, און ער האָט גערופֿן
צו מיר, און איך האָב געזאָגט: דאָ בין איך. 8 האָט ער צו מיר
געזאָגט: ווער ביסטו? האָב איך צו אים געזאָגט: אַן עַמָלקי בין איך.
9 האָט ער צו מיר געזאָגט: שטעל זיך, איך בעט דיך, לעבן מיר, און

טייט מיך, וואָרום די גסיסה האָט מיך אָנגענומען; וואָרום נאָר וואָס
מײַן נשמה האַלט זיך אין מיר. 10 האָב איך זיך געשטעלט לעבן אים,
און האָב אים געטייט, ווײַל איך האָב געוווּסט, אַז ער קען מער ניט
לעבן נאָך זײַן פֿאַלן. און איך האָב גענומען די קרוין וואָס אויף זײַן
קאָפּ, און דעם אָרעמבאַנד וואָס אויף זײַן אָרעם, און האָב זיי
געבראַכט אַהער צו מײַן האַר.

11 האָט דוד אָנגענומען זײַנע קליידער, און האָט זיי צעריסן, און
דאָס גלײַכן אַלע מענטשן וואָס מיט אים. 12 און זיי האָבן געקלאָגט
און געוויינט, און האָבן געפֿאַסט ביזן אָוונט אויף שָאולן און אויף
יהונתן זײַן זון, און אויף דעם פֿאָלק פֿון גאָט, און אויף דעם הויז פֿון
ישׂראל, וואָס זיי זײַנען געפֿאַלן דורכן שווערד.

13 און דוד האָט געזאָגט צו דעם יונג וואָס האָט דאָס אים
דערציילט: פֿון וואַנען ביסטו? האָט ער געזאָגט: איך בין דער זון פֿון
אַ פֿרעמדן מאַן, אַן עמָלקי. 14 האָט דוד צו אים געזאָגט: ווי האָסטו
ניט מורא געהאַט אויסצושטרעקן דײַן האַנט אומצוברענגען דעם
געזאַלבטן פֿון גאָט?

15 און דוד האָט צוגערופֿן איינעם פֿון די יונגען, און האָט געזאָגט:
גענען, פֿאַל-צו אויף אים. און ער האָט אים געשלאָגן, און ער איז
געשטאָרבן.

16 און דוד האָט צו אים געזאָגט: דײַן בלוט אויף דײַן קאָפּ! וואָרום
דײַן מויל האָט עדות געזאָגט אויף דיר, אַזוי צו זאָגן: איך האָב
געטייט דעם געזאַלבטן פֿון גאָט.

17 און דוד האָט געקלאָגט די דאָזיקע קלאָג אויף שָאולן און אויף
יהונתן זײַן זון, 18 און ער האָט געזאָגט-כּדי צו לערנען די קינדער פֿון
יהוּדה דעם בויגן; דאָס איז שוין פֿאַרשריבן אין בוך פֿון ישר:

19 די פּראַכט, ישׂראל, איז אויף דײַנע הייכן דערשלאָגן;
ווי זײַנען די גבורים געפֿאַלן!
20 ניט דערציילן זאָלט איר אין גַת,
ניט אָנזאָגן אין די גאַסן פֿון אַשקלון,
כּדי די טעכטער פֿון די פּלשתּים זאָלן זיך ניט פֿרייען,
כּדי די טעכטער פֿון די אומבאַשניטענע זאָלן ניט קווע לן.

21 איר בערג פֿון גִלבוֹע,
ניט טוי און ניט רעגן אויף אײַך,
אָדער פֿעלדער געהויבענע!
וואָרום דאָרט איז פֿאַרמיאוסט געוואָרן דער שילד פֿון גבורים,
דער שילד פֿון שָאולן, מיט אייל ניט באַשמירט,
22 פֿון בלוט פֿון דערשלאָגענע, פֿון פֿעטס פֿון גבורים,
האָט יהונתנס בויגן זיך צוריק ניט געצויגן,
און די שווערד פֿון שָאולן זיך ניט אומגעקערט ליידיק.
23 שָאול און יהונתן,
די באַליבטע און ליבע אין זייער לעבן,
צו מאָל אין זייער טויט האָבן זיי זיך ניט צעשיידט.
פֿון אָדלערס זײַנען זיי געווען פֿלינקער,
פֿון לייבן זײַנען זיי געווען שטאַרקער.

24 איר טעכטער פֿון ישׂראל, אויף שָאולן וויינט,
וואָס האָט אײַך אין רויטן געקליידט, מיט תּענוגים דערצו,
וואָס האָט אַרויפֿגעטאָן צירונג פֿון גאָלד אויף אײַער קלייד.

25 ווי זײַנען די גבורים אין מלחמה געפֿאַלן-
יהונתן אויף דײַנע הייכן דערשלאָגן!

26 מיך קלעמט נאָך דיר, יהונתן מײַן ברודער,
ליב געווען ביסטו מיר זייער;
ווּנדערלעך געווען איז דײַן ליבשאַפֿט צו מיר,
מער ווי די ליבשאַפֿט פֿון ווײַבער.

27 ווי זײַנען די גבורים געפֿאַלן,
און אונטערגעגאַנגען די וואָפֿן פֿון מלחמה!

ב 1 און עס איז געווען נאָך דעם, האָט דוד געפֿרעגט בײַ גאָט,
אַזוי צו זאָגן: זאָל איך אַרויפֿגיין אין איינער פֿון די שטעט פֿון
יהודה? האָט גאָט צו אים געזאָגט: גיי אַרויף. האָט דוד געזאָגט:
ווּהין זאָל איך אַרויפֿגיין? האָט ער געזאָגט: קיין חבֿרון.

2 איז דוד אַרויפֿגעגאַנגען אַהין, און אויך זײַנע צוויי ווײַבער,
אַחינוֹעם פֿון יזרעאל, און אַבֿיגַיִל די ווײַב פֿון נָבָֿלן פֿון כַּרמל. 3 און
זײַנע מענטשן וואָס מיט אים האָט דוד אַרויפֿגעבראַכט, עטלעכן מיט
זײַן הויזגעזינט; און זיי האָבן זיך באַזעצט אין די שטעט פֿון חבֿרון. 4
און די מענער פֿון יהודה זײַנען געקומען, און האָבן דאָרטן געזאַלבט
דָוִדן פֿאַר אַ מלך איבער דעם הויז פֿון יהודה.

האָט מען דערציילט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: די מענטשן פֿון יָבֿש-גִלעָד
זײַנען די וואָס האָבן באַגראָבן שָאולן. 5 האָט דוד געשיקט שלוחים
צו די מענטשן פֿון יָבֿש-גִלעָד, און זיי געלאָזט זאָגן: געבענטשט זאָלט
איר זײַן פֿון גאָט, וואָס איר האָט געטאָן דעם דאָזיקן חֶסד מיט אײַער
האַר, מיט שָאולן, און האָט אים באַגראָבן. 6 און אַצונד, זאָל גאָט
טאָן מיט אײַך חֶסד און טרײַשאַפֿט; און אויך איך וועל אײַך אָפּטאָן
די דאָזיקע טובֿה, וואָס איר האָט געטאָן די דאָזיקע זאַך. 7 און
אַצונד, זאָלן שטאַרק זײַן אײַערע הענט, און זײַט העלדישע יונגען;
וואָרום אײַער האַר שָאול איז טויט, און אויך האָט מיך דאָס הויז פֿון
יהודה געזאַלבט פֿאַר אַ מלך איבער זיי.

8 און אַבֿנר דער זון פֿון נֵרן, דער חיל-פֿירער פֿון שָאולן, האָט
גענומען איש-בוֹשֶת דעם זון פֿון שָאולן, און האָט אים
אַריבערגעפֿירט קיין מַחנַיִם. 9 און ער האָט אים געמאַכט פֿאַר אַ
מלך איבער גִלעָד, און איבער דעם אשורי, און איבער יזרעאל און
איבער אפֿרַיִם, און איבער בנימין, און איבער גאַנץ ישׂראל.

10 פֿערציק יאָר איז אַלט געווען איש-בוֹשֶת דער זון פֿון שָאולן, אַז
ער איז געוואָרן מלך איבער ישׂראל, און צוויי יאָר האָט ער געקיניגט.
אָבער דאָס הויז פֿון יהודה איז געווען הינטער דָוִדן. 11 און די צאָל
פֿון די טעג וואָס דוד איז געווען מלך אין חבֿרון איבער דעם הויז פֿון
יהודה, איז געווען זיבן יאָר און זעקס חדשים.

12 און אַבֿנר דער זון פֿון נֵרן, און די קנעכט פֿון איש-בוֹשֶת דעם זון
פֿון שָאולן, זײַנען אַרויסגעגאַנגען פֿון מַחנַיִם קיין גִבֿעון. 13 אויך
יוֹאָבֿ דער זון פֿון צרוּיָהן, און די קנעכט פֿון דָוִדן, זײַנען
אַרויסגעגאַנגען, און זיי האָבן זיך צונויפֿגעטראָפֿן מיט זיי אין איינעם
בײַם טײַך פֿון גִבֿעון, און די האָבן זיך געזעצט פֿון דער זײַט טײַך, און
די פֿון יענער זײַט טײַך. 14 און אַבֿנר האָט געזאָגט צו יוֹאָבֿן: זאָלן

אַקאָרשט די יונגען אויפֿשטיין, און אַ שטיף טאָן פֿאַר אונדז. האָט
יואָבֿ געזאָגט: זאָלן זיי אויפֿשטיין.

15 זײַנען זיי אויפֿגעשטאַנען, און זײַנען אַריבערגעגאַנגען מיט אַ
צאָל, צוועלף פֿאַר בנימין, און פֿאַר איש-בּוֹשֶׁת דעם זון פֿון שָׁאולן,
און צוועלף פֿון דָוִדס קנעכט. 16 און זיי האָבן אָנגענומען איינער
דעם אַנדערן פֿאַרן קאָפּ, מיט זײַן שווערד צום אַנדערנס זײַט, ביז זיי
זײַנען געפֿאַלן אין איינעם. און מע האָט גערופֿן יענעם אָרט חלקת-
הצורים, וואָס איז גבֿעון.

17 און די מלחמה איז געווען זייער אַ שווערע אין יענעם טאָג, און
אַבֿנר און די מענער פֿון ישׂראל זײַנען געשלאָגן געוואָרן פֿאַר די
קנעכט פֿון דָוִדן.

18 און דאָרטן זײַנען געווען צרויָהס דרײַ זין, יואָבֿ, און אַבֿישַׁי און
עשׂהאל; און עשׂהאל איז געווען פֿלינק אויף זײַנע פֿיס, אַזוי ווי
איינער פֿון די הינדן וואָס אין פֿעלד. 19 האָט עשׂהאל נאָכגעיאָגט
אַבֿנרן, און ער האָט זיך ניט אָפּגענייַגט פֿון הינטער אַבֿנרן צו גיין
רעכטס אָדער לינקס. 20 האָט אַבֿנר זיך אומגעקערט הינטער זיך, און
האָט געזאָגט: ביסט דו דאָס, עשׂהאל? האָט ער געזאָגט: איך. 21
האָט אַבֿנר צו אים געזאָגט: נייג זיך צו דײַן רעכטער זײַט אָדער צו
דײַן לינקער, און כאַפּ דיר אָן איינעם פֿון די יונגען, און נעם דיר זײַן
אויסטו. אָבער עשׂהאל האָט זיך ניט געוואָלט אָפּקערן פֿון הינטער
אים. 22 האָט אַבֿנר ווידער געזאָגט צו עשׂהאלן: קער דיך אָפּ פֿון
הינטער מיר; נאָך וואָס זאָל איך דיך שלאָגן צו דער ערד? און ווי
וועל איך אויפֿהייבן מײַן פּנים צו דײַן ברודער יואָבֿן? 23 אָבער ער
האָט זיך ניט געוואָלט אָפּקערן, און אַבֿנר האָט אים אַ זעץ געטאָן
מיטן אונטערשטן טייל פֿון שפּיז אין בויך, ביז דער שפּיז איז אים
אַרויס פֿון הינטן; און ער איז דאָרטן געפֿאַלן און געשטאָרבן אויפֿן
אָרט. און עס איז געווען, איטלעכער וואָס איז געקומען צו דעם
אָרט וואָס עשׂהאל איז דאָרטן געפֿאַלן און געשטאָרבן, האָט זיך
אָפּגעשטעלט.

24 האָבן יואָבֿ און אַבֿישַׁי נאָכגעיאָגט אַבֿנרן, און ווי די זון איז
אונטערגעגאַנגען, זײַנען זיי געקומען ביזן בערגל אַמָה וואָס פֿאַר גִיחַ,
אויפֿן וועג צום מדבר פֿון גבֿעון. 25 און די קינדער פֿון בנימין האָבן

זיך אײַנגעזאַמלט הינטער אַבֿנרן, און זײ זײַנען געװאָרן צו אײן בונד;
און זײ האָבן זיך געשטעלט אױפֿן שפּיץ פֿון אַ בערגל.

26 האָט אַבֿנר גערופֿן צו יואָבֿן, און האָט געזאָגט: זאָל דען אײביק
פֿאַרצערן די שװערד? װײסטו דען ניט אַז ביטער װעט זײַן צום סוף?
און ביז װאַנען װעסטו ניט הײסן דעם פֿאָלק זיך אומקערן פֿון
הינטער זײערע ברידער? 27 האָט יואָבֿ געזאָגט: אַזױ װי גאָט לעבט,
אַז װען דו װאָלסט ניט גערעדט, װאָלט ערשט אין דער פֿרי דאָס
פֿאָלק אָפּגעטרעטן אײנער פֿון הינטערן אַנדערן.

28 און יואָבֿ האָט געבלאָזן אין שופֿר, און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט
זיך אָפּגעשטעלט, און זײ האָבן מער ניט נאָכגעיאָגט ישׂראל, און
האָבן מער װײַטער ניט מלחמה געהאַלטן.

29 און אַבֿנר און זײַנע מענטשן זײַנען געגאַנגען דורכן פּלױן יענע
גאַנצע נאַכט, און זײ זײַנען אַריבער דעם ירדן, און דורכגעגאַנגען
גאַנץ בתרון, און געקומען קײן מַחנַיִם.

30 און יואָבֿ האָט זיך אומגעקערט פֿון הינטער אַבֿנרן, און ער האָט
אײַנגעזאַמלט דאָס גאַנצע פֿאָלק; האָבן געפֿעלט פֿון דָוִדס קנעכט
נײַנצן מאַן און עשׂהאל. 31 און דָוִדס קנעכט האָבן געשלאָגן פֿון
בנימין, צװישן אַבֿנרס מענטשן -דרײַ הונדערט און זעכציק מאַן
זײַנען געבליבן טױט.

32 און עשׂהאלן האָבן זײ אַװעקגעטראָגן, און האָבן אים באַגראָבן
אין קבֿר פֿון זײַן פֿאָטער װאָס אין בית-לחם. און יואָבֿ און זײַנע
מענטשן זײַנען געגאַנגען אַ גאַנצע נאַכט, און זײ איז ליכטיק געװאָרן
אין חבֿרון.

ג

1 און די מלחמה איז געװען אַ לאַנגע צװישן דעם הױז פֿון שָאולן
און צװישן דעם הױז פֿון דָוִדן. און דוד איז געװאָרן אַלץ
שטאַרקער, און דאָס הױז פֿון שָאולן איז געװאָרן אַלץ שװאַכער.

2 און בײַ דָוִדן זײַנען געבאָרן געװאָרן זין אין חבֿרון, און זײַן בכָור איז
געװען אַמנון, פֿון אַחינוֹעמען פֿון יזרעאל; 3 און דער צװײטער פֿון

אים, כִּלאָבֿ, פֿון אַבֿיגַיִל דער ווײַב פֿון נָבָֿלן פֿון כַּרמל; און דער
דריטער, אַבֿשָׁלום, דער זון פֿון מעכה דער טאָכטער פֿון תַּלמַי דעם
מלך פֿון גשור; 4 און דער פֿירטער, אַדוֹנִיָה, דער זון פֿון חַגיתן; און
דער פֿינפֿטער שפֿטיָה דער זון פֿון אַבֿיטַלן; 5 און דער זעקסטער,
יִתרעָם פֿון דָוִדס ווײַב עֶגלָהן. די דאָזיקע זײַנען געבאָרן געוואָרן בײַ
דָוִדן אין חבֿרון.

6 און עס איז געווען, ווען די מלחמה איז געווען צווישן דעם הויז פֿון
שָׁאולן און צווישן דעם הויז פֿון דָוִדן, האָט אַבֿנר זיך געהאַלטן אָן
דעם הויז פֿון שָׁאולן.

7 און שָׁאול האָט געהאַט אַ קעפּסווײַב וואָס איר נאָמען איז געווען
רִצפָּה די טאָכטער פֿון אַיָהן. האָט [איש-בוֹשֶׁת] געזאָגט צו אַבֿנרן:
פֿאַר וואָס ביסטו געקומען צו מײַן פֿאָטערס קעפּסווײַב? 8 האָט
אַבֿנרן זייער געברענט אויף די ווערטער פֿון איש-בוֹשֶׁתן, און ער האָט
געזאָגט: בין איך דען אַ הונטסקאָפּ פֿון יהוּדה? איך טו הײַנט צו טאָג
חֶסד מיט דעם הויז פֿון דײַן פֿאָטער שָׁאולן, צו זײַנע אייגענע און צו
זײַנע גוטע פֿרײַנט, און איך האָב דיך ניט איבערגעענטפֿערט אין דער
האַנט פֿון דָוִדן, און דו וואַרפֿסט מיר הײַנט פֿאָר אַ זינד מיט דער
פֿרוי. 9 זאָל גאָט טאָן צו אַבֿנרן אַזוי און נאָך מער, אַז אַזוי ווי גאָט
האָט געשוואָרן צו דָוִדן, אַזוי וועל איך אים טאָן, 10 אַריבערצוטראָגן
די מלוכה פֿון שאָולס הויז, און אויפֿשטעלן דעם טראָן פֿון דָוִדן
איבער ישׂראל און איבער יהוּדה, פֿון דן און ביז באֵר-שֶׁבֿע! 11 און
ער האָט מער אַ וואָרט ניט געקענט ענטפֿערן אַבֿנרן, פֿון זײַן מורא
פֿאַר אים.

12 און אַבֿנר האָט אויפֿן אָרט געשיקט שלוחים צו דָוִדן, אַזוי צו
זאָגן: בײַ וועמען איז דאָס לאַנד? אַזוי צו זאָגן: שליס דײַן בונד מיט
מיר, און אָט איז מײַן האַנט מיט דיר איבערצודרייען צו דיר גאַנץ
ישׂראל. 13 האָט ער געזאָגט: גוט, איך וועל שליסן מיט דיר אַ בונד,
אָבער איין זאַך פֿאַרלאַנג איך פֿון דיר, אַזוי צו זאָגן: זאָלסט ניט זען
מײַן פּנים, סײַדן דו ברענגסט צוגלײַך מִיכל די טאָכטער פֿון שָׁאולן,
ווען דו קומסט זען מײַן פּנים.

14 און דוד האָט געשיקט שלוחים צו איש-בּוֹשֶׁת דעם זון פֿון שָׁאולן,
אַזוי צו זאָגן: גיב מיר מײַן ווײַב מיכלען, וואָס איך האָב פֿאַרקנאַסט
צו מיר מיט הונדערט פֿאָרהויטן פֿון די פּלִשתּים.

15 האָט איש-בּוֹשֶׁת געשיקט, און האָט זי אָפּגענומען פֿון דעם מאַן,
פֿון פַּלטיאֵל דעם זון פֿון לַיִשן. 16 און איר מאַן איז געגאַנגען מיט
איר, געגאַנגען נאָך איר און געוויינט ביז בחורים. האָט אַבֿנר צו אים
געזאָגט: גיי קער זיך אום; און ער האָט זיך אומגעקערט.

17 און אַבֿנר האָט געהאַט אַ גערייד מיט די עלטסטע פֿון ישׂראל,
אַזוי צו זאָגן: נאָך נעכטן און נאָך אייערנעכטן האָט איר באַגערט
דָוִדן פֿאַר אַ מלך איבער אײַך. 18 און אַצונד טוט; וואָרום גאָט האָט
געזאָגט אויף דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: דורך דער האַנט פֿון דוד מײַן קנעכט
וועל איך העלפֿן מײַן פֿאָלק ישׂראל פֿון דער האַנט פֿון די פּלִשתּים,
און פֿון דער האַנט פֿון אַלע זייערע פֿײַנט.

19 און אַבֿנר האָט אויך גערעדט אין די אויערן פֿון בנימין. און אַבֿנר
איז אויך געגאַנגען דערציילן אין די אויערן פֿון דָוִדן אין חבֿרון אַלץ
וואָס איז ווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון ישׂראל, און אין די אויגן פֿון
גאַנצן הויז פֿון בנימין. 20 און אַבֿנר איז געקומען צו דָוִדן קיין חבֿרון,
און צוואַנציק מאַן מיט אים. און דוד האָט געמאַכט פֿאַר אַבֿנרן און
פֿאַר די מענטשן וואָס מיט אים אַ מאָלצײַט. 21 און אַבֿנר האָט
געזאָגט צו דָוִדן: איך וועל אויפֿשטיין און וועל גיין, און איך וועל
אײַנזאַמלען צו מײַן האַר דעם מלך גאַנץ ישׂראל, און זיי וועלן שליסן
מיט דיר אַ בונד, און וועסט קיניגן ווי ווײַט דײַן האַרץ געלוסט. און
דוד האָט אַוועקגעשיקט אַבֿנרן, און ער איז אַוועקגעגאַנגען בשלום.

22 ערשט די קנעכט פֿון דָוִדן און יוֹאָבֿ זײַנען אָנגעקומען פֿון אַן
אָנפֿאַל, און זיי האָבן געבראַכט מיט זיך פֿיל רויב; און אַבֿנר איז שוין
ניט געווען בײַ דָוִדן אין חבֿרון, ווײַל ער האָט אים אַוועקגעשיקט, און
ער איז אַוועקגעגאַנגען בשלום. 23 און ווי יוֹאָבֿ און דער גאַנצער חיל
וואָס מיט אים זײַנען אָנגעקומען, האָט מען דערציילט יוֹאָבֿן, אַזוי צו
זאָגן: אַבֿנר דער זון פֿון נֵרן איז געקומען צום מלך, און ער האָט אים
אַוועקגעשיקט, און ער איז אַוועקגעגאַנגען בשלום.

24 איז יוֹאָבֿ געקומען צום מלך, און האָט געזאָגט: וואָס האָסטו
געטאָן? אָט איז אַבֿנר געקומען צו דיר; אַלמאַי האָסטו אים

אָפּגעלאָזט, און ער איז אַוועקגעגאַנגען? 25 דו קענסט אַבֿנר דעם
זון פֿון נֵרן, אַז דיך צו פֿאַרנאַרן איז ער געקומען, און געוואָר צו
ווערן ווי אויס און ווי איַין ביַי דיר, און געוואָר צו ווערן אַלץ וואָס דו
טוסט.

26 און יואָבֿ איז אַרויסגעגאַנגען פֿון דָוִדן, און ער האָט געשיקט
שלוחים נאָך אַבֿנרן, און זיי האָבן אים אומגעקערט פֿון בֹור-סירה;
און דוד האָט ניט געוווּסט.

27 און ווי אַבֿנר האָט זיך אומגעקערט קיין חבֿרון, אַזוי האָט אים
יואָבֿ אָפּגענייַגט אינעווייניק אין טויער, כּדי צו רעדן מיט אים
שטילערהייט, און ער האָט אים דאָרטן געשלאָגן אין בויך, און ער
איז געשטאָרבן, פֿאַר דעם בלוט פֿון זיַין ברודער עשׂהאלן.

28 און דוד האָט עס דערנאָך געהערט, און ער האָט געזאָגט: ריין בין
איך און מיַין מלוכה פֿאַר גאָט אויף אייביק פֿון דעם בלוט פֿון אַבֿנר
דעם זון פֿון נֵרן. 29 זאָל עס פֿאַלן אויפֿן קאָפּ פֿון יואָבֿן, און אויפֿן
גאַנצן הויז פֿון זיַין פֿאָטער, און זאָל ניט אויסגיין פֿון יואָבֿס הויז אַ
פֿלוסיקער און אַ קרעציקער, און דער וואָס האַלט זיך אויף אַ
שטעקן, און דער וואָס פֿאַלט דורכן שווערד און דער וואָס אים פֿעלט
ברויט.

30 און יואָבֿ און אַבֿישַי זיַין ברודער האָבן געהרגעט אַבֿנרן פֿאַר וואָס
ער האָט געטייט זייער ברודער עשׂהאלן אין גבֿעון אין דער מלחמה.

31 און דוד האָט געזאָגט צו יואָבֿן און צו דעם גאַנצן פֿאָלק וואָס
מיט אים: צערייַסט אייַערע קליידער, און גורט אָן זאַק, און קלאָגט
פֿאַרויס פֿאַר אַבֿנרן. און דער מלך דוד איז געגאַנגען נאָך דער מיטה.
32 און זיי האָבן באַגראָבן אַבֿנרן אין חבֿרון. 33 און דער מלך האָט
אויפֿגעהויבן זיַין קֹול, און האָט געוויינט אויף אַבֿנרס קבֿר, און דאָס
גאַנצע פֿאָלק האָט מיטגעוויינט. און דער מלך האָט געקלאָגט אויף
אַבֿנרן, און האָט געזאָגט:

זאָל אַבֿנר שטאַרבן ווי אַ נידערטרעכטיקער שטאַרבט?
34 דיַינע הענט זיַינען ניט געבונדן געווען,
און דיַינע פֿיס ניט אין קייטן געשמידט;

ווי מע פֿאַלט פֿאַר פֿאַרברעכער ביסטו געפֿאַלן.
און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט ווידער געוויינט אויף אים.

35 און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז געקומען צו געבן עסן דָוִדן ברויט ווען
עס איז נאָך געווען טאָג, אָבער דוד האָט געשווּאָרן, אַזוי צו זאָגן:
זאָל מיר גאָט טאָן אַזוי און נאָך מער, אויב איך וועל פֿאַרזוכן ברויט
אָדער עפּעס וואָס עס איז, איידער די זון גייט אונטער! 36 און דאָס
גאַנצע פֿאָלק האָט געמערקט, און עס איז ווױלגעפֿעלן אין זייערע
אויגן; אַלץ וואָס דער מלך האָט געטאָן איז ווױלגעפֿעלן אין די אויגן
פֿון גאַנצן פֿאָלק. 37 און דאָס גאַנצע פֿאָלק און גאַנץ ישׂראל האָבן
געוווּסט אין יענעם טאָג, אַז דאָס איז ניט געווען פֿון מלך, צו טייטן
אַבֿנר דעם זון פֿון נֵרן.

38 און דער מלך האָט געזאָגט צו זײַנע קנעכט: פֿאַר וואָר, איר
דאַרפֿט וויסן, אַז אַ האַר און אַ גרויסער מאַן איז געפֿאַלן הײַנטיקן
טאָג אין ישׂראל. 39 און איך בין הײַנט שוואַך, און נאָר־וואָס
געזאַלבט פֿאַר אַ מלך, און די דאָזיקע לײַט, די זין פֿון צרויָהן, זײַנען
צו האַרט פֿאַר מיר. זאָל גאָט באַצאָלן דעם שלעכטסטוער לויט זײַן
שלעכטיקייט.

ד 1 און שאָולס זון האָט געהערט, אַז אַבֿנר איז אומגעקומען אין
חבֿרון, און זײַנע הענט זײַנען שלאַף געוואָרן, און גאַנץ ישׂראל
זײַנען דערשראָקן געוואָרן.

2 און שאָולס זון האָט געהאַט צוויי הויפּטלײַט פֿון מחנות; דער
נאָמען פֿון איינעם איז געווען בַעֲנָה, און דער נאָמען פֿון צווייטן רֵכָבֿ,
זין פֿון רִמוֹן דעם בארוֹתער, פֿון די קינדער פֿון בנימין; וואָרום
אויך בארות ווערט גערעכנט צו בנימין; 3 און די בארוֹתער זײַנען
אַנטלאָפֿן קיין גִתַּיִם, און זײַנען דאָרטן געבליבן ווינער ביז אויף
הײַנטיקן טאָג.

4 און יהונתן דער זון פֿון שָאולן האָט געהאַט אַ זון אַ לאָמען אויף די
פֿיס. ער איז געווען פֿינף יאָר אַלט, ווען די הערונג וועגן שָאולן און
יהונתנען איז אָנגעקומען פֿון יזרעאל. האָט אים זײַן אַם אויפֿגעהויבן

און איז געלאָפֿן: איז, אין איר אײַלעניש צו אַנטלויפֿן, איז ער געפֿאַלן
און איז הינקעדיק געוואָרן. און זײַן נאָמען איז געווען מפֿיבֹושת.

5 זײַנען געגאַנגען די זין פֿון רִמוֹן דעם בְארֹותער, רֵכָב און בַעֲנָה, און
זיי זײַנען געקומען אין דער היץ פֿון טאָג צום הויז פֿון איש־בֹשֶתן,
בעת ער האָט געשלאָפֿן דעם מיטאָגשלאָף. 6 און זיי זײַנען
אַרײַנגעגאַנגען אינעווייניק אין הויז ווי קויפֿער פֿון ווייץ, און האָבן
אים געשלאָגן אין בויך; און רֵכָב און זײַן ברודער בַעֲנָה זײַנען
אַנטרונען געוואָרן. 7 און אַז זיי זײַנען אַרײַן אין הויז, ווען ער איז
געלעגן אויף זײַן בעט אין זײַן שלאָפֿקאַמער, און האָבן אים געשלאָגן
און געטייט, האָבן זיי אָפּגעשניטן זײַן קאָפּ; און זיי האָבן גענומען זײַן
קאָפּ, און זײַנען געגאַנגען מיטן וועג פֿון פלוין אַ גאַנצע נאַכט. 8 און
זיי האָבן געבראַכט דעם קאָפּ פֿון איש־בֹשֶתן צו דָוִדן קיין חבֿרון,
און זיי האָבן געזאָגט צום מלך: אָט איז דער קאָפּ פֿון איש־בֹשֶת
דעם זון פֿון שָאול דײַן פֿײַנט וואָס האָט געזוכט דײַן לעבן; און גאָט
האָט הײַנטיקן טאָג געגעבן מײַן האַר דעם מלך אַ נקמה אָן שָאולן
און אָן זײַן זאָמען.

9 האָט דוד געענטפֿערט רֵכָבן און זײַן ברודער בַעֲנָהן, די זין פֿון רִמוֹן
דעם בְארֹותער, און ער האָט צו זיי געזאָגט: אַזוי ווי עס לעבט גאָט
וואָס האָט אויסגעלייזט מײַן זעל פֿון יעטוועדער צרה, 10 אַז דער
וואָס האָט מיר דערציילט, אַזוי צו זאָגן: "זע, שָאול איז טויט", און
ער איז געווען ווי אַ בשׂורה־ברענגער אין זײַנע אויגן, האָב איך אים
אָנגענומען, און האָב אים געהרגעט אין ציקלַג, אָנשטאָט וואָס איך
זאָל אים געבן בשׂורה־געלט. 11 הײַנט ווי נאָך אַז מענטשן רשעִים
האָבן געהרגעט אַן אומשולדיקן מענטשן אין זײַן הויז אויף זײַן
געלעגער, זאָל איך אַצונד ניט מאָנען זײַן בלוט פֿון אײַער האַנט, און
אײַך אָפּראַמען פֿון דער ערד?

12 און דוד האָט באַפֿוילן די יונגען, און זיי האָבן זיי געהרגעט, און
אָפּגעהאַקט זייערע הענט און זייערע פֿיס, און זיי אויפֿגעהאַנגען בײַם
טײַך אין חבֿרון. און דעם קאָפּ פֿון איש־בֹשֶתן האָבן זיי גענומען און
באַגראָבן אין דעם קבֿר פֿון אַבֿנרן אין חבֿרון.

ה 1 און אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל זײַנען געקומען צו דָוִדן קיין
חבֿרון, און זיי האָבן געזאָגט, אַזוי צו זאָגן: דײַן ביין און דײַן
פֿלייש זײַנען מיר. 2 נאָך נעכטן און נאָך אייערנעכטן, אַז שָאול איז
געווען מלך איבער אונדז, ביסט דו געווען דער וואָס האָט
אַרויסגעפֿירט און אַרײַנגעפֿירט ישׂראל. און גאָט האָט צו דיר
געזאָגט: דו זאָלסט פּיטערן מײַן פֿאָלק, ישׂראל, און דו זאָלסט זײַן אַ
פֿירשט איבער ישׂראל.

3 און אַלע עלטסטע פֿון ישׂראל זײַנען געקומען צום מלך קיין חבֿרון,
און דער מלך דוד האָט זיי געשלאָסן אַ בונד אין חבֿרון פֿאַר גאָט, און
זיי האָבן געזאַלבט דָוִדן פֿאַר אַ מלך איבער ישׂראל.

4 דרײַסיק יאָר איז דוד אַלט געווען ווען ער איז געוואָרן מלך;
פֿערציק יאָר האָט ער געקיניגט. 5 אין חבֿרון האָט ער געקיניגט
איבער יהודה זיבן יאָר און זעקס חדשים, און אין ירושלים האָט ער
געקיניגט דרײַ און דרײַסיק יאָר איבער גאַנץ ישׂראל און יהודה.

6 און דער מלך איז געגאַנגען מיט זײַנע מענטשן קיין ירושלים אויף
דעם יבֿוסי, דעם באַוווינער פֿון לאַנד. האָבן זיי געזאָגט צו דָוִדן, אַזוי
צו זאָגן: וועסט אַהער ניט קומען סײַדן וועסט אָפּטאָן די בלינדע און
די הינקעדיקע; אַזוי צו זאָגן: דוד קען אַהער ניט קומען. 7 אָבער דוד
האָט באַצוווּנגען די פֿעסטונג פֿון צִיון, דאָס איז דָוִדס-שטאָט. 8 און
דוד האָט געזאָגט אין יענעם טאָג: ווער נאָר עס וועט שלאָגן דעם
יבֿוסי, און וועט צוקומען צו דער וואַסעררינע, און [אָפּטאָן] די
הינקעדיקע און די בלינדע, די פֿאַרהאַסטע פֿון דָוִדס זעל. . . . . דרום
זאָגט מען: אַ בלינדער און אַ הינקעדיקער איז דאָ; מע קען ניט אַרײַן
אין הויז.

9 און דוד האָט זיך באַזעצט אין דער פֿעסטונג, און ער האָט זי
גערופֿן דָוִדס-שטאָט; 10 און דוד האָט פֿאַרבויט רונד אַרום פֿון מלוא
און אינעווייניק צו. און דוד איז געוואָרן אַלץ גרעסער, און יהוה דער
גאָט פֿון צבֿאות איז געווען מיט אים.

11 און חירָם דער מלך פֿון צור האָט געשיקט שלוחים צו דָוִדן מיט
צעדערהאָלץ און האָלצמײַנסטערס און שטיינמײַנסטערס, און זיי
האָבן געבויט אַ הויז פֿאַר דָוִדן. 12 און דוד האָט געוווּסט אַז גאָט

האָט אים באַפֿעסטיקט פֿאַר אַ מלך איבער ישׂראל, און אַז ער האָט
דערהויבן זײַן מלוכה פֿון וועגן זײַן פֿאָלק ישׂראל.

13 און דוד האָט גענומען נאָך קעפּסווײַבער און ווײַבער פֿון ירושלים
נאָך זײַן קומען פֿון חבֿרון, און בײַ דָוִדן זײַנען געבאָרן געוואָרן נאָך
זין און טעכטער. 14 און דאָס זײַנען די נעמען פֿון די וואָס זײַנען אים
געבאָרן געוואָרן אין ירושלים: שַמוּעַ, און שוֹבָֿב, און נתן, און שלמה;
15 און יִבֿחָר, און אֶלישוּעַ, און נֶפֿג, און יָפֿיע; 16 און אֶלישָמָע, און
אֶלידָע, און אֶליפֿלט.

17 און די פּלִשתּים האָבן געהערט אַז מע האָט געזאַלבט דָוִדן פֿאַר אַ
מלך איבער ישׂראל, און אַלע פּלִשתּים זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען צו זוכן
דָוִדן. האָט דוד דערהערט, און ער האָט אַראָפּגענידערט צו דער
פֿעסטונג.

18 און די פּלִשתּים זײַנען געקומען, און האָבן זיך פֿאַרשפּרייט אין
טאָל רפֿאים.

19 האָט דוד געפֿרעגט בײַ גאָט, אַזוי צו זאָגן: זאָל איך אַרויפֿגײן
אַקעגן די פּלִשתּים? וועסטו זיי געבן אין מײַן האַנט? האָט גאָט
געזאָגט צו דָוִדן: גיי אַרויף וואָרום געבן וועל איך געבן די פּלִשתּים
אין דײַן האַנט.

20 איז דוד געקומען אין בעל-פּרָצים, און דוד האָט זיי דאָרטן
געשלאָגן, און ער האָט געזאָגט: גאָט האָט דורכגעבראָכן מײַנע פֿײַנט
פֿאַר מיר, אַזוי ווי אַ דורכבראָך פֿון וואַסער. דרום האָט מען גערופֿן
דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט בַעַל-פּרָצים.

21 און זיי האָבן דאָרטן איבערגעלאָזט זייערע געצנבילדער, און דוד
און זײַנע מענטשן האָבן זיי אַוועקגעטראָגן.

22 און די פּלִשתּים זײַנען ווידער אַ מאָל אַרויפֿגעקומען, און האָבן
זיך פֿאַרשפּרייט אין טאָל רפֿאים. 23 האָט דוד געפֿרעגט בײַ גאָט, און
ער האָט געזאָגט: זאָלסט ניט אַרויפֿגײן; דריי זיך אויס הינטער זיי,
און זאָלסט קומען אויף זיי פֿון אַקעגן די מוילבערביימער. 24 און עס
וועט זײַן, אַז דו הערסט אַ גערויש פֿון טריט אין די שפּיצן פֿון די
מוילבערביימער, דענצמאָל זאָלסטו אײַלן, וואָרום דענצמאָל איז

גאָט אַרויסגעגאַנגען דיר פֿאַרויס, צו שלאָגן אין דעם לאַגער פֿון די
פּלִשתּים.

25 און דוד האָט אַזוי געטאָן – אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפֿוילן, און
ער האָט געשלאָגן די פּלִשתּים פֿון גֶבַע ביז דו קומסט קיין גזר.

ו 1 און דוד האָט ווידער אײַנגעזאַמלט אַלע געקליבענע אין
ישׂראל, דרײַסיק טויזנט מאַן. 2 און דוד איז אויפֿגעשטאַנען און
איז געגאַנגען מיט דעם גאַנצן פֿאָלק וואָס מיט אים פֿון בַּעֲלֵי-יהוּדָה,
אַרויפֿצוברענגען פֿון דאָרטן דעם אָרון פֿון גאָט, וואָס אויף אים
ווערט גערופֿן דער נאָמען – דער נאָמען פֿון גאָט פֿון צבָאות וואָס
זיצט אויף די כּרובֿים. 3 און זיי האָבן אַרויפֿגעלייגט דעם אָרון פֿון
גאָט אויף אַ נײַעם וואָגן, און האָבן אים אַוועקגענומען פֿון אֲבִינָדָבֿס
הויז וואָס אין גִבְעָה. און עוּזָה און אַחיו די זין פֿון אֲבִינָדָבֿ האָבן
געפֿירט דעם נײַעם וואָגן. 4 און אַז זיי האָבן אים אַוועקגענומען פֿון
אֲבִינָדָבֿס הויז וואָס אין גִבְעָה, מיט דעם אָרון פֿון גאָט, איז אַחיו
געגאַנגען פֿאַרויס פֿאַרן אָרון. 5 און דוד און דאָס גאַנצע הויז פֿון
ישׂראל האָבן געשפּילט פֿאַר גאָט אויף אַלערליי [כּלי-זֶמֶר פֿון
ציפּרעסנהאָלץ, און אויף האַרפֿן, און אויף גיטאַרן, און אויף פּויקן,
און אויף קלעפּערלעך, און אויף צימבלען.

6 און ווי זיי זײַנען געקומען ביזן שײַער פֿון נָכון, האָט עוּזָה
אויסגעשטרעקט זײַן האַנט צום אָרון פֿון גאָט, און האָט אים
אָנגענומען, וואָרום די רינדער האָבן אים אַראָפּגערוקט.7 האָט דער
צאָרן פֿון גאָט געגרימט אויף עוּזָהן, און גאָט האָט אים דאָרטן
געשלאָגן פֿאַר דעם פֿאַרזע. און ער איז דאָרטן געשטאָרבן לעבן דעם
אָרון פֿון גאָט.

8 און דָוִדן האָט געערגערט פֿאַר וואָס גאָט האָט געבראַכט אַ בראָך
אויף עוּזָהן. און מע רופֿט יענעם אָרט פֶּרֶץ-עוּזָה ביז אויף הײַנטיקן
טאָג. 9 און דוד האָט מורא געהאַט פֿאַר גאָט יענעם טאָג, און ער
האָט געזאָגט: ווי אַזוי זאָל דער אָרון פֿון גאָט קומען צו מיר?

10 און דוד האָט ניט געוואָלט אָפּקערן דעם אָרון פֿון גאָט צו זיך אין
דָוִדס-שטאָט, און דוד האָט אים אָפּגעפֿירט צו דעם הויז פֿון עוֹבֵד-

אדומען פֿון גַת. 11 און דער אָרון פֿון גאָט איז געבליבן אין הויז פֿון
עוֹבֿד-אדומען פֿון גַת דרײַ חדשים. און גאָט האָט געבענטשט עוֹבֿד-
אדומען און זײַן גאַנץ הויז.

12 איז דערציילט געוואָרן דעם מלך דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: גאָט האָט
געבענטשט דאָס הויז פֿון עוֹבֿד-אדומען און אַלץ וואָס געהערט צו
אים, פֿון וועגן דעם אָרון פֿון גאָט. איז דוד געגאַנגען, און האָט
אַרויפֿגעבראַכט דעם אָרון פֿון גאָט פֿון עוֹבֿד-אדומס הויז אין דָוִדס-
שטאָט, מיט אַ שׂמחה. 13 און עס איז געווען, ווי די טרעגערס פֿון
דעם אָרון פֿון גאָט זײַנען אָפּגעגאַנגען זעקס טריט, אַזוי האָט
ער געשלאַכט אַן אָקס און אַ געשטאָפּט רינד. 14 און דוד האָט
געטאַנצט מיטן גאַנצן כּוח פֿאַר גאָט; און דוד איז געווען אָנגעגורט
אין אַ לײַנענעם אפֿוד. 15 און דוד און דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל,
האָבן אַרויפֿגעבראַכט דעם אָרון פֿון גאָט מיט שאַלונג און מיט אַ
קָול פֿון שופֿר.

16 און עס איז געווען, ווי דער אָרון פֿון גאָט איז געקומען אין דָוִדס-
שטאָט, אַזוי האָט מִיכל די טאָכטער פֿון שָאולן אַרויסגעקוקט דורכן
פֿענצטער, און האָט געזען דעם מלך דָוִדן טאַנצן און שפּרינגען פֿאַר
גאָט, און זי האָט אים פֿאַראַכט אין איר האַרצן.

17 און זיי האָבן געבראַכט דעם אָרון פֿון גאָט, און האָבן אים
אַוועקגעשטעלט אויף זײַן אָרט, אין דעם געצעלט וואָס דוד האָט
פֿאַר אים אויפֿגעשטעלט. און דוד האָט אויפֿגעבראַכט בראַנדאָפּפֿער
און פֿרידאָפּפֿער פֿאַר גאָט. 18 און אַז דוד האָט געענדיקט
אויפֿברענגען די בראַנדאָפּפֿער און די פֿרידאָפּפֿער, האָט ער
געבענטשט דאָס פֿאָלק אין דעם נאָמען פֿון גאָט פֿון צבֿאות. 19 און
ער האָט אויסגעטיילט דעם גאַנצן פֿאָלק, דעם גאַנצן המון פֿון
ישׂראל, פֿון אַ מאַן ביז אַ פֿרוי, איטלעכן אַ חלה ברויט, און אַ חלק
פֿלייש, און אַ ראָזינקעקוכן. און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז געגאַנגען
איטלעכער צו זײַן הויז.

20 און דוד האָט זיך אומגעקערט צו בענטשן זײַן הויזגעזינט. איז
מִיכל די טאָכטער פֿון שָאולן אַרויסגעגאַנגען דָוִדן אַנטקעגן, און
האָט געזאָגט: וואָס פֿאַר אַ כּבֿוד האָט זיך הײַנט אָנגעטאָן דער מלך
פֿון ישׂראל, ווען ער האָט זיך הײַנט אָפּגעדעקט פֿאַר די אויגן פֿון די

דינסטן פֿון זײַנע קנעכט, אַזוי ווי אָפּדעקן דעקט זיך אָפּ איינער פֿון
די נישטווערטיקע! 21 האָט דוד געזאָגט צו מיכלען: פֿאַר גאָט וואָס
האָט אויסדערוויילט מיך איידער דײַן פֿאָטער און איידער דײַן גאַנץ
הויז, מיך צו באַפֿעלן פֿאַר אַ פֿירשט איבער דעם פֿאָלק פֿון גאָט,
איבער ישׂראל – פֿאַר גאָט וועל איך מיך פֿריילעך מאַכן. 22 און איך
וועל זיך נאָך קלענער האַלטן ווי דאָס, און וועל זײַן שָפֿל אין מײַנע
אויגן. און מיט די דינסטן וואָס דו זאָגסט, מיט זיי טו איך זיך אָן
כּבֿוד.

23 און מִיכל די טאָכטער פֿון שָאולן, זי האָט ניט געהאַט קיין קינד
ביז דעם טאָג פֿון איר טויט.

ז

1 און עס איז געווען, אַז דער מלך האָט זיך באַזעצט אין זײַן הויז,
און גאָט האָט אים באַרוט רונד אַרום פֿון אַלע זײַנע פֿײַנט, 2 האָט
דער מלך געזאָגט צו נתן דעם נבֿיא: זע נאָר, איך וווין אין אַ הויז פֿון
צעדערן, און דער אָרון פֿון גאָט וווינט אין פֿאָרהאַנגען. 3 האָט נתן
געזאָגט צום מלך: אַלץ וואָס אין דײַן האַרצן גיי טו, וואָרום גאָט איז
מיט דיר.

4 און עס איז געווען, אין יענער נאַכט, איז דאָס וואָרט פֿון גאָט
געווען צו נתנען, אַזוי צו זאָגן: 5 גיי און זאָלסט זאָגן צו מײַן קנעכט,
צו דָוִדן: אַזוי האָט גאָט געזאָגט: ווילסט דו דען מיר בויען אַ הויז
צום וווינען פֿאַר מיר? 6 אַז איך האָב ניט געוווינט אין אַ הויז פֿון
דעם טאָג וואָס איך האָב אויפֿגעבראַכט די קינדער פֿון ישׂראל פֿון
מצרַיִם און ביז אויף הײַנטיקן טאָג, נײַערט איך פֿלעג אומגיין אין אַ
געצעלט און אין אַ מִשכּן. 7 אומעטום ווו איך בין אומגעגאַנגען
צווישן אַלע קינדער פֿון ישׂראל, צי האָב איך אַ וואָרט גערעדט מיט
איינעם פֿון די שבֿטים פֿון ישׂראל, וואָס איך האָב באַפֿוילן צו פּיטערן
מײַן פֿאָלק ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: פֿאַר וואָס האָט איר מיר ניט
געבויט אַ הויז פֿון צעדערן? 8 און אַצונד, זאָלסטו אַזוי זאָגן צו מײַן
קנעכט, צו דָוִדן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿאות: איך האָב דיך
גענומען פֿון דעם פּיטערפּלאַץ, פֿון הינטער די שאָף, צו זײַן אַ פֿירשט
איבער מײַן פֿאָלק, איבער ישׂראל. 9 און איך בין געווען מיט דיר
אומעטום ווו דו ביסט געגאַנגען, און איך האָב פֿאַרשניטן אַלע דײַנע

פֿייַנט פֿון פֿאַר דיר; און איך וועל דיר מאַכן אַ גרויסן נאָמען, אַזוי ווי
דער נאָמען פֿון די גרעסטע וואָס אויף דער ערד. 10 און איך וועל
מאַכן אַן אָרט פֿאַר מייַן פֿאָלק, פֿאַר ישׂראל, און וועל אים
איינפֿלאַנצן, ער זאָל רוען אויף זייַן אָרט, און מער ניט ציטערן; און
פֿאַרברעכער זאָלן אים מער ניט פּייַניקן אַזוי ווי צוערשט, 11 פֿון
דעם טאָג וואָס איך האָב באַפֿוילן שופֿטים איבער מייַן פֿאָלק ישׂראל;
און איך וועל דיך באַרוען פֿון אַלע דייַנע פֿייַנט. און גאָט זאָגט דיר
אָן, אַז גאָט וועט דיר מאַכן אַ הויז. 12 אַז דייַנע טעג וועלן דערפֿילט
ווערן, און וועסט זיך לייגן מיט דייַנע עלטערן, וועל איך אויפֿשטעלן
דייַן זאָמען נאָך דיר, דעם וואָס וועט אַרויסגיין פֿון דייַנע אינגעווייד,
און איך וועל באַפֿעסטיקן זייַן מלוכה. 13 ער וועט בויען אַ הויז צו
מייַן נאָמען, און איך וועל באַפֿעסטיקן דעם טראָן פֿון זייַן מלוכה ביז
אויף אייביק. 14 איך וועל אים זייַן פֿאַר אַ פֿאָטער, און ער וועט מיר
זייַן פֿאַר אַ זון, אַז ווען ער פֿאַרברעכט, וועל איך אים שטראָפֿן מיט
דער רוט פֿון מענטשן, און מיט די פּלאָגן פֿון מענטשנקינדער.
15 אָבער מייַן חֶסד וועט זיך ניט אָפּטאָן פֿון אים, אַזוי ווי איך האָב
אָפּגעטאָן פֿון שָאולן, וועמען איך האָב אָפּגעטאָן פֿון פֿאַר דיר.
16 און דייַן הויז און דייַן מלוכה וועלן ביז אייביק זייַן זיכער פֿאַר דיר;
דייַן טראָן וועט זייַן פֿעסט ביז אייביק.

17 אַזוי ווי אַלע די דאָזיקע ווערטער, און אַזוי ווי די דאָזיקע גאַנצע
זעונג, אַזוי האָט נתן גערעדט צו דָוִדן.

18 און דער מלך דוד איז געקומען, און האָט זיך געזעצט פֿאַר גאָט,
און האָט געזאָגט: ווער בין איך, גאָט דו האַר, און ווער איז מייַן הויז,
וואָס דו האָסט מיך געבראַכט ביז אַהער? 19 און דאָס איז נאָך
געווען קליין אין דייַנע אויגן, גאָט דו האַר, און דו האָסט אויך
גערעדט וועגן דייַן קנעכטס הויז אויף ווייַטער אַהין, וואָס דאָס איז
נאָר דער שטייגער מיט אַ לייַט, גאָט דו האַר. 20 און וואָס מער נאָך
זאָל דוד רעדן צו דיר? דו קענסט דאָך דייַן קנעכט, גאָט דו האַר.
21 פֿון וועגן דייַן וואָרט, און לויט דייַן האַרצן, האָסטו געטאָן, צו
לאָזן וויסן דייַן קנעכט די דאָזיקע גאַנצע גדולה. 22 דעריבער ביסטו
גרויס, יהוה דו גאָט, וואָרום ניטאָ אַזאַ ווי דו, און ניטאָ קיין גאָט
אחוץ דיר, לויט אַלץ וואָס מיר האָבן געהערט מיט אונדזערע אויערן.
23 און וואָסער איינציקע אומה אויף דער ערד איז אַזוי ווי דייַן פֿאָלק
ישׂראל, וואָס גאָט איז געגאַנגען אויסלייזן זיך צום פֿאָלק, און זיך צו

מאַכן אַ נאָמען, און צו טאָן – פֿון אייַערט וועגן-גרויס', און
פֿאָרכטיקע זאַכן, פֿאַר דייַן לאַנד, [צו פֿאַרטרייַבן] פֿון פֿאַר דייַן פֿאָלק
וואָס דו האָסט דיר אויסגעלייזט פֿון מצרַיִם, אומות מיט זייערע
געטער? 24 און דו האָסט דיר באַפֿעסטיקט דייַן פֿאָלק ישׂראל דיר
צום פֿאָלק אויף אייביק, און דו, יהוה, ביסט געוואָרן זיי צום גאָט.
25 און אַצונד, יהוה דו גאָט, דאָס וואָרט וואָס דו האָסט גערעדט
וועגן דייַן קנעכט און וועגן זייַן הויז, זייַ מקיים אויף אייביק, און טו
אַזוי ווי דו האָסט גערעדט. 26 און זאָל געגרייסט ווערן דייַן נאָמען
ביז אייביק, אַזוי צו זאָגן: יהוה פֿון צבָאות איז דער גאָט איבער
ישׂראל; און דאָס הויז פֿון דייַן קנעכט דָוִדן זאָל זייַן פֿעסט פֿאַר דיר.
27 וואָרום דו, יהוה פֿון צבָאות, דער גאָט איבער ישׂראל, האָסט
אַנטפּלעקט דעם אויער פֿון דייַן קנעכט, אַזוי צו זאָגן: איך וועל דיר
בויען אַ הויז; דרום האָט דייַן קנעכט געפֿונען בייַ זיך האַרץ מתפּלל
צו זייַן צו דיר די דאָזיקע תּפֿילה. 28 און אַצונד, יהוה גאָט, דו ביסט
גאָט, און דייַנע ווערטער מוזען זייַן אמת, און דו האָסט צוגעזאָגט
דייַן קנעכט דאָס דאָזיקע גוטס; 29 דרום באַווילִיק אַצונד, און
בענטש דאָס הויז פֿון דייַן קנעכט צו זייַן אויף אייביק פֿאַר דיר,
וואָרום דו גאָט דער האַר האָסט גערעדט; און פֿון דייַן ברכה זאָל
דאָס הויז פֿון דייַן קנעכט געבענטשט ווערן אויף אייביק.

ח

1 און עס איז געווען נאָך דעם, האָט דוד געשלאָגן די פּלִשתּים,
און האָט זיי געמאַכט אונטערטעניק, און דוד האָט צוגענומען
מֶתֶג-אַמָה פֿון דער האַנט פֿון די פּלִשתּים.

2 און ער האָט געשלאָגן מואָבֿ, און האָט זיי געמאָסטן מיט אַ שנור,
זיי אויסלייגנדיק אויף דער ערד; און ער האָט אָפּגעמאָסטן צוויי
שנורן צו טייטן, און איין פֿולע שנור צו לאָזן לעבן. און מואָבֿ איז
געוואָרן צו דָוִדן קנעכט וואָס ברענגען אָפּגאָב.

3 און דוד האָט געשלאָגן הֲדַדעֶזֶר דעם זון פֿון רחובֿן, דעם מלך פֿון
צוֹבָה, בעת ער איז געגאַנגען צוריקקריגן זייַן איבערהאַנט בייַם טייַך
פּרת. 4 און דוד האָט באַצוווּנגען פֿון אים טויזנט און זיבן הונדערט
רייַטער, און צוואַנציק טויזנט פֿוסגייער; און דוד האָט געליימט אַלע
געשפּאַנען, נאָר איבערגעלאָזט פֿון זיי הונדערט געשפּאַן.

5 איז ארם פֿון דמשׂק געקומען העלפֿן הֲדַדעֶזֶר דעם מלך פֿון צוֹבָה,
און דוד האָט געשלאָגן פֿון ארם צוויי און צוואַנציק טויזנט מאַן.
6 און דוד האָט געשטעלט וואַכן אין ארם פֿון דמשׂק, און ארם איז
געוואָרן צו דָוִדן קנעכט וואָס ברענגען אָפּגאָב.

און גאָט האָט געהאָלפֿן דָוִדן אומעטום וווּ ער איז געגאַנגען.

7 און דוד האָט גענומען די גילדערנע שילדן וואָס זײַנען געווען אויף
הֲדַדעֶזֶרס קנעכט, און ער האָט זיי געבראַכט קיין ירושלים. 8 און פֿון
בֶּטַח און פֿון בֵּרוֹתַי, הֲדַדעֶזֶרס שטעט, האָט דער מלך דוד צוגענומען
קופּער זייער פֿיל.

9 און תּוֹעִי דער מלך פֿון חֲמת האָט געהערט אַז דוד האָט געשלאָגן
דעם גאַנצן חיל פֿון הֲדַדעֶזֶרן, 10 און תּוֹעִי האָט געשיקט זײַן זון
יוֹרָמען צום מלך דוד, אים צו פֿרעגן אויף פֿריד און אים
אָנצוווינטשן, פֿאַר וואָס ער האָט מלחמה געהאַלטן מיט הֲדַדעֶזֶרן,
און אים געשלאָגן, וואָרום הֲדַדעֶזֶר האָט געהאַט מלחמה מיט תּוֹעִין;
און ער האָט געבראַכט מיט זיך זילבערנע כּלים און גילדערנע כּלים
און קופּערנע כּלים. 11 זיי אויך האָט דער מלך דוד געהייליקט צו
גאָט, מיט דעם זילבער און דעם גאָלד וואָס ער האָט געהייליקט פֿון
אַלע פֿעלקער וואָס ער האָט באַצוווּנגען: 12 פֿון ארם, און פֿון מואָבֿ,
און פֿון די קינדער פֿון עמון, און פֿון די פּלִשתּים, און פֿון עֲמָלֵק, און
פֿון דעם רויב פֿון הֲדַדעֶזֶר דעם זון פֿון רחוֹבֿן, דעם מלך פֿון צוֹבָה.

13 און דוד האָט זיך געמאַכט אַ שם, ווען ער האָט זיך אומגעקערט
פֿון שלאָגן ארם אין טאָל פֿון זאַלץ – אַכצן טויזנט מאַן. 14 און ער
האָט געשטעלט וואַכן אין אדום; אין גאַנץ אדום האָט ער געשטעלט
וואַכן. און גאַנץ אדום איז געוואָרן קנעכט צו דָוִדן.

און גאָט האָט געהאָלפֿן דָוִדן אומעטום וווּ ער איז געגאַנגען. 15 און
דוד האָט געקיניגט איבער גאַנץ ישׂראל. און דוד האָט געטאָן רעכט
און גערעכטיקייט צו זײַן גאַנצן פֿאָלק.

16 און יוֹאָבֿ דער זון פֿון צרוּיָהן איז געווען איבערן חיל; און יהוֹשפֿט
דער זון פֿון אַחילוּדן, דער דערמאָנער; 17 און צָדוֹק דער זון פֿון
אַחיטוּבֿן, און אַחימֶלֶך דער זון פֿון אבֿיתרן, כּהנים; און שׂרָיָה, דער

שרײַבער; 18 און בְּנָיָהוּ דער זון פֿון יהוֹיָדָען, איבער די כְּרֵתים און די
פְּלֵתים; און די זין פֿון דָוִדן זײַנען געווען אויבערלײַט.

ט

1 און דוד האָט געזאָגט: איז נאָך ווער דאָ וואָס איז געבליבן
פֿון שאָולס הויז, אַז איך זאָל קענען טאָן מיט אים חֶסד פֿון
יהונתנס וועגן?

2 איז געווען פֿון שאָולס הויז אַ קנעכט וואָס זײַן נאָמען איז געווען
ציבָאָ; האָט מען אים גערופֿן צו דָוִדן, און דער מלך האָט צו אים
געזאָגט: ביסט דו ציבָאָ? האָט ער געזאָגט: דײַן קנעכט! 3 האָט דער
מלך געזאָגט: איז ניטאָ מער עמעצער פֿון שאָולס הויז, אַז איך זאָל
קענען טאָן מיט אים אַ גאָטס חֶסד? האָט ציבָאָ געזאָגט צום מלך:
פֿאַראַן נאָך אַ זון פֿון יהונתנען, אַ לאָמער אויף די פֿיס. 4 האָט דער
מלך צו אים געזאָגט: אַוווּ איז ער? האָט ציבָאָ געזאָגט צום מלך: זע,
ער איז אין הויז פֿון מכיר דעם זון פֿון עַמיאֵלן אין לוֹ-דבֿר. 5 האָט
דער מלך דוד געשיקט, און האָט אים צוגענומען פֿון דעם הויז פֿון
מכירן דעם זון פֿון עַמיאֵלן פֿון לוֹ-דבֿר. 6 און מְפִיבֹשת דער זון פֿון
יהונתן דעם זון פֿון שָאולן איז געקומען צו דָוִדן, און ער איז געפֿאַלן
אויף זײַן פּנים, און האָט זיך געבוקט. האָט דוד געזאָגט: מְפִיבֹשת!
האָט ער געזאָגט: דאָ איז דײַן קנעכט. 7 האָט דוד צו אים געזאָגט:
זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרום טאָן וועל איך טאָן מיט דיר חֶסד פֿון
דײַן פֿאָטער יהונתנס וועגן, און איך וועל דיר אומקערן דאָס גאַנצע
פֿעלד פֿון דײַן פֿאָטער שָאולן, און דו וועסט עסן ברויט בײַ מײַן טיש
תּמיד. 8 האָט ער זיך געבוקט און האָט געזאָגט: וואָס איז דײַן
קנעכט, אַז דו זאָלסט זיך אומקוקן אויף אַזאַ טויטן הונט ווי איך?

9 און דער מלך האָט גערופֿן ציבָאָן, שאָולס דינער, און האָט צו אים
געזאָגט: אַלץ וואָס האָט געהערט צו שָאולן און צו זײַן גאַנצן הויז,
האָב איך אָפּגעגעבן צו דעם זון פֿון דײַן האַר. 10 און וועסט
באַאַרבעטן פֿאַר אים די ערד, דו און דײַנע זין, און דײַנע קנעכט, און
וועסט אַרײַנברענגען די תּבֿואה, און עס וועט זײַן פֿאַר דײַן האַרס זון
ברויט צום עסן; און מְפִיבֹשת דײַן האַרס זון וועט עסן ברויט בײַ
מײַן טיש תּמיד. – און ציבָאָ האָט געהאַט פֿופֿצן זין און צוואַנציק
קנעכט. 11 – האָט ציבָאָ געזאָגט צום מלך: אַזוי ווי אַלץ וואָס מײַן

האַר דער מלך באַפֿעלט זײַן קנעכט, אַזוי װעט דײַן קנעכט טאָן. און מפֿיבֿוֹשת – ער עסט אויך בײַ מײַן טיש אַזוי װי אײנער פֿון דעם מלכס זין.

12 און מפֿיבֿוֹשת האָט געהאַט אַ קלײנעם זון װאָס זײַן נאָמען איז געװען מיכאָ. און די גאַנצע באַװױנערשאַפֿט פֿון ציבֿאָס הױז איז געװען קנעכט צו מפֿיבֿוֹשתן. 13 און מפֿיבֿוֹשת איז געזעסן אין ירושלים, װאָרום בײַם מלכס טיש האָט ער תּמיד געגעסן. און ער איז געװען אַ הינקעדיקער אױף זײַנע בײדע פֿיס.

י 1 און עס איז געװען נאָך דעם, איז געשטאָרבן דער מלך פֿון די קינדער פֿון עמון, און זײַן זון חָנון איז געװאָרן מלך אױף זײַן אָרט. 2 האָט דוד געזאָגט: לאָמיך טאָן אַ פֿרײַנטלעכקײט מיט חָנון דעם זון פֿון נָחשן, אַזוי װי זײַן פֿאָטער האָט געטאָן אַ פֿרײַנטלעכקײט מיט מיר.

און דוד האָט געשיקט דורך זײַנע קנעכט אים צו טרײסטן נאָך זײַן פֿאָטער. און דָוִדס קנעכט זײַנען געקומען אין לאַנד פֿון די קינדער פֿון עמון.

3 האָבן די האַרן פֿון די קינדער פֿון עמון געזאָגט צו חָנון זײער האַר: צי מײנסטו אַז דוד װיל טאָן כּבֿוד דײַן פֿאָטער, װאָס ער האָט געשיקט צו דיר טרײסטער? דאָך נאָר אױסצופֿאָרשן די שטאָט און זי אױסצוקוקן און זי דורכצונישטערן האָט דוד געשיקט זײַנע קנעכט צו דיר.

4 האָט חָנון גענומען דָוִדס קנעכט און האָט זײ אָפּגעגאָלט אַ האַלבע באָרד, און אָפּגעשניטן זײערע קלײדער אין העלפֿט, ביז זײער געזעס, און זײ אַװעקגעשיקט.

5 האָט מען אָנגעזאָגט דָוִדן, און ער האָט געשיקט זײ אַנטקעגן, װאָרום די מענטשן האָבן זיך זײער געשעמט. און דער מלך האָט געלאָזט זאָגן: זיצט אין יריחו ביז אײַער באָרד װעט אָפּװאַקסן, און איר װעט זיך אומקערן.

6 האָבן די קינדער פֿון עמון געזען אַז זיי האָבן זיך פֿאַרמיאוסט בײַ
דָוִדן, און די קינדער פֿון עמון האָבן געשיקט און געדונגען ארם פֿון
בית-רחובֿ, און ארם פֿון צוֹבֿאָ, צוואַנציק טויזנט פֿוסגייער, און דעם
מלך פֿון מעכה מיט טויזנט מאַן, און די מענער פֿון טובֿ, צוועלף
טויזנט מאַן.

7 האָט דוד דערהערט, און ער האָט געשיקט יוֹאָבֿן און דעם גאַנצן
חיל, די גבורים.

8 און די קינדער פֿון עמון זײַנען אַרויסגעגאַנגען, און האָבן
אָנגעריכט אַ מלחמה בײַם אײַנגאַנג פֿון טויער; און ארם פֿון צוֹבֿאָ
און רחובֿ, און די מענער פֿון טובֿ און פֿון מעכה, זײַנען געווען
באַזונדער אין פֿעלד. 9 און יוֹאָבֿ האָט געזען אַז דער פֿראָנט פֿון דער
מלחמה איז קעגן אים פֿון פֿאָרנט און פֿון הינטן; האָט ער
אויסגעקליבן פֿון אַלע געקליבענע פֿון ישׂראל, און אויסגעשטעלט
אַקעגן ארם. 10 און דאָס איבעריקע פֿאָלק האָט ער געגעבן אויף דער
האַנט פֿון זײַן ברודער אַבִֿישַׁין, און אויסגעשטעלט אַקעגן די קינדער
פֿון עמון. 11 און ער האָט געזאָגט: אויב ארם וועט זײַן שטאַרקער
פֿון מיר, וועסטו מיר זײַן צו הילף, און אויב די קינדער פֿון עמון
וועלן זײַן שטאַרקער פֿון דיר, וועל איך דיר גיין העלפֿן. 12 זײַ
שטאַרק, און לאָמיר זיך שטאַרקן, פֿאַר אונדזער פֿאָלק און פֿאַר די
שטעט פֿון אונדזער גאָט; און זאָל יהוה טאָן וואָס איז גוט אין זײַנע
אויגן.

13 און יוֹאָבֿ און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים האָבן גענענט
אויף מלחמה קעגן ארם, און זיי זײַנען אַנטלאָפֿן פֿאַר אים. 14 און ווי
די קינדער פֿון עמון האָבן געזען אַז ארם איז אַנטלאָפֿן, אַזוי זײַנען
זיי אַנטלאָפֿן פֿאַר אַבִֿישַׁין, און זײַנען אַרײַן אין שטאָט. און יוֹאָבֿ
האָט זיך אומגעקערט פֿון די קינדער פֿון עמון, און איז געקומען קיין
ירושלים.

15 און ארם האָט געזען אַז ער איז געשלאָגן געוואָרן פֿאַר ישׂראל,
און זיי האָבן זיך אײַנגעזאַמלט אין איינעם. 16 און הֲדַדעֶזֶר האָט
געשיקט און אַרויסגעבראַכט ארם וואָס פֿון יענער זײַט טײַך; און זיי
זײַנען געקומען קיין חֵילָם, מיט שׁוֹבָךְ דעם חיל-פֿירער פֿון הֲדַדעֶזֶרן
זיי פֿאַרויס.

17 איז אָנגעזאָגט געוואָרן דָוִדן, און ער האָט אײַנגעזאַמלט גאַנץ
ישׂראל, און איז אַריבער דעם ירדן, און געקומען קיין חֵילָם. און ארם
האָט זיך אויסגעשטעלט אַקעגן דָוִדן, און זיי האָבן מלחמה געהאַלטן
מיט אים. 18 און ארם איז אַנטלאָפֿן פֿאַר ישׂראל, און דוד האָט
געהרגעט פֿון ארם זיבן הונדערט רײַטוועגן, און פֿערציק טויזנט
רײַטער; און שׁוֹבָך זייער חיל־פֿירער האָט ער געשלאָגן, און ער איז
דאָרטן געשטאָרבן.

19 און אַלע מלכים, די קנעכט פֿון הֲדַדעֶזֶרן, האָבן געזען אַז זיי זײַנען
געשלאָגן געוואָרן פֿאַר ישׂראל, און זיי האָבן געמאַכט שלום מיט
ישׂראל, און האָבן זיי געדינט. און ארם האָט מורא געהאַט ווידער צו
העלפֿן די קינדער פֿון עמון.

יא

1 און עס איז געווען בײַם אומקער פֿון יאָר, אין דער צײַט
וואָס די מלכים גייען אַרויס אויף מלחמה, האָט דוד געשיקט
יוֹאָבֿן און זײַנע קנעכט מיט אים, און גאַנץ ישׂראל, און זיי האָבן
פֿאַרוויסט די קינדער פֿון עמון, און האָבן געלעגערט אויף רַבָּה. און
דוד איז געזעסן אין ירושלים.

2 און עס איז געווען קעגן אָוונטצײַט, איז דוד אויפֿגעשטאַנען פֿון
זײַן געלעגער, און איז אַרומגעגאַנגען אויפֿן דאַך פֿון מלכס הויז, און
האָט געזען פֿון דאַך אַ פֿרוי זיך באָדן; און די פֿרוי איז געווען זייער
שיין פֿון אויסזען.

3 האָט דוד געשיקט און זיך נאָכגעפֿרעגט אויף דער פֿרוי, און מע
האָט געזאָגט: דאָס איז דאָך בַּת־שֶׁבַע, די טאָכטער פֿון אֶלִיעָמען, די
ווײַב פֿון אוּרִיָה דעם חִתּי. 4 האָט דוד געשיקט שלוחים און האָט זי
געלאָזט ברענגען, און זי איז צו אים געקומען, און ער איז געלעגן
מיט איר; און זי האָט זיך נאָר וואָס געהאַט גערייניקט פֿון איר
אומריינקייט. און זי האָט זיך אומגעקערט אין איר הויז.

5 און די פֿרוי איז טראָגעדיק געוואָרן, און זי האָט געשיקט און
דערציילט דָוִדן, און געזאָגט: איך בין טראָגעדיק.

6 האָט דוד געשיקט צו יוֹאָבֿן: שיק צו מיר אוּרִיה דעם חִתּי. און
יוֹאָבֿ האָט געשיקט אוּרִיהן צו דָוִדן. 7 איז אוּרִיה צו אים געקומען,
און דוד האָט זיך נאָכגעפֿרעגט אויף דעם פֿריד פֿון יוֹאָבֿן, און אויף
דעם פֿריד פֿון פֿאָלק, און אויף דעם גאַנג פֿון דער מלחמה. 8 און דוד
האָט געזאָגט צו אוּרִיהן: נידער אַראָפּ צו דײַן הויז, און וואַש דײַנע
פֿיס.

איז אוּרִיה אַרויסגעגאַנגען פֿון מלכס הויז, און נאָך אים איז
אַרויסגעגאַנגען אַ שפּײַזגעשאַנק פֿון דעם מלך. 9 אָבער אוּרִיה האָט
זיך געלייגט בײַם אײַנגאַנג פֿון מלכס הויז מיט אַלע קנעכט פֿון זײַן
האַר, און האָט ניט אַראָפּגענידערט צו זײַן הויז.

10 האָט מען דערציילט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: אוּרִיה האָט ניט
אַראָפּגענידערט צו זײַן הויז. און דוד האָט געזאָגט צו אוּרִיהן: דו
קומסט דאָך פֿון וועג, פֿאַר וואָס האָסטו ניט אַראָפּגענידערט צו דײַן
הויז? 11 האָט אוּרִיה געזאָגט צו דָוִדן: דער אָרון פֿון ישׂראל און
יהוּדה זיצן אין בײַדלעך, און מײַן האַר יוֹאָבֿ און די קנעכט פֿון מײַן
האַר לאַגערן אויפֿן פֿרײַען פֿעלד, און איך זאָל קומען אין מײַן הויז צו
עסן און צו טרינקען, און צו ליגן מיט מײַן ווײַב? אַזוי ווי דו לעבסט,
און אַזוי ווי דײַן זעל לעבט, אויב איך וועל טאָן די דאָזיקע זאַך!
12 האָט דוד געזאָגט צו אוּרִיהן: בלײַב דאָ אויך הײַנט, און מאָרגן
וועל איך דיך אַוועקשיקן.

איז אוּרִיה געבליבן אין ירושלים יענעם טאָג און אויף מאָרגן. 13 און
דוד האָט אים גערופֿן, און ער האָט געגעסן בײַ אים און געטרונקען:
און ער האָט אים אָנגעשיכּורט. אָבער אין אָוונט איז ער
אַרויסגעגאַנגען זיך לייגן אויף זײַן געלעגער מיט די קנעכט פֿון זײַן
האַר, און צו זײַן הויז האָט ער ניט אַראָפּגענידערט.

14 און עס איז געווען אין דער פֿרי, האָט דוד געשריבן אַ בריוו צו
יוֹאָבֿן, און געשיקט דורך דער האַנט פֿון אוּרִיהן. 15 און ער האָט
געשריבן אין דעם בריוו אַזוי צו זאָגן: שטעלט אוּרִיהן אַקעגן דעם
פֿראָנט פֿון דער שטאַרקסטער מלחמה, און קערט אײַך אָפּ פֿון
הינטער אים, כּדי ער זאָל געשלאָגן ווערן און שטאַרבן.

16 און עס איז געווען, אַז יוֹאָבֿ האָט געוואַכט אויף דער שטאָט, האָט
ער אַוועקגעשטעלט אוּרִיהן אויף דעם אָרט וואָס ער האָט געוווּסט

אַז דאָרטן זײַנען דאָ העלדישע לײַט. 17 און די מענער פֿון שטאָט
זײַנען אַרויסגעגאַנגען, און האָבן מלחמה געהאַלטן מיט יוֹאָבֿן, און
עס זײַנען געפֿאַלן פֿון דעם פֿאָלק, פֿון דָוִדס קנעכט, און אויך אוּרִיה
דער חִתּי איז אומגעקומען.

18 און יוֹאָבֿ האָט געשיקט און דערציילט דָוִדן אַלע געשעענישן פֿון
דער מלחמה. 19 און ער האָט באַפֿוילן דעם שָלִיח אַזוי צו זאָגן: אַז
דו ענדיקסט דערציילן דעם מלך אַלע געשעענישן פֿון דער מלחמה,
20 איז, אויב דער גרימצאָרן פֿון דעם מלך וועט אויפֿגיין, און ער וועט
זאָגן צו דיר: נאָך וואָס האָט איר גענענט צו דער שטאָט מלחמה צו
האַלטן? האָט איר ניט געוווּסט אַז זיי וועלן שיסן פֿון דער מויער?
21 ווער האָט דערשלאָגן אַבִֿימֶלֶך דעם זון פֿון ירוּבֶשֶתן? האָט ניט אַ
פֿרוי אַראָפּגעוואָרפֿן אויף אים אַן אויבערשטן מילשטיין פֿון דער
מויער, און ער איז געשטאָרבן אין תֵּבֵֿץ? נאָך וואָס האָט איר גענענט
צו דער מויער? – זאָלסטו זאָגן: אויך דײַן קנעכט אוּרִיה דער חִתּי
איז אומגעקומען.

22 איז געגאַנגען דער שָלִיח, און ער איז געקומען און האָט
דערציילט דָוִדן אַלץ וועגן וואָס יוֹאָבֿ האָט אים געשיקט. 23 און דער
שָלִיח האָט געזאָגט צו דָוִדן: יאָ, די מענטשן זײַנען געווען שטאַרקער
פֿון אונדז, און זיי זײַנען אַרויסגעגאַנגען צו אונדז אין פֿעלד, און מיר
האָבן זיך געלאָזט אויף זיי ביזן אײַנגאַנג פֿון טויער. 24 און די
שיסערס האָבן געשאָסן אויף דײַנע קנעכט פֿון דער מויער, און עס
זײַנען אומגעקומען פֿון דעם מלכס קנעכט, און אויך דײַן קנעכט
אוּרִיה דער חִתּי איז אומגעקומען.

25 האָט דוד געזאָגט צום שָלִיח: אַזוי זאָלסטו זאָגן צו יוֹאָבֿן: „זאָל
ניט זײַן פֿאַרדראָסיק אין דײַנע אויגן די דאָזיקע זאַך, וואָרום די
שווערד פֿאַרצערט, אַזוי צי אַזוי; האַלט אָן דײַן מלחמה אַקעגן דער
שטאָט, און צעשטער זי"; און שטאַרק אים.

26 און די ווײַב פֿון אוּרִיה דעם חִתּי האָט געהערט אַז איר מאַן אוּרִיה
איז טויט, און זי האָט געקלאָגט אויף איר מאַן. 27 און ווי די אַבֵֿלות
איז אַריבער, אַזוי האָט דוד געשיקט און האָט זי אַרײַנגענומען אין
זײַן הויז, און זי איז אים געוואָרן פֿאַר אַ ווײַב. און זי האָט אים
געבאָרן אַ זון.

און די זאַך וואָס דוד האָט געטאָן, איז געווען שלעכט אין די אויגן
פֿון גאָט.

יב

1 און גאָט האָט געשיקט נתנען צו דָוִדן, און ער איז צו אים
געקומען, און האָט צו אים געזאָגט: צוויי מענטשן זײַנען
געווען אין איין שטאָט: איינער אַן עושר און איינער אַן אָרעמאַן.
2 בײַם עושר זײַנען געווען שאָף און רינדער זייער פֿיל, 3 און בײַם
אָרעמאַן איז גאָרנישט געווען אחוץ איין קליין שעפֿעלע, וואָס ער
האָט געקויפֿט און עס אויפֿגעהאָדעוועט, און עס איז אויפֿגעוואַקסן
אין איינעם מיט אים און מיט זײַנע קינדער. פֿון זײַן ביסן פֿלעגט עס
עסן, און פֿון זײַן בעכער פֿלעגט עס טרינקען, און אין זײַן בוזעם
פֿלעגט עס ליגן, און עס איז אים געווען ווי אַ טאָכטער. 4 איז
געקומען אַ דורכגייער צו דעם מאַן דעם עושר, און אים איז געווען אַ
שאָד צו נעמען פֿון זײַנע שאָף און פֿון זײַנע רינדער, אויף צו מאַכן
פֿאַר דעם אורח וואָס איז צו אים געקומען, האָט ער גענומען דאָס
שעפֿעלע פֿון דעם אָרעמאַן, און האָט עס געמאַכט פֿאַר דעם מאַן
וואָס איז צו אים געקומען.

5 האָט דער צאָרן פֿון דָוִדן שטאַרק געגרימט אויף דעם מאַן, און ער
האָט געזאָגט צו נתנען: אַזוי ווי גאָט לעבט, אַז טויט קומט דעם מאַן
וואָס טוט דאָס דאָזיקע! 6 און פֿאַר דעם שעפֿעלע דאַרף ער באַצאָלן
פֿירפֿאַכיק, דערפֿאַר וואָס ער האָט געטאָן די דאָזיקע זאַך, און פֿאַר
וואָס ער האָט ניט רַחמָנות געהאַט.

7 האָט נתן געזאָגט צו דָוִדן: דו ביסט דער מאַן! אַזוי האָט געזאָגט
יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל: איך האָב דיך געזאַלבט פֿאַר אַ מלך
איבער ישׂראל, און איך האָב דיך מציל געווען פֿון שאָולס האַנט;
8 און איך האָב דיר געגעבן דאָס הויז פֿון דײַן האַר, און די ווײַבער
פֿון דײַן האַר אין דײַן בוזעם, און האָב דיר געגעבן דאָס הויז פֿון
ישׂראל און יהוּדה. און אויב דאָס איז ווינציק, וועל איך דיר צולייגן
נאָך און נאָך אַ מאָל אַזוי פֿיל. 9 פֿאַר וואָס האָסטו פֿאַראַכט דאָס
וואָרט פֿון גאָט, צו טאָן וואָס איז שלעכט אין מײַנע אויגן? אוּרִיה
דעם חִתּי האָסטו דערשלאָגן מיטן שווערד, און זײַן ווײַב האָסטו דיר
צוגענומען פֿאַר אַ ווײַב; און האָסט אים געהרגעט דורך דער שווערד

פֿון די קינדער פֿון עמון. 10 און אַצונד, זאָל זיך אויף אייביק ניט
אָפּטאָן אַ שווערד פֿון דײַן הויז, דערפֿאַר וואָס דו האָסט מיך
פֿאַראַכט, און האָסט גענומען די ווײַב פֿון אוּרִיה דעם חִתּי דיר צו
זײַן פֿאַר אַ ווײַב. 11 אַזוי האָט גאָט געזאָגט: זע, איך שטעל־אויף
אויף דיר אַן אומגליק פֿון דײַן הויז, און איך וועל נעמען דײַנע ווײַבער
פֿאַר דײַנע אויגן, און זיי געבן צו אַן אַנדערן, און ער וועט ליגן מיט
דײַנע ווײַבער פֿאַר די אויגן פֿון דער דאָזיקער זון. 12 וואָרום דו
האָסט געטאָן אין פֿאַרבאָרגעניש, און איך וועל טאָן די דאָזיקע זאַך
פֿאַר גאַנץ ישׂראל, און פֿאַר דער זון.

13 האָט דוד געזאָגט צו נתנען: איך האָב געזינדיקט צו גאָט. האָט
נתן געזאָגט: גאָט האָט אויך אָפּגעטאָן דײַן זינד; וועסט ניט שטאַרבן.
14 אָבער ווײַל לעסטערן האָסטו געלעסטערט די פֿײַנט פֿון גאָט מיט
דער דאָזיקער זאַך, וועט אויך דאָס קינד וואָס איז דיר געבאָרן
געוואָרן, זיכער שטאַרבן.

און נתן איז אַוועקגעגאַנגען צו זײַן הויז.

15 און גאָט האָט געפּלאָגט דאָס קינד וואָס אוּרִיהס ווײַב האָט
געבאָרן דָוִדן, און ער איז געוואָרן חרוב. 16 האָט דוד געבעטן גאָט
פֿאַר דעם ייִנגל, און דוד האָט געפֿאַסט אַ פֿאַסטונג, און אַז ער
פֿלעגט אַהיים קומען, פֿלעגט ער נעכטיקן ליגנדיק אויף דער ערד.
17 זײַנען צוגעשטאַנען צו אים אַלע עלטסטע פֿון זײַן הויז, אים צו
מאַכן אויפֿשטיין פֿון דער ערד, אָבער ער האָט ניט געוואָלט, און ער
האָט ניט געגעסן מיט זיי קיין ברויט.

18 און עס איז געווען אויפֿן זיבעטן טאָג, איז דאָס קינד געשטאָרבן,
און דָוִדס קנעכט האָבן מורא געהאַט אים אויסצוזאָגן אַז דאָס קינד
איז געשטאָרבן; וואָרום זיי האָבן געזאָגט: זע, אַז דאָס קינד האָט
געלעבט, האָבן מיר צו אים גערעדט, און ער האָט ניט צוגעהערט צו
אונדזער קָול, הײַנט ווי וועלן מיר זאָגן צו אים: דאָס קינד איז
געשטאָרבן? ער וועט זיך נאָך אָנטאָן עפּעס בייז.

19 האָט דוד געזען אַז זײַנע קנעכט שושקען זיך, און דוד האָט
פֿאַרשטאַנען אַז דאָס קינד איז געשטאָרבן, און דוד האָט געזאָגט צו
זײַנע קנעכט: איז דאָס קינד געשטאָרבן? האָבן זיי געזאָגט:
געשטאָרבן.

20 איז דוד אויפֿגעשטאַנען פֿון דער ערד, און ער האָט זיך געוואַשן
און געזאַלבט, און איבערגעביטן זײַנע קלײדער; און ער איז געקומען
אין גאָטס הויז, און האָט זיך געבוקט. און ער איז געקומען אין זײַן
הויז, און האָט געבעטן, און מע האָט געלייגט פֿאַר אים ברויט, און
ער האָט געגעסן.

21 האָבן זײַנע קנעכט צו אים געזאָגט: וואָס איז די דאָזיקע זאַך,
וואָס דו האָסט געטאָן? פֿון וועגן דעם קינד, אַז עס האָט געלעבט,
האָסטו געפֿאַסט און געוויינט, און ווי דאָס קינד איז געשטאָרבן,
ביסטו אויפֿגעשטאַנען און האָסט געגעסן ברויט? 22 האָט ער
געזאָגט: אַז דאָס קינד האָט נאָך געלעבט האָב איך געפֿאַסט און
געוויינט, ווײַל איך האָב געקלערט: ווער ווייס, גאָט קען מיך
לײַטזעליקן, און דאָס קינד וועט בלײַבן לעבן. 23 אַצונד אָבער אַז ער
איז געשטאָרבן, נאָך וואָס זאָל איך פֿאַסטן? צי קען איך אים ווידער
אומקערן? איך גיי צו אים, אָבער ער וועט זיך ניט אומקערן צו מיר.

24 און דוד האָט געטרייסט זײַן ווײַב בת-שֶׁבֿען, און ער איז געקומען
צו איר, און איז געלעגן מיט איר. און זי האָט געבאָרן אַ זון, און ער
האָט גערופֿן זײַן נאָמען שלמה, און גאָט האָט אים ליב געהאַט.
25 און ער האָט געשיקט דורך נתן דעם נבֿיא, און האָט גערופֿן זײַן
נאָמען ידידיָה פֿון וועגן גאָט.

26 און יוֹאָבֿ האָט מלחמה געהאַלטן אויף רַבָּה פֿון די קינדער פֿון
עמון, און ער האָט באַצוווּנגען די מלוכה-שטאָט. 27 און יוֹאָבֿ האָט
געשיקט שלוחים צו דָוִדן, און האָט געזאָגט: איך האָב מלחמה
געהאַלטן אויף רַבָּה, אויך האָב איך באַצוווּנגען די וואַסערשטאָט.
28 און אַצונד, זאַמל אײַן דאָס איבעריקע פֿאָלק, און לעגער אויף
דער שטאָט, און באַצווינג זי; אַזיסט וועל איך באַצווינגען די שטאָט,
און מײַן נאָמען וועט גערופֿן ווערן אויף איר.

29 האָט דוד אײַנגעזאַמלט דאָס גאַנצע פֿאָלק, און ער איז געגאַנגען
קיין רַבָּה, און האָט מלחמה געהאַלטן אויף איר, און האָט זי
באַצוווּנגען. 30 און ער האָט אַראָפּגענומען מַלכָּמס קרוין פֿון זײַן
קאָפּ; און איר וואָג איז געווען אַ צענטנער גאָלד, דערצו טײַער
געשטיין; און זי איז אָנגעטאָן געוואָרן אויף דָוִדס קאָפּ. און רויב פֿון
דער שטאָט האָט ער אַרויסגעפֿירט זייער פֿיל. 31 און דאָס פֿאָלק

וואָס אין איר האָט ער אַרויסגעפֿירט, און געלייגט אונטער זעגן, און
אונטער אײַזערנע דרעשלשליטנס, און אונטער אײַזערנע העק, און
האָט זיי געמאַכט דורכגיין דורך ציגלאויוונס. און אַזוי פֿלעגט ער טאָן
צו אַלע שטעט פֿון די קינדער פֿון עמון.

און דוד און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָבן זיך אומגעקערט קיין ירושלים.

יג

1 און עס איז געווען נאָך דעם: אַבֿשָלום דער זון פֿון דָוִדן האָט
געהאַט אַ שיינע שוועסטער וואָס איר נאָמען איז געווען תָּמָר,
2 און אַמנוֹן דער זון פֿון דָוִדן האָט זי ליב געקריגן. און אַמנוֹן האָט
זיך געקלעמט ביז צום קראַנק ווערן, פֿון וועגן זײַן שוועסטער תָּמָרן,
וואָרום זי איז געווען אַ יונגפֿרוי; און עס איז געווען פֿאַרהוילן אין
אַמנוֹנס אויגן ווי אַזוי איר עפּעס צו טאָן.

3 און אַמנוֹן האָט געהאַט אַ חבֿר וואָס זײַן נאָמען איז געווען יוֹנָדבֿ
דער זון פֿון שִמעָה, דָוִדס ברודער, און יוֹנָדבֿ איז געווען זייער אַ
קלוגער מענטש. 4 האָט ער צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס ביסטו אַזוי
אָפּגעצערט פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן, דו בן-מלך? ווילסטו מיר ניט
זאָגן? האָט אַמנוֹן צו אים געזאָגט: איך האָב ליב תָּמָרן, מײַן ברודער
אַבֿשָלומס שוועסטער. 5 האָט יוֹנָדבֿ צו אים געזאָגט: לייג זיך אויף
דײַן געלעגער, און מאַך זיך קראַנק, און אַז דײַן פֿאָטער וועט דיך
קומען זען, אַזוי זאָלסטו זאָגן צו אים: זאָל, איך בעט דיך, קומען מײַן
שוועסטער תָּמָר, און מיר געבן עסן שפּײַז, און זאָל זי מאַכן דאָס
עסן פֿאַר מײַנע אויגן, כּדי איך זאָל זען, און עסן פֿון איר האַנט.

6 האָט אַמנוֹן זיך געלייגט און זיך געמאַכט קראַנק, און ווי דער מלך
איז אים געקומען זען, אַזוי האָט אַמנוֹן געזאָגט צום מלך: זאָל, איך
בעט דיך, קומען מײַן שוועסטער תָּמָר, און צובערייטן פֿאַר מײַנע אויגן
אַ פּאָר פֿאַנקוכנס, און איך וועל עסן פֿון איר האַנט.

7 האָט דוד געשיקט צו תָּמָרן אין הויז, אַזוי צו זאָגן: גיי אַקאָרשט
אין דײַן ברודער אַמנוֹנס הויז, און מאַך אים עסן.

8 איז תָּמָר געגאַנגען אין איר ברודער אַמנוֹנס הויז; און ער איז
געלעגן. און זי האָט גענומען דעם טייג, און האָט געקנעטן און

צובאַרייט פֿאַר זײַנע אויגן, און געבאַקט די פֿאַנקוכנס. 9 און זי
האָט גענומען די פֿאַן, און האָט אויסגעגאָסן פֿאַר אים; אָבער ער
האָט ניט געוואָלט עסן. און אַמנון האָט געזאָגט: פֿירט אַרויס
אַלע מענטשן פֿון מיר. זײַנען אַלע מענטשן אַרויסגעגאַנגען פֿון
אים. 10 און אַמנון האָט געזאָגט צו תָּמָרן: ברענג דאָס עסן אין
קאַמער, און איך וועל עסן פֿון דײַן האַנט. האָט תָּמָר גענומען די
פֿאַנקוכנס וואָס זי האָט געמאַכט, און אַרײַנגעבראַכט צו איר ברודער
אַמנוֹנען אין קאַמער. 11 און ווי זי האָט אים דערלאַנגט צום עסן,
אַזוי האָט ער זי אָנגענומען, און האָט געזאָגט: קום ליג מיט מיר,
מײַן שוועסטער. 12 האָט זי צו אים געזאָגט: ניט, מײַן ברודער!
זאָלסט מיך ניט פּײַניקן, וואָרום אַזוי ווערט ניט געטאָן אין
ישׂראל; זאָלסט ניט טאָן די דאָזיקע נבָלה. 13 און איך, ווּ וועל איך
אַהינטאָן מײַן חרפּה? און דו וועסט זײַן אַזוי ווי איינער פֿון די
נידערטרעכטיקע אין ישׂראל. און אַצונד, רעד, איך בעט דיך,
צום מלך, וואָרום ער וועט מיך ניט פֿאַרמײַדן פֿון דיר.

14 אָבער ער האָט ניט געוואָלט צוהערן צו איר קָול, און ער האָט זי
איבערגעשטאַרקט, און האָט זי געפּײַניקט, און איז געלעגן מיט איר.

15 און אַמנוֹן האָט זי פֿײַנט געקריגן זייער אַ גרויס פֿײַנטשאַפֿט;
וואָרום די פֿײַנטשאַפֿט וואָס ער האָט זי פֿײַנט געקריגן, איז געווען
גרעסער פֿון דער ליבשאַפֿט וואָס ער האָט זי ליב געהאַט. און אַמנוֹן
האָט צו איר געזאָגט: שטיי אויף, גיי. 16 האָט זי צו אים געזאָגט:
ניטע! וואָרום דאָס דאָזיקע בייז מיך אַוועקצושיקן איז נאָך גרעסער
ווי דאָס אַנדערע וואָס דו האָסט געטאָן מיט מיר.

אָבער ער האָט ניט געוואָלט צוהערן צו איר. 17 און ער האָט גערופֿן
זײַן יונג, זײַן משרת, און האָט געזאָגט: שיקט אַקאָרשט אַרויס די
דאָזיקע פֿון מיר דרויסן, און פֿאַרשליס די טיר הינטער איר. – 18 און
זי האָט געהאַט אויף זיך אַ געשטרײַפֿט קלייד, וואָרום אַזעלכע
מאַנטלען פֿלעגן טראָגן דעם מלכס טעכטער די יונגפֿרויען. – האָט
זײַן משרת זי אַרויסגעפֿירט דרויסן, און האָט פֿאַרשלאָסן די טיר
הינטער איר. 19 און תָּמָר האָט גענומען אַש אויף איר קאָפּ, און דאָס
געשטרײַפֿטע קלייד וואָס אויף איר האָט זי צעריסן, און זי האָט
אַרויפֿגעטאָן איר האַנט אויף איר קאָפּ, און איז געגאַנגען און
גייענדיק געשריִען.

20 האָט צו איר געזאָגט איר ברודער אַבֿשָלום: איז אַמנוֹן דײַן
ברודער געווען מיט דיר? און אַצונד, מײַן שוועסטער, שווײַג, וואָרום
ער איז דײַן ברודער; זאָלסט דיר ניט נעמען צום האַרצן די דאָזיקע
זאַך.

און תָּמָר איז געזעסן אַ וויסטע אין איר ברודער אַבֿשָלומס הויז.

21 און דער מלך דוד האָט געהערט אַלע די דאָזיקע זאַכן. און אים
האָט זייער געערגערט.

22 און אַבֿשָלום האָט ניט גערעדט מיט אַמנוֹנען פֿון שלעכטס ביז
גוטס, וואָרום אַבֿשָלום האָט פֿײַנט געקריגן אַמנוֹנען דערפֿאַר וואָס
ער האָט געפֿײַניקט זײַן שוועסטער תָּמָרן.

23 און עס איז געווען אין צוויי יאָר צײַט אַרום, האָט מען געשאָרן
בײַ אַבֿשָלומען אין בַעַל-חצור וואָס בײַ אפֿרַיִם, און אַבֿשָלום האָט
פֿאַררופֿן אַלע זין פֿון מלך. 24 און אַבֿשָלום איז געקומען צום מלך,
און האָט געזאָגט: אָט, איך בעט דיך, שערט מען בײַ דײַן קנעכט;
זאָל, איך בעט דיך, דער מלך און זײַנע קנעכט מיטגיין מיט דײַן
קנעכט. 25 האָט דער מלך געזאָגט צו אַבֿשָלומען: ניין, מײַן זון,
לאָמיר אַקאָרשט ניט אַלע גיין, כּדי מיר זאָלן ניט פֿאַלן צו שווער
אויף דיר. איז ער צוגעשטאַנען צו אים, אָבער ער האָט ניט געוואָלט
גיין, און ער האָט אים געבענטשט. 26 האָט אַבֿשָלום געזאָגט: אויב
ניט, זאָל, איך בעט דיך, גיין מיט אונדז מײַן ברודער אַמנוֹן. האָט דער
מלך צו אים געזאָגט: נאָך וואָס זאָל ער גיין מיט דיר? 27 איז
אַבֿשָלום צוגעשטאַנען צו אים, און ער האָט געשיקט מיט אים
אַמנוֹנען און אַלע זין פֿון מלך.

28 און אַבֿשָלום האָט באַפֿוילן זײַנע יונגען, אַזוי צו זאָגן: זעט
אַקאָרשט, ווי אַמנוֹנס האַרץ איז פֿריילעך פֿון ווײַן, און איך וועל אײַך
זאָגן: שלאָגט אַמנוֹנען, אַזוי זאָלט איר אים טייטן; איר זאָלט ניט
מורא האָבן, וואָרום איך האָב דאָך אײַך באַפֿוילן. שטאַרקט אײַך און
זײַט העלדישע יונגען.

29 האָבן די יונגען פֿון אַבֿשָלומען געטאָן צו אַמנוֹנען אַזוי ווי
אַבֿשָלום האָט באַפֿוילן, און אַלע זין פֿון מלך זײַנען אויפֿגעשטאַנען,
און האָבן זיך געזעצט איטלעכער אויף זײַן מוילאייזל, און זײַנען

אַנטלאָפֿן. 30 און עס איז געווען, ווי זיי זײַנען אונטער וועגנס, אַזוי
איז די הערונג אָנגעקומען צו דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: אַבֿשָלום האָט
דערשלאָגן אַלע זין פֿון מלך, און ניט געבליבן פֿון זיי אַן אײנציקער.

31 איז דער מלך אויפֿגעשטאַנען, און ער האָט צעריסן זײַנע קליידער,
און האָט זיך געלייגט אויף דער ערד; און אַלע זײַנע קנעכט זײַנען
געשטאַנען מיט צעריסענע קליידער. 32 האָט זיך אָפּגערופֿן יונָדָבֿ
דער זון פֿון שִמְעָה, דָוִדס ברודער, און האָט געזאָגט: זאָל ניט מיינען
מײַן האַר, אַלע יונגעלײַט, די זין פֿון מלך, האָט מען געטייט, וואָרום
בלויז אַמנון איז טויט; ווײַל דאָס איז געווען אָפּגעמאַכט פֿון
אַבֿשָלומס מויל פֿון דעם טאָג וואָס ער האָט געפּײַניקט זײַן
שוועסטער תָּמָרן. 33 און אַצונד זאָל מײַן האַר דער מלך זיך ניט
נעמען די זאַך צום האַרצן, אַזוי צו זאָגן: אַלע זין פֿון מלך זײַנען
טויט, וואָרום בלויז אַמנון איז טויט.

34 און אַבֿשָלום איז אַנטלאָפֿן.

און דער יונג דער וועכטער האָט אויפֿגעהויבן זײַנע אויגן און געזען,
ערשט פֿיל פֿאָלק גייען פֿון דעם וועג הינטער אים, פֿון זײַט באַרג. 35
און יונָדָבֿ האָט געזאָגט צום מלך: אָט זײַנען געקומען דעם מלכס זין.
אַזוי ווי דאָס וואָרט פֿון דײַן קנעכט, אַזוי איז געווען.

36 און עס איז געווען, ווי ער ענדיקט רעדן, ערשט דעם מלכס זין
זײַנען אָנגעקומען, און זיי האָבן אויפֿגעהויבן זייער קָול און האָבן
געוויינט, און אויך דער מלך און אַלע זײַנע קנעכט האָבן געוויינט
זייער אַ גרויס געוויין.

37 און אַבֿשָלום איז אַנטלאָפֿן, און איז אַוועק צו תַּלמַי דעם זון פֿון
עַמיהודן, דעם מלך פֿון גשור. און [דוד] האָט געטרויערט אויף זײַן זון
אַלע טעג.

38 אַזוי איז אַבֿשָלום אַנטלאָפֿן, און איז אַוועק קיין גשור, און ער איז
דאָרטן געווען דרײַ יאָר.

39 און [דאָס האַרץ פֿון] דוד המלך איז אויסגעגאַנגען פֿון בענקשאַפֿט
נאָך אַבֿשָלומען, וואָרום ער האָט זיך שוין געטרייסט וועגן אַמנונען,
וואָס ער איז טויט.

יד

1 און יואָבֿ דער זון פֿון צרויָהן האָט געוווּסט אַז דעם מלכס
האַרץ איז צו אַבֿשָלומען. 2 האָט יואָבֿ געשיקט קיין תּקוֹע,
און האָט געבראַכט פֿון דאָרטן אַ קלוגע פֿרוי, און האָט צו איר
געזאָגט: מאַך זיך, איך בעט דיך, טרויערנדיק, און טו אָן, איך בעט
דיך, טרויערקליידער, און זאָלסט זיך ניט זאַלבן מיט אייל, און
זאָלסט זײַן ווי אַ פֿרוי וואָס טרויערט שוין פֿיל טעג נאָך אַ טויטן.
3 און זאָלסט קומען צום מלך, און רעדן צו אים אַזוי ווי דאָס
דאָזיקע וואָרט. און יואָבֿ האָט אַרײַנגעטאָן די ווערטער אין איר מויל.

4 האָט די פֿרוי פֿון תּקוֹע גערעדט צום מלך, און זי איז געפֿאַלן אויף
איר פּנים צו דער ערד, און האָט זיך געבוקט און געזאָגט: העלף,
מלך. 5 האָט דער מלך צו איר געזאָגט: וואָס איז דיר? האָט זי
געזאָגט: פֿאַר וואָר, אַ פֿרוי אַן אלמנה בין איך, וואָרום מײַן מאַן איז
געשטאָרבן. 6 און דײַן דינסט האָט געהאַט צוויי זין, האָבן זיי זיך
ביידע געקריגט אין פֿעלד, און ניט געווען ווער זאָל פֿאַנאַנדערײַסן
צווישן זיי, האָט איינער געשלאָגן דעם אַנדערן און אים געטייט.
7 און אָט איז אָנגעשטאַנען די גאַנצע משפּחה אויף דײַן דינסט, און
זיי זאָגן: גיב אונדז דעם וואָס האָט דערשלאָגן זײַן ברודער, און מיר
וועלן אים טייטן פֿאַר דעם לעבן פֿון זײַן ברודער וואָס ער האָט
געהרגעט, און מיר וועלן פֿאַרטיליקן אויך דעם יורש. און זיי ווילן
אויסלעשן מײַן קויל וואָס איז געבליבן, ניט צו לאָזן מײַן מאַן אַ
נאָמען און אַן איבערבלײַב אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד.

8 האָט דער מלך געזאָגט צו דער פֿרוי: גיי אַהיים, און איך וועל
באַפֿעלן וועגן דיר. 9 האָט די פֿרוי פֿון תּקוֹע געזאָגט צום מלך: אויף
מיר, מײַן האַר מלך, די שולד, און אויף מײַן פֿאָטערס הויז, און דער
מלך און זײַן טראָן איז ריין. 10 האָט דער מלך געזאָגט: דער וואָס
רעדט צו דיר, זאָלסטו אים ברענגען צו מיר, און ער וועט דיך מער
ווידער ניט אָנרירן. 11 האָט זי געזאָגט: זאָל, איך בעט דיך, דער מלך
געדענקען יהוה דײַן גאָט, אַז דער בלוטמאָנער זאָל ניט נאָך מער
אומברענגען, און זיי זאָלן ניט פֿאַרטיליקן מײַן זון. האָט ער געזאָגט:
אַזוי ווי גאָט לעבט, אויב אַ האָר פֿון דײַן זון וועט פֿאַלן צו דער ערד!
12 האָט די פֿרוי געזאָגט: זאָל, איך בעט דיך, דײַן דינסט רעדן צו מײַן
האַר דעם מלך אַ וואָרט. האָט ער געזאָגט: רעד.

13 האָט די פֿרוי געזאָגט: און פֿאַר וואָס טראַכטסטו אַזוינס אַקעגן
דעם פֿאָלק פֿון גאָט? וואָרום אַז דער מלך רעדט דאָס דאָזיקע וואָרט,
איז ער אַליין אַזוי ווי אַ שולדיקער, וואָס דער מלך קערט ניט אום
זײַן פֿאַרשטויסענעם. 14 וואָרום שטאַרבן מוזען מיר שטאַרבן; יאָ,
אַזוי ווי וואַסער אויסגעגאָסן אויף דער ערד, וואָס קען ניט
אויפֿגעזאַמלט ווערן; און גאָט שוינט ניט קיין נפֿש; אָבער ער
טראַכט טראַכטונגען אַז פֿון אים זאָל ניט פֿאַרשטויסן ווערן קיין
פֿאַרשטויסענער. 15 און אַצונד, וואָס איך בין געקומען רעדן צו
מײַן האַר דעם מלך דאָס דאָזיקע וואָרט, איז דאָס ווײַל דאָס פֿאָלק
האָט מיך אײַנגעשראָקן, און דײַן דינסט האָט געזאָגט: לאָמיך
אַקאָרשט רעדן צום מלך, אפֿשר וועט דער מלך טאָן דעם פֿאַרלאַנג
פֿון זײַן דינסט. 16 וואָרום דער מלך וועט זיך צוהערן, מציל צו זײַן
זײַן דינסט פֿון דער האַנט פֿון דעם מאַן וואָס וויל פֿאַרטיליקן מיך
און מײַן זון אין איינעם פֿון גאָטס נחלה. 17 און דײַן דינסט האָט
געזאָגט: זאָל, איך בעט דיך, דאָס וואָרט פֿון מײַן האַר דעם מלך זײַן
פֿאַר אַ באַרוּונג; וואָרום ווי אַ מלאך פֿון גאָט, אַזוי איז מײַן האַר דער
מלך אויף צו פֿאַרשטיין גוטס און שלעכטס. און זאָל יהוה דײַן גאָט
זײַן מיט דיר.

18 האָט געענטפֿערט דער מלך און האָט געזאָגט צו דער פֿרוי:
זאָלסט נאָר ניט לייקענען פֿון מיר קיין זאַך וואָס איך פֿרעג דיך.
האָט די פֿרוי געזאָגט: זאָל, איך בעט דיך, מײַן האַר דער מלך רעדן.
19 האָט דער מלך געזאָגט: איז יואָבֿס האַנט געווען מיט דיר אין דעם
אַלעם? האָט די פֿרוי געענטפֿערט און געזאָגט: אַזוי ווי דײַן זעל
לעבט, מײַן האַר מלך, אויב מע קען אַוועק רעכטס אָדער לינקס פֿון
אַלץ וואָס מײַן האַר דער מלך האָט גערעדט! וואָרום דײַן קנעכט,
יואָבֿ, ער האָט מיר באַפֿוילן, און ער האָט אַרײַנגעטאָן אין מויל פֿון
דײַן דינסט אַלע די דאָזיקע ווערטער. 20 כּדי צו פֿאַרדרייען דעם
פּנים פֿון דער זאַך, האָט דײַן קנעכט יואָבֿ געטאָן די דאָזיקע זאַך.
אָבער מײַן האַר איז קלוג אַזוי ווי די קלוגשאַפֿט פֿון אַ מלאך פֿון
גאָט, צו וויסן אַלץ וואָס אויף דער ערד.

21 און דער מלך האָט געזאָגט צו יואָבֿן: זע, איך טו די דאָזיקע זאַך,
און גיי קער אום דעם יונג אַבֿשָלומען.

22 איז יוֹאָבֿ געפֿאַלן אויף זײַן פּנים צו דער ערד, און האָט זיך
געבוקט, און האָט געבענטשט דעם מלך. און יוֹאָבֿ האָט געזאָגט:
הײַנט ווייס דײַן קנעכט אַז איך האָב געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע
אויגן, מײַן האַר מלך, וואָרום דער מלך האָט געטאָן דעם פֿאַרלאַנג
פֿון דײַן קנעכט.

23 און יוֹאָבֿ איז אויפֿגעשטאַנען, און איז געגאַנגען קיין גשור, און
האָט געבראַכט אַבֿשָׁלומען קיין ירושלים. 24 און דער מלך האָט
געזאָגט: זאָל ער פֿאַרקערן צו זײַן הויז, אָבער מײַן פּנים זאָל ער ניט
זען.

האָט אַבֿשָׁלום פֿאַרקערט צו זײַן הויז, און דעם מלכס פּנים האָט ער
ניט געזען.

25 און אין גאַנץ ישׂראל איז ניט געווען אַזאַ שענער מאַן ווי
אַבֿשָׁלום, זייער צו רימען; פֿון זײַן פֿוסטריט ביז זײַן שפּיץ קאָפּ איז
אין אים ניט געווען אַ פֿעלער. 26 און אַז ער האָט אָפּגעשאָרן זײַן
קאָפּ – און געשען פֿלעגט עס פֿון סוף יאָר צו יאָר, אַז ער זאָל זיך
אָפּשערן; וואָרום אַז עס איז אים צו שווער געוואָרן, האָט ער עס
אָפּגעשאָרן – האָט ער אָפּגעוווּיגן די האָר פֿון זײַן קאָפּ מיט צוויי
הונדערט שקל אויפֿן מלכס געוויכט.

27 און בײַ אַבֿשָׁלומען זײַנען געבאָרן געוואָרן דרײַ זין, און איין
טאָכטער וואָס איר נאָמען איז געווען תָּמָר. זי איז געווען אַ
ווײַבספּאַרשוין פֿון אַ שיינעם אויסזען.

28 און אַבֿשָׁלום איז געזעסן אין ירושלים צוויי יאָר צײַט, און דעם
מלכס פּנים האָט ער ניט געזען. 29 האָט אַבֿשָׁלום געשיקט נאָך
יוֹאָבֿן, כּדי אים צו שיקן צום מלך, אָבער ער האָט ניט געוואָלט
קומען צו אים. האָט ער ווידער געשיקט אַ צווייט מאָל, און ער האָט
ניט געוואָלט קומען. 30 האָט ער געזאָגט צו זײַנע קנעכט: זעט,
יוֹאָבֿס שטיק פֿעלד איז לעבן מײַנעם, און ער האָט דאָרטן גערשטן;
גייט און צינדט עס אָן אין פֿײַער. און די קנעכט פֿון אַבֿשָׁלומען האָבן
אָנגעצונדן דאָס שטיק פֿעלד אין פֿײַער.

31 איז יוֹאָבֿ אויפֿגעשטאַנען, און איז געקומען צו אַבֿשָׁלומען אין
הויז, און האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס האָבן דײַנע קנעכט

אָנגעצונדן מײַן שטיק פֿעלד אין פֿײַער? 32 האָט אַבֿשָלום געזאָגט צו
יואָבֿן: זע, איך האָב געשיקט צו דיר, אַזוי צו זאָגן: קום אַהער, און
איך וועל דיך שיקן צום מלך, אַזוי צו זאָגן: נאָך וואָס בין איך
געקומען פֿון גשור? בעסער פֿאַר מיר, איך זאָל נאָך דאָרטן זײַן. און
אַצונד, לאָמיך זען דעם פּנים פֿון מלך, און אויב אין מיר איז דאָ אַ
פֿאַרברעך, זאָל ער מיך טייטן.

33 איז יואָבֿ געקומען צום מלך, און האָט אים דערציילט. האָט ער
גערופֿן אַבֿשָלומען, און ער איז געקומען צום מלך, און האָט זיך
געבוקט אויף זײַן פּנים צו דער ערד פֿאַרן מלך. און דער מלך האָט
געקושט אַבֿשָלומען.

טו

1 און עס איז געווען נאָך דעם, האָט זיך אַבֿשָלום
אײַנגעשאַפֿט אַ רײַטוואָגן און פֿערד, און פֿופֿציק מאַן וואָס
זײַנען געלאָפֿן אים פֿאַרויס. 2 און אַבֿשָלום פֿלעגט זיך פֿעדערן, און
פֿלעגט זיך שטעלן בײַם וועג פֿון טויער; און עס איז געווען,
יעטווועדער מאַן וואָס פֿלעגט האָבן אַ קריג וואָס דאַרף קומען צום
מלך פֿאַר אַ משפּט, האָט אַבֿשָלום גערופֿן צו אים און געזאָגט: פֿון
וואָסער שטאָט ביסטו? האָט יענער געזאָגט: פֿון איינעם פֿון די
שבֿטים פֿון ישׂראל איז דײַן קנעכט. 3 האָט אַבֿשָלום צו אים
געזאָגט: זע, דײַנע טענות זײַנען גוטע און גערעכטע, אָבער קיינער
פֿון מלך וועט דיר ניט צוהערן. 4 און אַבֿשָלום האָט געזאָגט: הלוואי
מאַכט מען מיך פֿאַר אַ שופֿט אין לאַנד, און צו מיר זאָל קומען
יעטווועדער מאַן וואָס האָט אַ קריג און אַ משפּט; איך וואָלט אים
שוין געטאָן גערעכטיקייט.

5 און עס איז געווען, ווי אַ מאַן האָט גענענט זיך צו בוקן צו אים,
אַזוי פֿלעגט ער אויסשטרעקן זײַן האַנט, און אים אָננעמען, און אים
קושן. 6 און אַבֿשָלום האָט געטאָן אַזוי ווי די דאָזיקע זאַך צו גאַנץ
ישׂראל וואָס פֿלעגן קומען פֿאַר אַ משפּט צום מלך. און אַבֿשָלום
האָט געגנבֿעט דאָס האַרץ פֿון די מענער פֿון ישׂראל.

7 און עס איז געווען צום סוף פֿון פֿערציק יאָר, האָט אַבֿשָלום
געזאָגט צום מלך: לאָמיך גיין, איך בעט דיך, און באַצאָלן מײַן נדר
וואָס איך האָב אַ נדר געטאָן צו גאָט, אין חבֿרון. 8 וואָרום אַ נדר

האָט אַ נדר געטאָן דײַן קנעכט ווען איך בין געזעסן אין גשור אין
ארם, אַזוי צו זאָגן: אויב אומקערן וועט מיך גאָט אומקערן קיין
ירושלים, וועל איך דינען גאָט. 9 האָט דער מלך צו אים געזאָגט: גיי
בשלום. און ער איז אויפֿגעשטאַנען, און איז געגאַנגען קיין חבֿרון.

10 און אַבֿשָלום האָט געשיקט אויסקוקערס אין אַלע שבֿטים פֿון
ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: ווי איר הערט דעם קָול פֿון שופֿר, אַזוי זאָלט
איר זאָגן: אַבֿשָלום איז געוואָרן מלך אין חבֿרון.

11 און מיט אַבֿשָלומען זײַנען געגאַנגען צוויי הונדערט מאַן פֿון
ירושלים, מיטגערופֿענע וואָס זײַנען געגאַנגען אומשולדיקערהייט;
און זיי האָבן פֿון קיין זאַך ניט געוווּסט.

12 און אַבֿשָלום האָט געשיקט נאָך אַחיתופֿל דעם גילוֹני, דעם בַעַל-
יועץ פֿון דָוִדן, פֿון זײַן שטאָט, פֿון גילֹה, בעת ער האָט געשלאַכט די
שלאַכטאָפּפֿער. און דער בונט איז געווען שטאַרק, און דאָס פֿאָלק
האָט זיך געהאַלטן אין איין פֿאַרמערן אַרום אַבֿשָלומען.

13 איז געקומען אַן אָנזאָגער צו דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: דאָס האַרץ פֿון
די מענער פֿון ישׂראל איז נאָך אַבֿשָלומען. 14 און דוד האָט געזאָגט
צו אַלע זײַנע קנעכט וואָס מיט אים אין ירושלים: שטייט אויף, און
לאָמיר אַנטלויפֿן, וואָרום מיר וועלן ניט האָבן קיין אַנטרינונג פֿון
אַבֿשָלומען. אײַלט זיך אַוועקצוגיין, כּדי ער זאָל זיך ניט אונטעראײַלן
און אונדז אָניאָגן, און ברענגען אויף אונדז דאָס בייז, און שלאָגן די
שטאָט מיטן שאַרף פֿון שווערד. 15 האָבן די קנעכט פֿון מלך געזאָגט
צום מלך: אַזוי ווי אַלץ וואָס מײַן האַר דער מלך וועט אויסדערוויילן!
דאָ זײַנען דײַנע קנעכט.

16 איז אַרויסגעגאַנגען דער מלך, און זײַן גאַנץ הויזגעזינט נאָך אים.
און דער מלך האָט איבערגעלאָזן די צען קעפּסווײַבער צו היטן דאָס
הויז. 17 און דער מלך איז אַרויסגעגאַנגען, און דאָס גאַנצע פֿאָלק
נאָך אים, און זיי האָבן זיך אָפּגעשטעלט אין בית-מרחק. 18 און אַלע
זײַנע קנעכט זײַנען אַריבערגעגאַנגען פֿאַרבײַ אים; און אַלע כּרֵתים
און אַלע פּלֵתים, און אַלע גִתער, זעקס הונדערט מאַן וואָס זײַנען
געקומען הינטער אים פֿון גַת, זײַנען אַריבערגעגאַנגען פֿאַרן מלך.

19 האָט דער מלך געזאָגט צו אִתַּין פֿון גַת: צו וואָס זאָלסט דו אויך
גיין מיט אונדז? קער זיך אום, און בלײַב מיט דעם מלך, וואָרום דו
ביסט אַ פֿרעמדער, און אויך ביסטו אַ פֿאַרטריבענער אין דײַן אָרט.
20 ערשט נעכטן ביסטו געקומען, און הײַנט זאָל איך דיך מאַכן
וואָגלען צו גיין מיט אונדז, בעת איך אַליין גיי וווּהין מיר ווערט זיך
מאַכן? קער זיך אום, און קער אום דײַנע ברידער מיט דיר אין גענאָד
און טרײַשאַפֿט. 21 האָט אִתַּי געענטפֿערט דעם מלך און האָט
געזאָגט: אַזוי ווי גאָט לעבט, און אַזוי ווי מײַן האַר דער מלך לעבט,
אַז בלויז אין דעם אָרט וווּ מײַן האַר דער מלך וועט זײַן, סײַ צום
טויט סײַ צום לעבן, נאָר דאָרטן וועט זײַן דײַן קנעכט! 22 האָט דוד
געזאָגט צו אִתַּין: גיי און צי אַריבער. איז אִתַּי פֿון גַת
אַריבערגעגאַנגען, און אַלע זײַנע מענטשן, און אַלע קליינע קינדער
וואָס מיט אים.

23 און דאָס גאַנצע לאַנד האָט געוויינט אויף אַ הויכן קָול, ווען דאָס
גאַנצע פֿאָלק איז אַריבערגעגאַנגען; און דער מלך איז אַריבער דעם
טײַך קִדרון, און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז אַריבערגעגאַנגען אַקעגן דעם
וועג פֿון מדבר. 24 און אָט און אויך צָדוֹק און אַלע לוִיִים מיט אים,
טראָגנדיק דעם אָרון פֿון גאָטס בונד. און זיי האָבן אַוועקגעשטעלט
דעם אָרון פֿון גאָט – אויך אבֿיתר איז אַרויפֿגעגאַנגען – ביז דאָס
גאַנצע פֿאָלק האָט געענדיקט אַריבערגיין פֿון שטאָט.

25 האָט דער מלך געזאָגט צו צָדוֹקן: קער אום דעם אָרון פֿון גאָט
אין שטאָט. אויב איך וועל געפֿינען לײַטזעליקייט אין די אויגן פֿון
גאָט, וועט ער מיך אומקערן, און וועט מיך לאָזן זען אים און זײַן
וווינונג. 26 און אויב ער וועט אַזוי זאָגן: "איך וויל דיך ניט", דאָ בין
איך, זאָל ער טאָן מיט מיר אַזוי ווי עס איז גוט אין זײַנע אויגן.
27 און דער מלך האָט געזאָגט צו צָדוֹק דעם כּהן: זעסטו, קער זיך
אום בשלום אין שטאָט, און אַחימַעַץ דײַן זון און יהונתן דער זון פֿון
אבֿיתרן, אײַערע ביידנס זין, מיט אײַך. 28 זעט, איך וועל זיך
אויפֿהאַלטן אין די פּלוינען פֿון מדבר, ביז עס קומט פֿון אײַך אַ
וואָרט מיר אָנצוזאָגן.

29 און צָדוֹק און אבֿיתר האָבן אומגעקערט דעם אָרון פֿון גאָט
קיין ירושלים, און זיי זײַנען דאָרטן געבליבן. 30 און דוד איז
אַרויפֿגעגאַנגען מיט דעם אַרויפֿגאַנג פֿאַר הר-הזֵיתים, אַרויפֿגעגאַנגען

און געוויינט, און זײַן קאָפּ איז געווען פֿאַרדעקט, און ער איז
געגאַנגען באָרוועס; און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים האָבן
פֿאַרדעקט איטלעכער זײַן קאָפּ, און זיי זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען, און
אַרויפֿגייענדיק געוויינט.

31 האָט מען דערציילט דָוִדן, אַזוי צו זאָגן: אַחיתוֹפֿל איז צווישן די
וואָס בונטעווען זיך מיט אַבֿשָלומען. און דוד האָט געזאָגט: איך בעט
דיך, גאָט, באַנאַריש די עצה פֿון אַחיתוֹפֿלן.

32 און עס איז געווען, ווי דוד איז געקומען ביז דעם שפּיץ וואָס מע
בוקט זיך דאָרטן צו גאָט, ערשט אים קומט אַנטקעגן חוּשַי, דער
אַרכּי, מיט זײַן העמדל צעריסן, און ערד אויף זײַן קאָפּ. 33 האָט דוד
צו אים געזאָגט: אַז דו גייסט אַריבער מיט מיר, וועסטו זײַן אויף מיר
אַ לאַסט. 34 אָבער אַז דו וועסט זיך אין שטאָט אומקערן, און וועסט
זאָגן צו אַבֿשָלומען: "איך וועל זײַן דײַן קנעכט, מלך; דײַן פֿאָטערס
קנעכט בין איך געווען פֿון אַ מאָל אָן, און אַצונד בין איך דײַן
קנעכט", וועסטו מיר פֿאַרשטערן די עצה פֿון אַחיתוֹפֿלן. 35 און מיט
דיר זײַנען דאָך דאָרטן צָדוֹק און אבֿיתר די כּהנים; איז, איטלעך
וואָרט וואָס דו וועסט הערן פֿון מלכס הויז, זאָלסטו דערציילן צָדוֹק
און אבֿיתר די כּהנים. 36 זע, דאָרטן זײַנען דאָ מיט זיי זייערע ביידנס
זין, אַחימַעַץ צָדוֹקס און יהונתן אבֿיתרס, וועט איר דורך זיי מיר
צושיקן איטלעך וואָרט וואָס איר וועט הערן.

37 און חוּשַי, דָוִדס גוטער פֿרײַנט, איז געקומען אין שטאָט, ווען
אַבֿשָלום האָט געזאָלט אָנקומען אין ירושלים.

טז

1 און ווי דוד איז געווען אַ ביסל אַוועקגעגאַנגען פֿון
שפּיץ, ערשט ציבֿאָ דער יונג פֿון מפֿיבֿוֹשתן קומט אים
אַנטקעגן מיט אַ פּאָר געזאָטלטע אייזלען, און אויף זיי צוויי הונדערט
ברויטן, און הונדערט בינטלעך ראָזינקעס, און הונדערט בינטלעך
זומערויפּס, און אַ לאָגל ווײַן.

2 האָט דער מלך געזאָגט צו ציבֿאָן: צו וואָס זײַנען די דאָזיקע בײַ
דיר? האָט ציבֿאָ געזאָגט: די אייזלען פֿאַר דעם מלכס הויזגעזינט צו
רײַטן, און דאָס ברויט און די זומערויפּס פֿאַר די יונגען צום עסן, און

דער ווײַן צום טרינקען פֿאַר דעם פֿאַרשמאַכטן אין מדבר. 3 האָט
דער מלך געזאָגט: און ווּ איז דײַן האַרס זון? האָט ציבֿאָ געזאָגט
צום מלך: אָן איז ער געבליבן אין ירושלים, וואָרום ער האָט געזאָגט:
הײַנט וועט מיר דאָס הויז פֿון ישׂראל אומקערן די מלוכה פֿון מײַן
פֿאָטער. 4 האָט דער מלך געזאָגט צו ציבֿאָן: זע, אַלצדינג וואָס
געהערט צו מפֿיבֿושתן איז דײַנס. האָט ציבֿאָ געזאָגט: איך בוק זיך;
לאָמיך געפֿינען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן, מײַן האַר מלך.

5 און ווי דער מלך דוד איז געקומען ביז בחורים, ערשט פֿון דאָרטן
גייט אַרויס אַ מאַן פֿון דער משפּחה פֿון שאָולס הויז, וואָס זײַן
נאָמען איז געווען שִׁמְעִי דער זון פֿון גֵראָן – גייט און שילט גייענדיק.
6 און ער האָט געוואָרפֿן מיט שטיינער אויף דָוִדן, און אויף אַלע
קנעכט פֿון מלך דָוִדן; און דאָס גאַנצע פֿאָלק און אַלע גבורים זײַנען
געווען פֿון זײַן רעכטער זײַט און פֿון זײַן לינקער. 7 און אַזוי האָט
שִׁמְעִי געזאָגט, ווען ער האָט געשאָלטן: גיי אַרויס, גיי אַרויס,
בלוטיקער מענטש און נידערטרעכטיקער מענטש. 8 גאָט האָט
אומגעקערט אויף דיר אַל דאָס בלוט פֿון דעם הויז פֿון שָׁאולן, וואָס
דו ביסט געוואָרן מלך אויף זײַן אָרט, און גאָט האָט געגעבן די מלוכה
אין דער האַנט פֿון דײַן זון אַבְֿשָׁלומען. און אָט ביסטו אין דײַן
אומגליק, ווײַל אַ בלוטיקער מענטש ביסטו.

9 האָט אַבִֿישַׁי דער זון פֿון צרוּיָהן געזאָגט צום מלך: פֿאַר וואָס זאָל
דער דאָזיקער טויטער הונט שילטן מײַן האַר דעם מלך? לאָמיך, איך
בעט דיך אַריבערגיין, און איך וועל אים דעם קאָפּ אַראָפּנעמען.
10 האָט דער מלך געזאָגט: וואָס קער איך זיך אָן מיט אײַך, זין פֿון
צרוּיָהן? אויב ער שילט, איז דאָס ווײַל גאָט האָט אים געהייסן: שילט
דָוִדן; און ווער קען זאָגן: פֿאַר וואָס טוסטו אַזוי?

11 און דוד האָט געזאָגט צו אַבִֿישַׁין און צו אַלע זײַנע קנעכט: זע,
מײַן זון וואָס איז אַרויס פֿון מײַנע אינגעווייד זוכט מײַן לעבן, הײַנט
ווי שוין אַצונד דער בנימינער? לאָזט אים, און זאָל ער שילטן,
וואָרום גאָט האָט אים געהייסן. 12 אפֿשר וועט גאָט זען מײַן אויג,
און גאָט וועט מיר אומקערן גוטס פֿאַר זײַן קללהן הײַנטיקן טאָג.

13 און דוד און זײַנע מענטשן זײַנען געגאַנגען אויפֿן וועג, און שִׁמְעִי
איז געגאַנגען בײַם זײַט באַרג אַקעגן אים, געגאַנגען און געשאָלטן,
און געוואָרפֿן מיט שטיינער אַקעגן אים, און געשאָטן מיט שטויב.

14 און דער מלך און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים זײַנען
אָנגעקומען מידע; און ער האָט זיך אָפּגערוט דאָרטן.

15 און אַבֿשָלום און דאָס גאַנצע פֿאָלק, די מענער פֿון ישׂראל, זײַנען
אָנגעקומען קיין ירושלים, און אַחיתּופֿל מיט אים.

16 און עס איז געווען, אַז חוּשַי דער אַרכּי, דָוִדס גוטער פֿרײַנט, איז
געקומען צו אַבֿשָלומען, האָט חוּשַי געזאָגט צו אַבֿשָלומען: לעבן
זאָל דער מלך! לעבן זאָל דער מלך! 17 האָט אַבֿשָלום געזאָגט צו
חוּשַין: איז דאָס דײַן גינציקייט צו דײַן גוטן פֿרײַנט? פֿאַר וואָס
ביסטו ניט געגאַנגען מיט דײַן גוטן פֿרײַנט? 18 האָט חוּשַי געזאָגט צו
אַבֿשָלומען: ניין! נײַערט וועמען גאָט און דאָס דאָזיקע פֿאָלק און
אַלע מענער פֿון ישׂראל האָבן אויסדערוויילט, צו אים געהער איך,
און מיט אים וויל איך בלײַבן. 19 און צווייטנס, וועמען וועל איך
דינען? דאָך בײַ זײַן זון; אַזוי ווי איך האָב געדינט בײַ דײַן פֿאָטער,
אַזוי וועל איך זײַן בײַ דיר.

20 און אַבֿשָלום האָט געזאָגט צו אַחיתּופֿלן: גיט אײַער עצה וואָס
מיר זאָלן טאָן. 21 האָט אַחיתּופֿל געזאָגט צו אַבֿשָלומען: קום צו די
קעפּסווײַבער פֿון דײַן פֿאָטער, וואָס ער האָט געלאָזן צו היטן דאָס
הויז. און אַז גאַנץ ישׂראל וועט הערן, אַז דו האָסט זיך פֿאַרמיאוסט
בײַ דײַן פֿאָטער, אַזוי וועלן שטאַרק ווערן די הענט פֿון אַלע וואָס
מיט דיר.

22 האָט מען פֿאַרשפּרייט אַ געצעלט פֿאַר אַבֿשָלומען אויפֿן דאַך, און
אַבֿשָלום איז געקומען צו די קעפּסווײַבער פֿון זײַן פֿאָטער פֿאַר די
אויגן פֿון גאַנץ ישׂראל.

23 און אַן עצה וואָס אַחיתּופֿל האָט געעֵצהט, איז אין יענע טעג
געווען אַזוי ווי אַ מענטש זאָל פֿרעגן בײַ דעם וואָרט פֿון גאָט. אַזוי
איז געווען איטלעכע עצה פֿון אַחיתּופֿלן סײַ בײַ דָוִדן סײַ בײַ
אַבֿשָלומען.

יז 1 און אַחיתופֿל האָט געזאָגט צו אַבֿשָׁלומען: לאָמיך אַקאָרשט
אויסקלײַבן צוועלף טויזנט מאַן, און איך וועל אויפֿשטיין, און
וועל נאָכיאָגן דָוִדן די נאַכט. 2 און איך וועל קומען אויף אים ווען ער
איז מיד און אָפּהענטיק, און וועל אים דערשרעקן, און דאָס גאַנצע
פֿאָלק וואָס מיט אים וועט אַנטלויפֿן, און איך וועל דערשלאָגן דעם
מלך אַליין; 3 און איך וועל אומקערן צו דיר דאָס גאַנצע פֿאָלק. אַז
אַלע וועלן זיך אומקערן [אחוץ] דער מאַן וואָס דו זוכסט, וועט דאָס
גאַנצע פֿאָלק זײַן אין פֿריד.

4 איז די זאַך געווען גלײַך אין די אויגן פֿון אַבֿשָׁלומען, און אין די
אויגן פֿון אַלע עלטסטע פֿון ישׂראל. 5 און אַבֿשָׁלום האָט געזאָגט:
רוף אויך, איך בעט דיך, חושַי דעם אַרכּי, און לאָמיר הערן אויך וואָס
אין זײַן מויל.

6 איז געקומען חושַי צו אַבֿשָׁלומען, און אַבֿשָׁלום האָט צו אים
געזאָגט, אַזוי צו זאָגן: אַזוי ווי דאָס דאָזיקע וואָרט האָט אַחיתופֿל
גערעדט. זאָלן מיר טאָן לויט זײַן וואָרט אָדער ניט? רעד דו. 7 האָט
חושַי געזאָגט צו אַבֿשָׁלומען: ניט גוט איז די עצה וואָס אַחיתופֿל
עצהט דאָס מאָל. 8 און חושַי האָט געזאָגט: דו קענסט דײַן פֿאָטער
און זײַנע מענטשן, אַז זיי זײַנען גבורים, און זיי זײַנען פֿאַרביטערט
אין געמיט, אַזוי ווי אַ בערינטע אין פֿעלד באַרויבט פֿון אירע יונגע;
אויך איז דײַן פֿאָטער אַ מאַן פֿון מלחמה, און ער וועט ניט נעכטיקן
מיטן פֿאָלק. 9 אָט איז ער אַצונד באַהאַלטן אין איינער פֿון די
גריבער, אָדער אין איינעם פֿון די ערטער; און עס וועט זײַן, אַז
עמעצער וועט אין זיי אַרײַנפֿאַלן אין אָנהייב, און אַ הערער וועט
הערן, וועט ער זאָגן: אַ מפּלה איז געווען צווישן דעם פֿאָלק וואָס
הינטער אַבֿשָׁלומען. 10 און אַפֿילו דער וואָס איז אַ העלדישער יונג,
וואָס זײַן האַרץ איז אַזוי ווי דאָס האַרץ פֿון אַ לייב, וועט אין גאַנצן
צעגאַנגען ווערן, וואָרום גאַנץ ישׂראל ווייס אַז דײַן פֿאָטער איז אַ
גִבור, און די וואָס מיט אים זײַנען העלדישע יונגען. 11 אָבער איך
עצה אַז אײַנגעזאַמלט זאָל אײַנגעזאַמלט ווערן גאַנץ ישׂראל אַרום
דיר, פֿון דן און ביז באֵר-שֶׁבַע, אַזוי ווי דער זאַמד וואָס בײַם ים אין
פֿילקייט, און דו אַליין זאָלסט גיין אין מלחמה. 12 און אַז מיר וועלן
קומען אויף אים אין איינעם פֿון די ערטער וואָס ער געפֿינט זיך
דאָרטן, וועלן מיר זיך אַראָפּלאָזן אויף אים, אַזוי ווי עס פֿאַלט דער
טוי אויף דער ערד; און פֿון אים און פֿון אַלע מענטשן וואָס מיט

אים, וועט אַפֿילו אײנער ניט בלײַבן. 13 און אַז ער וועט זיך
אַרײַנקלײַבן אין שטאָט, וועלן גאַנץ ישׂראל לאָזן אַרויפֿטראָגן צו
יענער שטאָט שטריק, און מיר וועלן עס אַראָפּשלעפּן אין טאָל, ביז
דאָרטן וועט זיך אַפֿילו אַ שטײנדל ניט געפֿינען.

14 האָט געזאָגט אַבֿשָלום און אַלע מענער פֿון ישׂראל: די עצה פֿון
חוּשַי דעם אַרכּי איז בעסער ווי די עצה פֿון אַחיתופֿלן. וואָרום גאָט
האָט באַשערט צו פֿאַרשטערן די גוטע עצה פֿון אַחיתופֿלן, כּדי גאָט
זאָל ברענגען דאָס בײז אויף אַבֿשָלומען.

15 און חוּשַי האָט געזאָגט צו צָדוק און צו אבֿיתר די כּהנים: אַזוי
און אַזוי האָט אַחיתופֿל געעֶצהט אַבֿשָלומען און די עלטסטע פֿון
ישׂראל, און אַזוי און אַזוי האָב איך געעֶצהט. 16 און אַצונד, שיקט
אויף גיך און זאָגט אָן דָוִדן, אַזוי צו זאָגן. זאָלסט ניט נעכטיקן די
נאַכט אין די פּלוינען פֿון מדבר, נאָר אַריבערגײן מוזטו אַריבערגײן,
כּדי דער מלך און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים זאָלן ניט
אומגעבראַכט ווערן.

17 און יהונתן און אַחימַעַץ זײַנען געשטאַנען אין עֵין-רוֹגֵל, און אַ
דינסט פֿלעגט גײן און זײ דערצײלן, און זײ פֿלעגן גײן און דערצײלן
דעם מלך דָוִדן; וואָרום זײ האָבן זיך ניט געטאָרט ווײַזן אַרײַנצוקומען
אין שטאָט.

18 האָט זײ אַ ייִנגל דערזען, און ער האָט דערצײלט אַבֿשָלומען.
זײַנען זײ בײדע אויף גיך אַוועק, און זײַנען געקומען צו דעם הויז פֿון
אַ מאַן אין בחורים; און ער האָט געהאַט אַ ברונעם אין זײַן הויף,
האָבן זײ אַראָפּגענידערט אַהין. 19 און די פֿרוי האָט גענומען און
האָט אַריבערגעשפּרײט אַ דעקע איבער דער עפֿענונג פֿון ברונעם,
און האָט אויסגעשפּרײט דערויף גריץ, און קײן זאַך איז ניט געווען
קאָנטיק. 20 און אַבֿשָלומס קנעכט זײַנען געקומען צו דער פֿרוי אין
הויז, און האָבן געזאָגט: ווּ זײַנען אַחימַעַץ און יהונתן? האָט די פֿרוי
צו זײ געזאָגט: זײ זײַנען אַריבערגעגאַנגען דעם וואַסערשטראָם.
האָבן זײ געזוכט, און האָבן ניט געפֿונען; און זײ האָבן זיך
אומגעקערט קײן ירושלים.

21 און עס איז געווען נאָך זײער אַוועקגײן, זײַנען זײ אַרויפֿגעקומען
פֿון ברונעם, און זײַנען געגאַנגען און האָבן דערצײלט דעם מלך דָוִדן,

און זיי האָבן געזאָגט צו דָוִדן: שטייט אויף און גייט אַריבער אויף גיך
דעם וואַסער, וואָרום אַזוי האָט אַחיתופֿל געעֵצֶהט אַקעגן אײַך.

22 איז אויפֿגעשטאַנען דוד און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים,
און זיי זײַנען אַריבערגעגאַנגען דעם ירדן; ביזן ליכט פֿון פֿרימאָרגן
האָט צו מאָל איינער ניט געפֿעלט וואָס איז ניט אַריבערגעגאַנגען
דעם ירדן.

23 און אַחיתופֿל האָט געזען אַז זײַן עצה איז ניט געטאָן געוואָרן, און
ער האָט אָנגעזאָטלט דעם אייזל, און איז אויפֿגעשטאַנען, און איז
אַוועק צו זײַן הויז, צו זײַן שטאָט, און ער האָט געזאָגט זײַן צַוָאָה צו
זײַן הויזגעזינט, און האָט זיך אויפֿגעהאַנגען; און ער איז געשטאָרבן,
און איז באַגראָבן געוואָרן אין דעם קבֿר פֿון זײַן פֿאָטער.

24 און דוד איז אָנגעקומען קיין מַחנַיִם; און אַבֿשָלום איז
אַריבערגעגאַנגען דעם ירדן, ער און אַלע מענער פֿון ישׂראל וואָס
מיט אים. 25 און עֲמָשׂאן האָט אַבֿשָלום אויפֿגעזעצט אויף יוֹאָבֿס
אָרט איבערן חיל. און עֲמָשׂא איז געווען דער זון פֿון אַ מאַן מיטן
נאָמען יִתרָא דער ישׂראלי, וואָס איז געקומען צו אֲבִיגַיִל דער
טאָכטער פֿון נָחשן, אַ שוועסטער פֿון צרוּיָה, יוֹאָבֿס מוטער. 26 און
ישׂראל און אַבֿשָלום האָבן געלאַגערט אין לאַנד גִלעָד.

27 און עס איז געווען, ווי דוד איז אָנגעקומען קיין מַחנַיִם, אַזוי
[האָט] שוֹבִי דער זון פֿון נָחשן, פֿון רַבָּה פֿון די קינדער פֿון עמון, און
מכיר דער זון פֿון עַמיאֵלן, פֿון לוֹ-דבָר, און בַרזִלַי דער גִלעָדער פֿון
רוֹגלים, 28 געבראַכט בעטגעוואַנט, און בעקנס, און ליימענע כּלים,
און ווייץ און גערשטן, און מעל, און געברענטע זאַנגען, און בעבלעך,
און לינדזן, און געברענטע אַרבעס, 29 און האָניק, און שמאַנט, און
שאָף, און רינדערנע קעז, פֿאַר דָוִדן און פֿאַר דעם פֿאָלק וואָס מיט
אים, צום עסן; וואָרום זיי האָבן געזאָגט: דאָס פֿאָלק איז הונגעריק
און מיד און דאָרשטיק אין דער מדבר.

יח

1 און דוד האָט איבערגעציילט דאָס פֿאָלק וואָס מיט אים,
און ער האָט געמאַכט איבער זיי הויפּטלײַט פֿון טויזנט און
הויפּטלײַט פֿון הונדערט. 2 און דוד האָט געשיקט דאָס פֿאָלק, אַ
דריטל אונטער דער האַנט פֿון יוֹאָבֿן, און אַ דריטל אונטער דער
האַנט פֿון אַבֿישַׁי דעם זון פֿון צרוּיָהן, יוֹאָבֿס ברודער, און אַ דריטל
אונטער דער האַנט פֿון אִתַּין פֿון גַת. און דער מלך האָט געזאָגט צום
פֿאָלק: אַרויסגיין וועל איך אויך אַרויסגיין מיט אײַך. 3 האָט דאָס
פֿאָלק געזאָגט: זאָלסט ניט אַרויסגיין; וואָרום אויב אַנטלויפֿן וועלן
מיר אַנטלויפֿן, וועט מען אויף אונדז ניט לייגן אַכט, און אַפֿילו אַ
העלפֿט פֿון אונדז זאָלן אומקומען, וועט מען אויף אונדז ניט לייגן
קיין אַכט; אָבער דו ביסט אַצונד אַזוי ווי צען טויזנט פֿון אונדז; איז
אַצונד בעסער, אַז דו זאָלסט אונדז זײַן צו הילף פֿון שטאָט. 4 האָט
דער מלך צו זיי געזאָגט: וואָס איז גוט אין אײַערע אויגן, וועל איך
טאָן.

און דער מלך האָט זיך געשטעלט בײַן זײַט פֿון טויער, און דאָס
גאַנצע פֿאָלק איז אַרויסגעגאַנגען אין הונדערטן און אין טויזנטן.

5 און דער מלך האָט באַפֿוילן יוֹאָבֿן און אַבֿישַׁין און אִתַּין, אַזוי צו
זאָגן: זײַט מיר געלאַסן מיט דעם יונג, מיט אַבֿשָׁלומען. און דאָס
גאַנצע פֿאָלק האָט געהערט ווי דער מלך האָט באַפֿוילן אַלע
הויפּטלײַט וועגן אַבֿשָׁלומען.

6 און דאָס פֿאָלק איז אַרויסגעגאַנגען אין פֿעלד אַקעגן ישׂראל, און
די מלחמה איז געווען אין וואַלד פֿון אפֿרַיִם. 7 און דאָס פֿאָלק פֿון
ישׂראל איז דאָרטן געשלאָגן געוואָרן פֿאַר די קנעכט פֿון דָוִדן, און
דאָרטן איז געווען אַ גרויסער שלאַק אין יענעם טאָג- צוואַנציק
טויזנט. 8 וואָרום די מלחמה איז דאָרטן געווען פֿאַרשפּרייט אויפֿן
געזיכט פֿון גאַנצן לאַנד; און דער וואַלד האָט פֿאַרצערט פֿון פֿאָלק
מער ווי די שווערד האָט פֿאַרצערט אין יענעם טאָג.

9 און אַבֿשָׁלום האָט זיך געטראָפֿן פֿאַר די קנעכט פֿון דָוִדן. און
אַבֿשָׁלום איז געריטן אויף אַ מוילאייזל, איז דער מוילאייזל געקומען
אונטער דעם געצווײַג פֿון אַ גרויסן אייכנבוים, און זײַן קאָפּ האָט זיך
אָנגעכאַפּט אָן דעם אייכנבוים, און ער איז געבליבן צווישן הימל און
ערד; און דער מוילאייזל וואָס אונטער אים איז אַוועק. 10 האָט

דערזען איינער אַ מאַן, און ער האָט דערציילט יוֹאָבֿן און געזאָגט: אָן
האָב איך געזען אַבֿשָלומען הענגען אויפֿן אייכנבוים. 11 האָט יוֹאָבֿ
געזאָגט צו דעם מאַן וואָס האָט אים דערציילט: און אַז דו האָסט
געזען, טאָ פֿאַר וואָס האָסטו אים ניט דערשלאָגן דאָרטן צו דער
ערד? און אויף מיר וואָלט געווען דיר צו געבן צען זילבערשטיק און
אַ גאַרטל. 12 האָט דער מאַן געזאָגט צו יוֹאָבֿן: אַפֿילו ווען איך קריג
אָפּגעווויגן אויף מײַנע הענט טויזנט זילבערשטיק, וועל איך ניט
אויסשטרעקן מײַן האַנט אויף דעם מלכס זון, וואָרום פֿאַר אונדזערע
אויערן האָט דער מלך באַפֿוילן דיר און אַבֿישַין און אִתַּין, אַזוי צו
זאָגן: זײַט אָפּגעהיט, ווער עס זאָל ניט זײַן, מיט דעם יונג, מיט
אַבֿשָלומען. 13 אָדער אַז איך זאָל באַגיין אַ פֿאַלשקייט אַקעגן מײַן
זעל, וועט קיין זאַך ניט בלײַבן פֿאַרהוילן פֿון דעם מלך, און דו וועסט
שטיין פֿון דער ווײַטן.

14 האָט יוֹאָבֿ געזאָגט: איך קען זיך דאָ אַזוי ניט אויפֿהאַלטן מיט דיר.
און ער האָט גענומען דרײַ וואַרפֿשפּיזן אין זײַן האַנט, און האָט זיי
אַרײַנגעשטאָכן אין אַבֿשָלומס האַרצן, ווען ער האָט נאָך געלעבט אין
מיטן אייכנבוים. 15 און צען יונגען, יוֹאָבֿס וואַפֿנטרעגער, האָבן זיך
אַרומגעשטעלט, און האָבן געשלאָגן אַבֿשָלומען און אים געטייט.

16 און יוֹאָבֿ האָט געבלאָזן אין שופֿר, און דאָס פֿאָלק האָט זיך
אומגעקערט פֿון נאָכיאָגן ישׂראל, וואָרום יוֹאָבֿ האָט צוריקגעהאַלטן
דאָס פֿאָלק. 17 און זיי האָבן גענומען אַבֿשָלומען, און האָבן אים
אײַנגעוואָרפֿן אין וואַלד אין דער גרויסער גרוב. און זיי האָבן
אויפֿגעשטעלט איבער אים אַ זייער גרויסן הויפֿן שטיינער. און גאַנץ
ישׂראל זײַנען אַנטלאָפֿן, איטלעכער צו זײַנע געצעלטן.

18 און אַבֿשָלום האָט נאָך בײַ זײַן לעבן גענומען און זיך
אויפֿגעשטעלט דעם זײַלשטיין וואָס אין מלכס טאָל; וואָרום ער האָט
געזאָגט: איך האָב ניט קיין זון צו דערמאָנען מײַן נאָמען. און ער
האָט גערופֿן דעם זײַלשטיין אויף זײַן נאָמען, און מע רופֿט אים
אַבֿשָלומס אָנדענק ביז אויף הײַנטיקן טאָג.

19 און אַחימַעַץ דער זון פֿון צָדוֹקן האָט געזאָגט: לאָמיך אַקאָרשט
לויפֿן און אָנזאָגן דעם מלך, אַז גאָט האָט זיך אָפּגערעכנט פֿאַר אים
פֿון דער האַנט פֿון זײַנע פֿײַנט. 20 האָט יוֹאָבֿ צו אים געזאָגט: ביסט

ניט אַ בעל-בשׂורה הײַנטיקן טאָג; װעסט אָנזאָגן אַן אַנדער טאָג,
אָבער הײַנטיקן טאָג זאָלסטו ניט אָנזאָגן, אַזױ װי דעם מלכס זון איז
טױט.

21 און יואָבֿ האָט געזאָגט צו דעם כּושי: גײ דערצײל דעם מלך װאָס
דו האָסט געזען. האָט דער כּושי זיך געבוקט צו יואָבֿן, און איז
אַװעקגעלאָפֿן.

22 און אַחימַעץ דער זון פֿון צָדוקן האָט װידער אַ מאָל געזאָגט צו
יואָבֿן: זאָל זײַן װאָס װעט זײַן, לאָמיך אױך, איך בעט דיך, לױפֿן נאָך
דעם כּושי. האָט יואָבֿ געזאָגט: נאָך װאָס דען זאָלסטו לױפֿן, מײַן זון,
אַז די בשׂורה װעט דיר גאָרניט אײַנברענגען? 23 "אָבער זאָל זײַן
װאָס װעט זײַן, איך װעל לױפֿן." האָט ער צו אים געזאָגט: לױף, און
אַחימַעץ איז געלאָפֿן מיטן װעג פֿון דער [ירדן] געגנט, און ער האָט
אַריבערגעיאָגט דעם כּושי.

24 און דוד איז געזעסן צװישן די צװײ טױערן, און דער װעכטער איז
אַרױפֿגעגאַנגען אױף דעם דאַך פֿון טױער, אױף דער מױער, און ער
האָט אױפֿגעהױבן זײַנע אױגן, ערשט אַ מאַן לױפֿט אַלײן. 25 האָט
דער װעכטער אױסגערופֿן, און אָנגעזאָגט דעם מלך. האָט דער מלך
געזאָגט: אױב ער איז אַלײן, איז אַ בשׂורה אין זײַן מױל. און יענער
איז געקומען אַלץ נענטער. 26 האָט דער װעכטער געזען אַן אַנדער
מאַן לױפֿן, און דער װעכטער האָט אױסגערופֿן צום טױערמאַן און
געזאָגט: זע, אַ מאַן לױפֿט אַלײן. האָט דער מלך געזאָגט: דער אױך
איז אַן אָנזאָגער.

27 האָט דער װעכטער געזאָגט: איך דערקען דאָס לױפֿן פֿון ערשטן
אַזױ װי דאָס לױפֿן פֿון אַחימַעץ דעם זון פֿון צָדוקן. האָט דער מלך
געזאָגט: אַ גוטער מענטש איז ער, און מיט אַ גוטער בשׂורה קומט
ער.

28 האָט אַחימַעץ גערופֿן און האָט געזאָגט צום מלך: פֿריד! און ער
האָט זיך געבוקט צום מלך מיט זײַן פּנים צו דער ערד, און האָט
געזאָגט: געלױבט איז יהוה דײַן גאָט װאָס האָט איבערגעענטפֿערט
די מענטשן װאָס האָבן אױפֿגעהױבן זײער האַנט אױף מײַן האַר דעם
מלך. 29 האָט דער מלך געזאָגט: איז פֿריד צו דעם יונג, צו
אַבֿשָלומען? האָט אַחימַעץ געזאָגט: איך האָב געזען אַ גרױסן טומל

ווען יוֹאָבֿ האָט אַוועקגעשיקט דעם מלכס קנעכט, און מיך דײַן
קנעכט, אָבער איך האָב ניט געוווּסט וואָס. 30 האָט דער מלך
געזאָגט: דריי זיך אום, שטעל זיך דאָ. האָט ער זיך אומגעדרייט, און
איז געשטאַנען.

31 ערשט דער כּושי קומט אָן; און דער כּושי האָט געזאָגט: זאָל אַ
בשׂורה האָבן מײַן האַר דער מלך, אַז גאָט האָט זיך הײַנט
אָפּגערעכנט פֿאַר דיר פֿון דער האַנט פֿון אַלע וואָס זײַנען
אויפֿגעשטאַנען אויף דיר. 32 האָט דער מלך געזאָגט צו דעם כּושי:
איז פֿריד צו דעם יונג, צו אַבֿשָׁלומען? האָט דער כּושי געזאָגט: זאָל
ווערן פֿון די שׂונאים פֿון מײַן האַר דעם מלך, און פֿון אַלע וואָס
זײַנען אויפֿגעשטאַנען אויף דיר צום בייזן, ווי פֿון דעם יונג.

יט

1 האָט דער מלך אויפֿגעציטערט, און ער איז אַרויפֿגעגאַנגען
אין דער אויבערשטוב פֿון טויער, און האָט געוויינט; און
גייענדיק האָט ער אַזוי געזאָגט: מײַן זון אַבֿשָׁלום, זון מײַנער,
אַבֿשָׁלום מײַן זון! הלוואי וואָלט איך געשטאָרבן אַנשטאָט דיר,
אַבֿשָׁלום מײַן זון, זון מײַנער!

2 איז אָנגעזאָגט געוואָרן יוֹאָבֿן: זע, דער מלך וויינט, און ער טרויערט
אויף אַבֿשָׁלומען.

3 און די ישועה אין יענעם טאָג איז געוואָרן צו טרויער פֿאַר דעם
גאַנצן פֿאָלק, וואָרום דאָס פֿאָלק האָט געהערט אין יענעם טאָג, אַזוי
צו זאָגן: דער מלך איז באַקלעמט וועגן זײַן זון. 4 און דאָס פֿאָלק איז
אין יענעם טאָג זיך גנבֿענדיק אַרײַנגעקומען אין שטאָט, אַזוי ווי דאָס
פֿאָלק גנבֿעט זיך פֿאַרשעמטערהייט ווען זיי אַנטלויפֿן אין אַ מלחמה.

5 און דער מלך האָט אײַנגעוויקלט זײַן פּנים, און דער מלך האָט
געשריִען אויף אַ הויכן קָול: מײַן זון אַבֿשָׁלום, אַבֿשָׁלום מײַן זון, זון
מײַנער!

6 איז יוֹאָבֿ געקומען צום מלך אין הויז, און האָט געזאָגט: האָסט
הײַנט פֿאַרשעמט דעם פּנים פֿון אַלע דײַנע קנעכט וואָס האָבן הײַנט
געראַטעוועט דײַן לעבן, און דאָס לעבן פֿון דײַנע זין און דײַנע

טעכטער, און דאָס לעבן פֿון דײַנע װײַבער, און דאָס לעבן פֿון דײַנע
קעפּסװײַבער, 7 ליב צו האָבן דײַנע פֿײַנט, און פֿײַנט צו האָבן דײַנע
ליבהאָבער. װאָרום האָסט הײַנט געלאָזט װיסן, אַז בײַ דיר זײַנען
ניטאָ קײן הױפּטלײַט און קײן קנעכט: װײַל הײַנט װײס איך, אַז װען
אַבֿשָלום לעבט, און מיר אַלע זײַנען הײַנט טױט, װאָלט דענצמאָל
געװוען רעכט אין דײַנע אױגן. 8 און אַצונד, שטײ אױף, גײ אַרױס, און
רעד צום האַרצן פֿון דײַנע קנעכט, װאָרום איך שװער בײַ גאָט, אַז דו
גײסט ניט אַרױס, אױב אַ מענטש װעט בײַ דיר בלײַבן די נאַכט! און
דאָס װעט דיר זײַן ערגער װי אַל דאָס בײז װאָס איז געקומען אױף
דיר פֿון דײַן יוגנט אָן ביז אַצונד.

9 איז דער מלך אױפֿגעשטאַנען, און ער האָט זיך געזעצט אין טױער,
און דעם גאַנצן פֿאָלק האָט מען אָנגעזאָגט, אַזױ צו זאָגן: זעט, דער
מלך זיצט אין טױער. און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז געקומען פֿאַרן מלך.

און אַז ישׂראל איז אַנטלאָפֿן איטלעכער צו זײַנע געצעלטן, 10 האָט
דאָס גאַנצע פֿאָלק אין אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל געטענהט, אַזױ צו
זאָגן: דער מלך האָט אונדז מציל געװען פֿון דער האַנט פֿון אונדזערע
פֿײַנט, און ער האָט אונדז געראַטעװעט פֿון דער האַנט פֿון די
פּלִשתּים, און אַצונד איז ער אַנטלאָפֿן פֿון לאַנד פֿון װעגן אַבֿשָלומען.
11 און אַבֿשָלום, װאָס מיר האָבן געזאַלבט איבער אונדז, איז
אומגעקומען אין דער מלחמה, הײַנט פֿאַר װאָס שװײַגט איר װעגן
אומקערן דעם מלך?

12 און דער מלך דוד האָט געשיקט צו צָדוֹק און צו אֶבֿיתר די כּהנים,
אַזױ צו זאָגן: רעדט צו די עלטסטע פֿון יהוּדה, אַזױ צו זאָגן: פֿאַר
װאָס זאָלט איר זײַן די לעצטע אומצוקערן דעם מלך אין זײַן הױז?-
װאָרום דאָס װאָרט פֿון גאַנץ ישׂראל איז אָנגעקומען צום מלך אין
זײַן הױז? – 13 מײַנע ברידער זײַט איר, מײַן בײן און מײַן פֿלײש זײַט
איר, און פֿאַר װאָס זאָלט איר זײַן די לעצטע אומצוקערן דעם מלך?
14 און צו עֲמָשׂאן זאָלט איר זאָגן: מײַן בײן און מײַן פֿלײש ביסטו
דאָך. זאָל מיר גאָט טאָן אַזױ און נאָך מער, אױב דו װעסט ניט זײַן
בײַ מיר אַלע טעג דער חיל-פֿירער אױף יוֹאָבֿס אָרט!

15 און ער האָט צוגענייַגט דאָס האַרץ פֿון אַלע מענער פֿון יהודה
אַזוי ווי איין מאַן. און זיי האָבן געשיקט צום מלך: קער זיך אום דו
און אַלע דייַנע קנעכט.

16 האָט דער מלך זיך אומגעקערט, און ער איז געקומען ביזן ירדן.
און יהודה איז געקומען קיין גִלגל צו גיין אַנטקעגן דעם מלך, כּדי
אַריבערצופֿירן דעם מלך איבערן ירדן.

17 און שִמְעִי דער זון פֿון גֵראָן, דער בנימינער, וואָס פֿון בחורים,
האָט געאייַלט און אַראָפּגענידערט מיט די מענער פֿון יהודה
אַנטקעגן דעם מלך דוד; 18 און מיט אים טויזנט מאַן פֿון בנימין, און
ציבָאָ, שאָולס קנעכט, און זייַנע פֿופֿצן זין און זייַנע צוואַנציק קנעכט
מיט אים. און זיי זייַנען אַריבער דעם ירדן פֿאַרן מלך. 19 און דער
פּראָם איז אַריבערגעקומען, כּדי אַריבערצופֿירן דעם מלכס
הויזגעזינט, און צו טאָן וואָס איז גוט אין זייַנע אויגן. איז שִמְעִי דער
זון פֿון גֵראָן געפֿאַלן פֿאַרן מלך, ווען ער האָט געוואָלט אַריבערגיין
דעם ירדן. 20 און ער האָט געזאָגט צום מלך: זאָל מייַן האַר מיר ניט
צורעכענען אַ זינד, און זאָלסט ניט דערמאָנען וואָס דייַן קנעכט האָט
פֿאַרבראָכן אין דעם טאָג וואָס מייַן האַר דער מלך איז
אַרויסגעגאַנגען פֿון ירושלים, אַז דער מלך זאָל זיך דאָס נעמען צום
האַרצן. 21 וואָרום דייַן קנעכט ווייס אַז איך האָב געזינדיקט, און אָט
בין איך געקומען הייַנט דער ערשטער פֿון גאַנצן הויז פֿון יוסף,
אַראָפּצונידערן אַנטקעגן מייַן האַר דעם מלך.

22 האָט זיך אָפּגערופֿן אַבִישַי דער זון פֿון צרויָהן, און האָט געזאָגט:
זאָל ניט שִמְעִי געטייט ווערן דערפֿאַר וואָס ער האָט געשאָלטן דעם
געזאַלבטן פֿון גאָט? 23 האָט דוד געזאָגט: וואָס קער איך זיך אָן מיט
אייַך, איר זין פֿון צרויָהן, אַז איר זאָלט מיר הייַנט זייַן פֿאַר אַ שטער?
זאָל הייַנט געטייט ווערן אַ מענטש פֿון ישׂראל? וואָרום פֿאַר וואָר,
ערשט ווייס איך אַז הייַנט בין איך אַ מלך איבער ישׂראל.

24 און דער מלך האָט געזאָגט צו שִמְעִין: וועסט ניט שטאַרבן. און
דער מלך האָט אים געשוואָרן.

25 און מפֿיבֿושת, שאָולס זון, האָט אַראָפּגענידערט אַנטקעגן דעם
מלך, און ער האָט ניט צורעכט געמאַכט זייַנע פֿיס, און ניט צורעכט
געמאַכט זייַנע וואָנסעס, און זייַנע קליידער ניט געוואַשן, פֿון דעם

טאָג וואָס דער מלך איז אַוועקגעגאַנגען ביז דעם טאָג וואָס ער איז צוריקגעקומען בשלום.

26 און עס איז געווען, אַז ער איז געקומען קיין ירושלים דעם מלך אַנטקעגן, האָט דער מלך צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס ביסטו ניט געגאַנגען מיט מיר, מפֿיבֿושת? 27 האָט ער געזאָגט: מײַן האַר מלך, מײַן קנעכט האָט מיך גענאַרט, וואָרום דײַן קנעכט האָט געזאָגט: איך וועל מיר אָנזאָטלען די אייזעלין, און וועל רײַטן אויף איר, און וועל גיין מיטן מלך; ווײַל דײַן קנעכט איז אַ הינקעדיקער. 28 און ער האָט אָנגערעדט אויף דײַן קנעכט פֿאַר מײַן האַר דעם מלך, אָבער מײַן האַר דער מלך איז אַזוי ווי אַ מלאך פֿון גאָט; דרום טו וואָס איז גוט אין דײַנע אויגן. 29 וואָרום דאָס גאַנצע הויז פֿון מײַן פֿאָטער איז ניט אַנדערש ווי ווערט געווען דעם טויט בײַ מײַן האַר דעם מלך, פֿון דעסט וועגן האָסטו געמאַכט דײַן קנעכט צווישן די וואָס עסן בײַ דײַן טיש, און וואָסער רעכט האָב איך נאָך, צו מאָל זיך נאָך צו קלאָגן פֿאַרן מלך?

30 האָט דער מלך צו אים געזאָגט: צו וואָס נאָך זאָלסטו רעדן דײַנע רייד? איך הייס: דו און ציבֿאָ זאָלט זיך טיילן מיטן פֿעלד. 31 האָט מפֿיבֿושת געזאָגט צום מלך: זאָל ער אויך דאָס גאַנצע צונעמען, נאָך דעם אַז מײַן האַר דער מלך איז געקומען בשלום אין זײַן הויז.

32 און בַרזִלַי דער גִלעָדער האָט אַראָפּגענידערט פֿון רוֹגלים, און ער איז אַריבערגעגאַנגען מיטן מלך צום ירדן, כּדי אים צו באַלייטן איבערן ירדן. 33 און בַרזִלַי איז געווען זייער אַלט, אַ מאַן פֿון אַכציק יאָר; און ער האָט אויסגעהאַלטן דעם מלך ווען ער איז געזעסן אין מַחנַיִם, וואָרום ער איז געווען זייער אַ רײַכער מאַן.

34 האָט דער מלך געזאָגט צו בַרזלַין: קום דו אַריבער מיט מיר, און איך וועל דיך אויסהאַלטן בײַ מיר אין ירושלים. 35 האָט בַרזִלַי געזאָגט צום מלך: ווי פֿיל נאָך זײַנען די טעג פֿון די יאָרן פֿון מײַן לעבן, אַז איך זאָל אַרויפֿגיין מיטן מלך קיין ירושלים? 36 איך בין הײַנט אַ מאַן פֿון אַכציק יאָר; וועל איך דען וויסן צווישן גוטס און שלעכטס? וועט דען דײַן קנעכט שפּירן אַ טעם אין וואָס איך וועל עסן און וואָס איך וועל טרינקען? קען איך דען נאָך הערן דעם קָול פֿון זינגערס און זינגערינס? און צו וואָס זאָל דײַן קנעכט נאָך זײַן צו

לאַסט אויף מײַן האַר דעם מלך? 37 קום קען דײַן קנעכט
אַריבערגײן דעם ירדן מיטן מלך; און נאָך וואָס זאָל מיר דער מלך
פֿאַרגעלטן די דאָזיקע פֿאַרגעלטונג? 38 זאָל, איך בעט דיך, דײַן
קנעכט זיך אומקערן, און לאָמיך שטאַרבן אין מײַן שטאָט בײַם קבֿר
פֿון מײַן פֿאָטער און מײַן מוטער. אָבער אָט איז דײַן קנעכט כּמהָם,
זאָל ער אַריבערגײן מיט מײַן האַר דעם מלך, און טו מיט אים וואָס
איז גוט אין דײַנע אויגן.

39 האָט דער מלך געזאָגט: זאָל כּמהָם אַריבערגײן מיט מיר, און איך
וועל טאָן מיט אים וואָס איז גוט אין דײַנע אויגן; און אַלץ וואָס דו
וועסט פֿאַרלאַנגען פֿון מיר, וועל איך דיר טאָן.

40 און דאָס גאַנצע פֿאָלק איז אַריבערגעגאַנגען דעם ירדן, און דער
מלך איז אַריבערגעגאַנגען. און דער מלך האָט געקושט בַרזלַין, און
האָט אים געבענטשט. און ער האָט זיך אומגעקערט אין זײַן היים.

41 און דער מלך איז אַריבערגעגאַנגען קיין גִלגל, און כּמהָם איז
אַריבערגעגאַנגען מיט אים, און דאָס גאַנצע פֿאָלק פֿון יהוּדה, און
אויך אַ העלפֿט פֿון דעם פֿאָלק פֿון ישׂראל, האָבן אַריבערגעפֿירט
דעם מלך.

42 ערשט אַלע מענער פֿון ישׂראל זײַנען געקומען צום מלך, און זיי
האָבן געזאָגט צום מלך: פֿאַר וואָס האָבן דיך אַוועקגעגנבֿעט
אונדזערע ברידער, די מענער פֿון יהוּדה, און האָבן אַריבערגעפֿירט
דעם מלך און זײַן הויזגעזינט איבערן ירדן, און אַלע מענטשן פֿון
דָוִדן מיט אים? 43 האָבן אַלע מענער פֿון יהוּדה געענטפֿערט די
מענער פֿון ישׂראל: ווײַל דער מלך איז אונדז אַ קרובֿ. און פֿאַר וואָס
דען פֿאַרדריסט אײַך אויף דער דאָזיקער זאַך? האָבן מיר דען עסן
געגעסן פֿון דעם מלכס? צי איז אונדז אַ געשאַנק געשאָנקען
געוואָרן? 44 האָבן די מענער פֿון ישׂראל געענטפֿערט די מענער פֿון
יהוּדה, און געזאָגט: מיר האָבן צען חלקים אין מלך, און מיר זײַנען
אויך בילכער אויף דָוִדן פֿון אײַך, הײַנט פֿאַר וואָס האָט איר אונדז צו
קליין געמאַכט? און איז ניט אונדזער וואָרט געווען דאָס ערשטע
אומצוקערן אונדזער מלך?

און די ווערטער פֿון די מענער פֿון יהוּדה זײַנען געווען האַרטער ווי די
ווערטער פֿון די מענער פֿון ישׂראל.

כ 1 און דאָרטן האָט זיך געטראָפֿן אַ נידערטרעכטיקער מאַן וואָס
זײַן נאָמען איז געווען שֶבַע דער זון פֿון בִכרִין, אַ מאַן אַ
בנימינער; האָט ער געבלאָזן אין שופֿר, און האָט געזאָגט:

מיר האָבן ניט קיין חלק אין דָוִדן,
און מיר האָבן ניט קיין ירושה אין דעם זון פֿון ישַין.
איטלעכער צו זײַנע געצעלטן, ישׂראל!

2 און אַלע מענער פֿון ישׂראל זײַנען אַוועקגעגאַנגען פֿון הינטער דָוִדן
נאָך שֶבַע דעם זון פֿון בִכרִין, נאָר די מענער פֿון יהודה זײַנען געווען
באַהעפֿט אָן זייער מלך, פֿון ירדן און ביז ירושלים.

3 און דוד איז געקומען אין זײַן הויז אין ירושלים; און דער מלך האָט
גענומען די צען קעפּסווײַבער וואָס ער האָט געלאָזן צו היטן דאָס
הויז, און ער האָט זיי אַרײַנגעזעצט אין אַ וואַכהויז, און האָט זיי
אויסגעהאַלטן, אָבער ער איז צו זיי ניט געקומען. און זיי זײַנען
געווען אײַנגעשפּאַרט ביז דעם טאָג פֿון זייער טויט, לעבעדיקע
אלמנות.

4 און דער מלך האָט געזאָגט צו עֲמָשׂאן: רוף מיר צונויף די מענער
פֿון יהודה אין דרײַ טעג, דערנאָך שטעל זיך דו דאָ.

5 איז עֲמָשׂא געגאַנגען צונויפֿרופֿן יהודה, און ער האָט זיך געזאַמט
איבער דער צײַט וואָס ער האָט אים געשטעלט. 6 האָט דוד געזאָגט
צו אַבִישַין: אַצונד וועט אונדז שֶבַע דער זון פֿון בִכרִין אָנטאָן מער
שלעכטס ווי אַבשָלום. דו נעם די קנעכט פֿון דײַן האַר, און יאָג אים
נאָך, טאָמער געפֿינט ער באַפֿעסטיקטע שטעט, און וועט זיך
אַרויסמאַכן פֿון אונדזערע אויגן.

7 זײַנען אַרויסגעגאַנגען הינטער אים די מענטשן פֿון יוֹאָבן, און די
כְּרֵתים און די פְּלֵתים, און אַלע גבורים, און זיי זײַנען אַרויסגעגאַנגען
פֿון ירושלים נאָכצויאָגן שֶבַע דעם זון פֿון בִכרִין. 8 ווי זיי זײַנען בײַם
גרויסן שטיין וואָס אין גִבעון, אַזוי איז עֲמָשׂא אָנגעקומען אַנטקעגן
זיי. און יוֹאָב איז געווען אָנגעגורט אין זײַן וואַפֿנקלייד, און דערויף
איז געווען אַ גאַרטל מיט אַ שווערד באַהעפֿט צו זײַנע לענדן אין איר
שייד; און ווי ער איז אַרויסגעגאַנגען, אַזוי איז זי אַרויסגעפֿאַלן.
9 האָט יוֹאָב געזאָגט צו עֲמָשׂאן: איז פֿריד צו דיר, מײַן ברודער? און

יוֹאָבֿס רעכטע האַנט האָט אָנגענומען עֲמָשׂאן פֿאַרן באָרד, כּדי אים
צו קושן. 10 און עֲמָשׂא האָט זיך ניט געהיט פֿאַר דער שווערד וואָס
אין יוֹאָבֿס האַנט; האָט ער אים אַ זעץ געטאָן מיט איר אין בויך, און
אַרויסגעלאָזט זײַנע אינגעווייד אויף דער ערד, און ניט געדאַרפֿט אים
טאָן אַ צווייטן; און ער איז געשטאָרבן.

און יוֹאָבֿ און זײַן ברודער אֲבִֿישַׁי האָבן נאָכגעיאָגט שֶׁבַֿע דעם זון פֿון
בִּכרין. 11 און אַ מאַן פֿון יוֹאָבֿס יונגען איז געשטאַנען איבער אים,
און האָט געזאָגט: ווער עס וויל יוֹאָבֿן, און ווער עס איז פֿאַר דָוִדן,
הינטער יוֹאָבֿן! 12 און עֲמָשׂא האָט זיך געקײַקלט אין בלוט אויפֿן
מיטן וועג; האָט דער מאַן געזען, אַז דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט זיך
אָפּגעשטעלט, און ער האָט אָפּגעדרייט עֲמָשׂאן פֿון וועג אויפֿן פֿעלד,
און אַרויפֿגעוואָרפֿן אויף אים אַ בגד, ווען ער האָט געזען אַז
איטלעכער וואָס איז צוגעקומען לעבן אים, האָט זיך אָפּגעשטעלט.
13 אַז ער איז אַוועקגענומען געוואָרן פֿון וועג, איז איטלעכער
געגאַנגען הינטער יוֹאָבֿן, נאָכצויאָגן שֶׁבַֿע דעם זון פֿון בִּכרין.

14 און ער איז דורכגעגאַנגען דורך אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל ביז אָבֿל
און בית־מעכה, און אַלע בֵּרִים; און זיי האָבן זיך אײַנגעזאַמלט, און
זײַנען אויך געגאַנגען הינטער אים. 15 און זיי זײַנען געקומען און
האָבן געלעגערט אויף אים אין אָבֿל פֿון בית־מעכה, און זיי האָבן
אָנגעשאָטן אַן ערדוואַל אַרום דער שטאָט, און עס איז געשטאַנען
אין דעם פֿעסטונגגראָבן. און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט יוֹאָבֿן
האָבן געהאַלטן אין צעשטערן, כּדי אײַנצוּוואַרפֿן די מויער.

16 האָט אַ קלוגע פֿרוי גערופֿן פֿון דער שטאָט: הערט! הערט! זאָגט,
איך בעט אײַך, צו יוֹאָבֿן: גענען ביז אַהער, און איך וועל רעדן צו דיר.
17 האָט ער גענענט צו איר, און די פֿרוי האָט געזאָגט: ביסט
דו יוֹאָבֿ? האָט ער געזאָגט: איך. האָט זי צו אים געזאָגט: הער
די ווערטער פֿון דײַן דינסט. האָט ער געזאָגט: איך הער. 18 האָט זי
געזאָגט, אַזוי צו זאָגן: רעדן האָט מען געזאָלט רעדן צוערשט, אַזוי
צו זאָגן, פֿרעגן האָט מען געזאָלט פֿרעגן בײַ אָבֿל, און אַזוי אַרום
וואָלט מען אָפּגעענדיקט. 19 מיר זײַנען פֿרידלעכע געטרײַע פֿון
ישׂראל; ווילסטו טייטן אַ שטאָט און אַ מוטער אין ישׂראל? נאָך וואָס
זאָלסטו אומברענגען די נחלה פֿון גאָט? 20 האָט יוֹאָבֿ געענטפֿערט
און געזאָגט: חלילה, חלילה מיר, אויב איך וועל אומברענגען און

אויב איך וועל צעשטערן! 21 ניט אַזוי איז די זאַך; נײַערט אַ מאַן פֿון
דעם געבערג פֿון אפֿרַיִם, וואָס זײַן נאָמען איז שֶׁבַע דער זון פֿון
בִכרין, האָט אויפֿגעהויבן זײַן האַנט אַקעגן דעם מלך, אַקעגן דָוִדן.
גיט אַרויס אים אַליין, און איך וועל אַוועקגיין פֿון דער שטאָט. האָט
די פֿרוי געזאָגט צו יוֹאָבֿן: אָט ווערט דיר זײַן קאָפּ אַראָפּגעוואָרפֿן פֿון
דער מויער.

22 און די פֿרוי איז געקומען צו דעם גאַנצן פֿאָלק מיט איר חכמה,
און זיי האָבן אָפּגעשניטן דעם קאָפּ פֿון שֶׁבַע דעם זון פֿון בִכרין, און
אַראָפּגעוואָרפֿן צו יוֹאָבֿן. און ער האָט געבלאָזן אין שופֿר, און זיי
האָבן זיך צעשפּרייט פֿון דער שטאָט, איטלעכער צו זײַנע געצעלטן.
און יוֹאָבֿ האָט זיך אומגעקערט קיין ירושלים צום מלך.

23 און יוֹאָבֿ איז געווען איבער דעם גאַנצן חיל פֿון ישׂראל; און
בנָיָה דער זון פֿון יהוֹיָדָען, איבער די כּרֵתים און איבער די פּלֵתים;
24 און אַדוֹרם, איבער דעם צינדז; און יהוֹשפֿט דער זון פֿון אַחילוּדן,
דער דערמאָנער; 25 און שוָא, דער שרײַבער; און צָדוֹק און אבֿיתר,
כּהנים. 26 און אויך עִירָא פֿון יָאִיר איז געווען אַן אויבערמאַן בײַ
דָוִדן.

כא

1 און עס איז געווען אַ הונגער אין די טעג פֿון דָוִדן, דרײַ
יאָר, אַ יאָר נאָך אַ יאָר, און דוד האָט געזוכט דעם פּנים פֿון
גאָט. האָט גאָט געזאָגט: דאָס איז פֿון וועגן שָׁאולן און פֿון וועגן דעם
בלוטיקן הויז, פֿאַר וואָס ער האָט געטייט די גבֿעונים.

2 האָט דער מלך גערופֿן די גבֿעונים, און ער האָט צו זיי גערעדט-און
די גבֿעונים זײַנען ניט געווען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, נאָר פֿון דעם
איבערבלײַב פֿון אמורי; און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן געשוואָרן
צו זיי; און שָׁאול האָט זיי געזוכט צו דערשלאָגן אין זײַן
אײַפֿערדיקייט פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל און יהוּדה – 3 און דוד
האָט געזאָגט צו די גבֿעונים: וואָס זאָל איך אײַך טאָן, און מיט וואָס
קען איך מכפּר זײַן, אַז איר זאָלט בענטשן די נחלה פֿון גאָט? 4 האָבן
די גבֿעונים צו אים געזאָגט: אונדז קומט ניט קיין זילבער און גאָלד
פֿון שָׁאולן און פֿון זײַן הויז, און אונדז גייט ניט דערום צו טייטן אַ
מענטשן פֿון ישׂראל. האָט ער געזאָגט: וואָס פֿאַרלאַנגט איר, איך

זאָל איַיך טאָן? 5 האָבן זיי געזאָגט צום מלך: דער מאַן וואָס האָט
אונדז פֿאַרלענדט, און וואָס האָט געפּלאַנט קעגן אונדז ביז מיר
זייַנען פֿאַרטיליקט געוואָרן פֿון צו האָבן אַ באַשטאַנד אין גאַנצן גבֿול
פֿון ישׂראל, 6 פֿון זייַנע קינדער זאָלן אונדז איבערגעגעבן ווערן זיבן
מאַן, און מיר וועלן זיי אויפֿהענגען פֿאַר גאָט אויפֿן בערגל פֿון שָאול
[גבֿעת-שָאול], דעם אויסדערוויילטן פֿון גאָט. האָט דער מלך געזאָגט:
איך וועל געבן.

7 און דער מלך האָט געשוינט מפֿיבֿושת דעם זון פֿון יהונתן דעם זון
פֿון שָאולן, איבער דער שבֿועה פֿון גאָט וואָס צווישן זיי, צווישן דָוִדן
און צווישן יהונתן דעם זון פֿון שָאולן. 8 האָט דער מלך גענומען די
צוויי זין פֿון רִצפָּה דער טאָכטער פֿון אַיָהן, וואָס זי האָט געבאָרן פֿון
שָאולן, אַרמונין און מפֿיבֿושתן, און די פֿינף זין פֿון מִיכל דער
טאָכטער פֿון שָאולן, וואָס זי האָט געבאָרן פֿון עַדריאֵל דעם זון פֿון
בַרזלַין, פֿון מחולָה; 9 און ער האָט זיי איבערגעגעבן אין דער האַנט
פֿון די גבֿעונים, און זיי האָבן זיי אויפֿגעהאַנגען אויפֿן באַרג פֿאַר
גאָט; און זיי זייַנען אומגעקומען אַלע זיבן אין איינעם. און זיי
זייַנען געטייט געוואָרן אין די ערשטע טעג פֿון שניט, אין אָנהייב
גערשטנשניט.

10 און רִצפָּה די טאָכטער פֿון אַיָהן האָט גענומען אַ זאַק, און האָט
עס זיך אויסגעשפּרייט אויפֿן פֿעלדז, פֿון אָנהייב שניט ביז עס האָט
זיך אַראָפּגעגאָסן אויף זיי וואַסער פֿון הימל. און זי האָט ניט געלאָזט
אַ פֿויגל פֿון הימל זיך אַראָפּלאָזן אויף זיי בייַ טאָג, און אַ חיה פֿון
פֿעלד בייַ נאַכט.

11 איז דערציילט געוואָרן דָוִדן וואָס רִצפָּה די טאָכטער פֿון אַיָהן, די
קעפּסווייַב פֿון שָאולן, האָט געטאָן. 12 איז דוד געגאַנגען, און האָט
גענומען די ביינער פֿון שָאולן, און די ביינער פֿון יהונתן זייַן זון, פֿון
די מענער פֿון יָבֿיש-גִלעָד, וואָס האָבן זיי אַוועקגעגנבֿעט פֿון דעם
מאַרק פֿון בית-שָן וואָס די פּלִשתּים האָבן זיי דאָרטן געהאַט
אויפֿגעהאַנגען, אין דעם טאָג וואָס די פּלִשתּים האָבן געשלאָגן
שָאולן אין גִלבוֹע. 13 און ער האָט אַרויפֿגעבראַכט פֿון דאָרטן די
ביינער פֿון שָאולן, און די ביינער פֿון יהונתן זייַן זון; און מע האָט
אויפֿגעקליבן די ביינער פֿון די געהאַנגענע. 14 און מע האָט באַגראָבן
די ביינער פֿון שָאולן און יהונתן זייַן זון אין לאַנד בנימין, אין צֵלָע,

אין דעם קבֿר פֿון זײַן פֿאָטער קישן; און מע האָט געטאָן אַלץ װאָס
דער מלך האָט באַפֿוילן.

און גאָט האָט זיך איבערגעבעטן צום לאַנד נאָך דעם.

15 און די פּלִשתּים האָבן װידער געהאַט אַ מלחמה מיט ישׂראל, און
דוד און זײַנע קנעכט מיט אים האָבן אַראָפּגענידערט, און האָבן
מלחמה געהאַלטן מיט די פּלִשתּים, און דוד איז אָפּגעשלאַפֿט
געװאָרן. 16 און יִשבי-בנוֹבֿ װאָס איז געװען פֿון די קינדער פֿון דעם
רָפָֿה, און די װאָג פֿון זײַן שפּיז איז געװען דרײַ הונדערט שקל קופּער,
און ער איז געװען אָנגעגורט מיט אַ נײַער [שװערד], האָט געװאָלט
דערשלאָגן דָוִדן. 17 אָבער אַבֿישַי דער זון פֿון צרוּיָהן איז אים
געקומען צו הילף, און האָט געשלאָגן דעם פּלִשתּי און אים געטײט.
דענצמאָל האָבן דָוִדס מענטשן געשװאָרן פֿאַר אים, אַזױ צו זאָגן:
זאָלסט מער ניט אַרױסגײן מיט אונדז אין מלחמה, כּדי זאָלסט ניט
פֿאַרלעשן דאָס ליכט פֿון ישׂראל.

18 און עס איז געװען נאָך דעם, איז װידער געװען אַ מלחמה אין גוֹבֿ
מיט די פּלִשתּים; דענצמאָל האָט סִבּכַי פֿון חוּשָה דערשלאָגן סַפֿן
װאָס פֿון די קינדער פֿון דעם רָפָֿה.

19 און עס איז װידער געװען אַ מלחמה אין גוֹבֿ מיט די פּלִשתּים;
און אֶלחָנָן דער זון פֿון יַעֲרֵי-אוֹרגים דער בֵית-לֶחֶמער האָט
דערשלאָגן גָלְיַתן פֿון גַת, װאָס דער האָלץ פֿון זײַן שפּיז איז געװען
אַזױ װי דער שטאַנג פֿון װעבער.

20 און עס איז װידער געװען אַ מלחמה אין גַת. איז דאָרטן געװען אַ
מאַן פֿון שטרײַט װאָס די פֿינגער פֿון זײַנע הענט און די פֿינגער פֿון
זײַנע פֿיס זײַנען געװען צו זעקס און זעקס, פֿיר און צװאַנציק אין
צאָל. און ער אויך איז געװען געבאָרן פֿון דעם רָפָֿה. 21 און ער האָט
געלעסטערט ישׂראל; האָט אים יהונתן דער זון פֿון שִמְעִי, דָוִדס
ברודער, דערשלאָגן.

22 די דאָזיקע פֿיר זײַנען געװען געבאָרן פֿון דעם רָפָֿה אין גַת. און זײ
זײַנען געפֿאַלן דורך דער האַנט פֿון דָוִדן, און דורך דער האַנט פֿון
זײַנע קנעכט.

כב

1 און דוד האָט גערעדט צו גאָט די ווערטער פֿון דעם דאָזיקן
געזאַנג, אין דעם טאָג וואָס גאָט האָט אים מציל געווען פֿון
דער האַנט פֿון אַלע זײַנע פֿײַנט, און פֿון דער האַנט פֿון שָאולן. 2 און
ער האָט געזאָגט:

יהוה איז מײַן פֿעלדז און מײַן פֿעסטונג,
און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
3 גאָט מײַן פֿעלדז וואָס איך שיץ מיך אין אים,
מײַן שילד און דער האָרן פֿון מײַן הילף,
מײַן טורעם און מײַן אַנטרינונג,
מײַן העלפֿער, וואָס העלפֿסט מיך פֿון אומרעכט.
4 איך רוף; געלויבט איז יהוה!
און פֿון מײַנע פֿײַנט ווער איך געהאָלפֿן.

5 וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך כוואַליעס פֿון טויט,
טײַכן פֿון אונטערגאַנג האָבן מיך געשראָקן;
6 שטריק פֿון אונטערערד האָבן מיך אַרומגענומען,
אַקעגנגעקומען זײַנען מיר נעצן פֿון טויט.
7 האָב איך אין מײַן נויט גערופֿן צו יהוה,
יאָ, צו מײַן גאָט האָב איך גערופֿן,
און ער האָט געהערט פֿון זײַן טעמפּל מײַן קָול,
און מײַן געשריי [איז געקומען] אין זײַנע אויערן.
8 און געשאָקלט און געוואַקלט האָט זיך די ערד.
די גרונטפֿעסטן פֿון הימל האָבן געציטערט;
זיי האָבן זיך געשאָקלט, ווײַל ער האָט געצערנט;
9 אַ רויך איז אויפֿגעגאַנגען אין זײַן נאָז,
און פֿון זײַן מויל האָט אַ פֿײַער פֿאַרצערט;
קוילן האָבן געברענט פֿון אים.
10 און ער האָט גענײַגט דעם הימל און גענידערט,
מיט אַ נעבל אונטער זײַנע פֿיס.
11 און ער איז געריטן אויף אַ כּרובֿ און געפֿלויגן,
און זיך באַוויזן אויף פֿליגלען פֿון ווינט.
12 און ער האָט געמאַכט פֿינצטערניש פֿאַר בײַדלעך אַרום אים;
אַ זאַמלונג פֿון וואַסערן, וואָלקנס געדיכטע.
13 פֿון דעם שימער פֿאַר אים
האָבן פֿײַערקוילן געברענט.

14 געדונערט פֿון הימל האָט גאָט,
און דער העכסטער האָט אַרויסגעלאָזט זײַן קָול.
15 און ער האָט אַרויסגעשיקט פֿײַלן און זיי צעשפּרייט,
אַ בליץ- און זיי פֿאַרטומלט.
16 און די גראָבנס פֿון ים האָבן זיך באַוויזן,
די גרונטפֿעסטן פֿון דער וועלט זײַנען אַנטפּלעקט געוואָרן,
דורך דעם אָנגעשריי פֿון גאָט,
פֿון דעם אָטעמבלאָז פֿון זײַן נאָז.

17 ער האָט אויסגעשטרעקט פֿון דער הייך און מיך גענומען,
מיך אַרויסגעצויגן פֿון וואַסערן גרויסע.
18 ער האָט מיך מציל געווען פֿון מײַן מאַכטיקן פֿײַנט,
פֿון מײַנע שׂונאים, ווען זיי זײַנען געווען שטאַרקער פֿון מיר.
19 זיי זײַנען מיר אַקעגנגעקומען אין טאָג פֿון מײַן בראָך,
אָבער גאָט איז מיר אַן אָנלען געווען.
20 ער האָט מיך אַרויסגעפֿירט אין דערברייטערניש,
מיך אַרויסגעצויגן, ווײַל ער האָט מיך באַגערט.
21 גאָט פֿאַרגעלט מיך לויט מײַן גערעכטיקייט,
לויט דער ריינקייט פֿון מײַנע הענט קערט ער מיר אום.
22 וואָרום איך האָב געהיט די וועגן פֿון יהוה,
און ניט פֿאַרבראָכן אַקעגן מײַן גאָט.
23 וואָרום אַלע זײַנע געזעצן זײַנען פֿאַר מיר,
און זײַנע חוקים, דערפֿון קער איך ניט אָפּ.
24 און איך בין געווען צו אים גאַנץ,
און האָב מיך געהיט פֿון מײַן זינדיקייט.
25 דרום האָט מיר אומגעקערט גאָט לויט מײַן גערעכטיקייט,
לויט מײַן ריינקייט פֿאַר זײַנע אויגן.

26 מיט דעם גענאָדיקן ווײַזטו זיך גענאָדיק,
מיט דעם ערלעכן מאַן ווײַזטו זיך ערלעך.
27 מיט דעם ריינעם ווײַזטו זיך ריין,
און מיט דעם קרומען ווײַזטו זיך פֿאַרדרייט.
28 און דאָס אָרימע פֿאָלק טוסטו העלפֿן,
און דײַנע אויגן זײַנען אויף די הויכע,
דו זאָלסט זיי דערנידערן.

29 וואָרום דו ביסט מײַן ליכט יהוה,
און יהוה באַשײַנט מײַן פֿינצטערניש.
30 וואָרום מיט דיר לויף איך קעגן אַ מחנה,
מיט מײַן גאָט שפּרינג איך אַ מויער אַריבער.
31 גאָט- זײַן וועג איז גאַנץ;
דאָס וואָרט פֿון יהוה איז געלײַטערט,
ער איז אַ שילד פֿאַר אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

32 וואָרום ווער איז אַ גאָט אויסער יהוה,
און ווער אַ פֿעלדז אויסער אונדזער גאָט?
33 דער גאָט וואָס איז מײַן שטאַרקע פֿעסטונג,
און לאָזט גיין גלײַך מײַן וועג.
34 ער מאַכט מײַנע פֿיס גלײַך ווי די הינדן,
און אויף מײַנע הייכן טוט ער מיך שטעלן.
35 ער לערנט מײַנע הענט צו מלחמה,
און אַ קופּערנעם בויגן בייגן אַראָפּ מײַנע אָרעמס.
36 און האָסט מיר געגעבן דעם שילד פֿון דײַן הילף,
און דײַן מילדקייט טוט מיך גרייסן.
37 דערברייטערסט מײַן טריט אונטער מיר,
און ניט אויסגעגליטשט האָבן זיך מײַנע קנעכלעך.

38 איך האָב געיאָגט מײַנע פֿײַנט און זיי פֿאַרטיליקט,
און זיך ניט אומגעקערט ביז איך האָב זיי פֿאַרלענדט.
39 יאָ, איך האָב זיי פֿאַרלענדט און זיי צעהאַקט,
אַז זיי קענען ניט אויפֿשטיין;
און זיי זײַנען געפֿאַלן אונטער מײַנע פֿיס.

40 און האָסט מיך באַגורט מיט שטאַרקייט פֿאַר מלחמה,
האָסט געבייגט מײַנע קעגנשטייער אונטער מיר.
41 און מײַנע פֿײַנט האָסטו געמאַכט מיטן נאַקן צו מיר,
מײַנע שׂונאים- איך זאָל זיי פֿאַרשנײַדן.
42 זיי האָבן זיך אומגעקוקט, און ניט געווען קיין העלפֿער,
צו גאָט- און ער האָט זיי ניט געענטפֿערט.
43 און איך האָב זיי צעריבן ווי שטויב פֿון דער ערד,
ווי גאַסנקויט זיי צעדריקט, זיי צעטרעטן.
44 און האָסט מיך געמאַכט אַנטרינען פֿון די קריג פֿון מײַן פֿאָלק,

מיך געהיט אויף צו ווערן דער קאָפּ פֿון די אומות;
אַ פֿאָלק וואָס איך קען ניט, טוט מיר דינען.
45 די קינדער פֿון דעם פֿרעמדן גייען איַין פֿאַר מיר,
פֿון הערן מיטן אויער געהאָרכן זיי מיר.
46 די קינדער פֿון דעם פֿרעמדן ווערן פֿאַרוועלקט,
און קומען הינקענדיק אַרויס פֿון זייערע פֿעסטונגען.
47 עס לעבט יהוה, און געלויבט איז מיַין פֿעלדז,
און דערהויבן איז גאָט דער פֿעלדז פֿון מיַין הילף;
48 דער גאָט וואָס גיט מיר נקמות,
און מאַכט נידערן די אומות אונטער מיר,
49 און ציט מיך אַרויס פֿון מיַינע פֿיַינט;
יאָ, איבער מיַינע קעגנשטייער דערהייבסטו מיך,
פֿון דעם רויבמענטשן ביסטו מיך מציל.
50 דרום לויב איך דיך, גאָט, צווישן די פֿעלקער,
און צו דיַין נאָמען טו איך זינגען.
51 אַ טורעם פֿון הילף איז ער פֿאַר זיַין מלך,
און ער טוט חֶסד מיט זיַין געזאַלבטן,
מיט דָוִדן און מיט זיַין זאָמען ביז אייביק.

כג

1 און דאָס זיַינען די לעצטע ווערטער פֿון דָוִדן:
די רייד פֿון דוד דעם זון פֿון יִשַין,
די רייד פֿון דעם מאַן וואָס איז הויך געשטעלט,
דעם געזאַלבטן פֿון דעם גאָט פֿון יעקבֿ,
און דעם זיסן זינגער פֿון ישׂראל:
2 דער גיַיסט פֿון גאָט רעדט דורך מיר,
און זיַין וואָרט איז אויף מיַין צונג.

3 דער גאָט פֿון ישׂראל האָט געזאָגט,
דער פֿעלדז פֿון ישׂראל האָט צו מיר גערעדט:
אַ געוועלטיקער איבער מענטשן דאַרף זיַין
אַ צדיק וואָס געוועלטיקט מיט גאָטספֿאָרכטיקייט,
4 און ווי ליכט פֿון פֿרימאָרגן ווען די זון גייט אויף-
אַ פֿרימאָרגן אָן וואָלקן,
ווען פֿון שיַין נאָכן רעגן

שפּראָצט דאָס גראָז פֿון דער ערד.
5 פֿאַר וואָר, איז ניט פֿעסט מײַן הויז פֿאַר גאָט?
ווײַל אַן אייביקן בונד האָט ער מיר געמאַכט,
צוגעברייט אין אַלעם און אָפּגעהיט;
פֿאַר וואָר, אַל מײַן הילף און אַל מײַן באַגער
צי מאַכט ער ניט שפּראָצן?
6 אָבער די נידערטרעכטיקע זײַנען אַלע
ווי דערנער אַוועקגעוואָרפֿענע
וואָס מען קען מיט דער האַנט ניט אָננעמען;
7 און וויל עמעצער זיי אָנרירן,
באַוואָרנט ער זיך מיט אַן אײַזן
אָדער אַ האָלץ פֿון אַ שפּיז;
און פֿאַרברענט איך פֿײַער
ווערן זיי פֿאַרברענט אויפֿן אָרט.

8 דאָס זײַנען די נעמען פֿון די גבורים וואָס דוד האָט געהאַט: יוֹשֵׁבֿ-
בַּשֶּׁבֿת, אַ תַּחכמוֹני, דער הויפּטמאַן פֿון די עלטסטע, דאָס איז עֲדינוֹ
דער עצני; [ער האָט אויפֿגעהויבן זײַן שפּיז] אויף אַכט הונדערט מאַן,
דערשלאָגן מיט איין מאָל.

9 און נאָך אים איז געווען אֶלעָזֶר דער זון פֿון דוֹדוֹ דעם זון
פֿון אַחוֹחין, פֿון די דרײַ גבורים מיט דָוִדן, ווען זיי האָבן זיך
אײַנגעשטעלט אַקעגן די פּלִשתּים, וואָס האָבן זיך דאָרטן
אײַנגעזאַמלט אויף מלחמה, און די מענער פֿון ישׂראל זײַנען געווען
אַוועקגעגאַנגען; 10 און ער איז אויפֿגעשטאַנען, און האָט געשלאָגן
צווישן די פּלִשתּים ביז זײַן האַנט איז מיד געוואָרן, און זײַן האַנט
האָט זיך צוגעקלעפּט צום שווערד. און גאָט האָט געטאָן אַ גרויסע
ישועה אין יענעם טאָג, און דאָס פֿאָלק האָט זיך אומגעקערט נאָך
אים, בלויז אויסצוטאָן [די געטייטע].

11 און נאָך אים איז געווען שַׁמָה דער זון פֿון אָגֵאן, פֿון הָרָר. די
פּלִשתּים האָבן זיך געהאַט אײַנגעזאַמלט אין אַ מחנה; און דאָרטן
איז געווען אַ שטיק פֿעלד פֿול מיט לינדזן; און דאָס פֿאָלק איז
אַנטלאָפֿן פֿון די פּלִשתּים; 12 האָט ער זיך געשטעלט אין מיטן פֿון
דעם שטיק לאַנד, און האָט עס מציל געווען; און ער האָט געשלאָגן
די פּלִשתּים, און גאָט האָט געטאָן אַ גרויסע ישועה.

13 און דרײַ פֿון די דרײַסיק הויפּטלײַט האָבן אַראָפּגענידערט און
זײַנען געקומען אין שניטצײַט צו דָוִדן צו דער הייל פֿון עֲדוּלָם; און
די מחנה פֿון די פּלִשתּים האָט געלאַגערט אין טאָל רפָאים. 14 און
דוד איז דענצמאָל געווען אין דער פֿעסטונג, און די וואַך פֿון די
פּלִשתּים איז דענצמאָל געווען אין בֵּית-לֶחֶם. 15 האָט דוד געגלוסט,
און ער האָט געזאָגט: ווען מיר גיט ווער טרינקען וואַסער פֿון דעם
ברונעם פֿון בֵּית-לֶחֶם וואָס אין טויער! 16 האָבן די דרײַ גבורים
אַרײַנגעבראָכן אין לאַגער פֿון די פּלִשתּים, און זיי האָבן אָנגעשעפּט
וואַסער פֿון דעם ברונעם פֿון בֵּית-לֶחֶם וואָס בײַם טויער, און
גענומען און געבראַכט צו דָוִדן. אָבער ער האָט עס ניט געוואָלט
טרינקען, און האָט עס אויסגעגאָסן צו גאָט. 17 און ער האָט
געזאָגט: חלילה מיר, גאָט, אַז איך זאָל דאָס טאָן! דאָס בלוט פֿון די
מענטשן וואָס זײַנען געגאַנגען מיט דער סכּנה פֿון זייער לעבן? און
ער האָט עס ניט געוואָלט טרינקען.

דאָס האָבן געטאָן די דרײַ גבורים.

18 און אַבִישַי, יוֹאָבֿס ברודער, דער זון פֿון צרוּיָהן, ער איז געווען
דער הויפּט פֿון די דרײַ; און ער האָט אויפֿגעהויבן זײַן שפּיז אויף דרײַ
הונדערט און זיי דערשלאָגן; ער האָט געהאַט אַ שם צווישן די דרײַ.
19 פֿון די דרײַ איז ער געווען דער אָנגעזעענסטער, און ער איז בײַ זיי
געוואָרן צום עלטסטן, אָבער צו די [ערשטע] דרײַ איז ער ניט
געקומען.

20 און בנָיָהוּ דער זון פֿון יהוֹיָדָען, דער זון פֿון אַ העלדישן מאַן,
גרויס אין אויפֿטוען, פֿון קַבצְאֵל, ער האָט געשלאָגן די צוויי העלדן
פֿון מואָבֿ, און ער האָט אַראָפּגענידערט און האָט דערשלאָגן אַ לייב
אין אַ גרוב, אין אַ טאָג פֿון שניי. 21 און ער האָט דערשלאָגן אַ
מִצרישן מאַן, אַ מאַן אָנצוקוקן; און אין דעם מִצרים האַנט איז
געווען אַ שפּיז, און ער האָט אַראָפּגענידערט צו אים מיט אַ רוט;
האָט ער אַרויסגעריסן דעם שפּיז פֿון דעם מִצרים האַנט, און האָט
אים געהרגעט מיט זײַן אייגענעם שפּיז.

22 דאָס האָט געטאָן בנָיָהוּ דער זון פֿון יהוֹיָדָען, און ער האָט געהאַט
אַ שם צווישן די דרײַ גבורים. 23 ער איז געווען מער אָנגעזען פֿון די

דרײַסיק, אָבער צו די [ערשטע] דרײַ איז ער ניט געקומען. און דוד
האָט אים אױפֿגעזעצט איבער זײַן לײַבוואַך.

24 עשׂהאל, יואָבֿס ברודער, איז געווען צווישן די דרײַסיק; אֶלחָנָן
דער זון פֿון דודון פֿון בֵית-לֶחֶם; 25 שַמָה פֿון חַרוד; אֶליקאָ פֿון חַרוד;
26 חֶלֶץ פֿון פֶּלֶט; עִיראָ דער זון פֿון עִקֵשן פֿון תּקוֹע; 27 אבִֿיעֶזֶר פֿון
ענָתות; מבֻֿנַי פֿון חושָה; 28 צלמון פֿון אַחוֹחַ; מַהרַי פֿון נטוֹפָֿה;
29 חלבֿ דער זון פֿון בַעֲנָהן פֿון נטוֹפָֿה; אִתַּי דער זון פֿון ריבַֿין פֿון
גִבֿעָה פֿון די קינדער פֿון בנימין; 30 בנָיָהו פֿון פִּרעָתון; הִדַי פֿון נַחֲלֵי-
גַעַש; 31 אֲבִֿי-עַלבֿון פֿון עַרָבֿה; עַזמָוֶת פֿון בַרחום; 32 אֶליַחבאָ פֿון
שַעַלבֿון; פֿון יָשֵנס זין, יהונתן; 33 שַמָה פֿון הָרָר; אַחיאָם דער זון פֿון
שָרָרן פֿון אֲרָר; 34 אֶליפֿלט דער זון פֿון אַחַסבַין; דער זון פֿון דעם
מַעֲכָתי; אֶליִעָם דער זון פֿון אַחיתּופֿלן פֿון גילֹה; 35 חֶצרי פֿון כַּרמל;
פַּעֲרַי פֿון אֲרָבֿ; 36 יִגאָל דער זון פֿון נתנען פֿון צוֹבֿה; בָני דער גָדי;
37 צֶלֶק דער עמוני; נַחרַי פֿון בארות, דער וואָפֿנטרעגער פֿון יואָבֿ
דעם זון פֿון צרויָהן; 38 עִיראָ פֿון יֶתר; גָרֵבֿ פֿון יֶתר; אוּרִיה דער חִתּי.
אין אַלעמען זיבן און דרײַסיק.

כד 1 און דער צאָרן פֿון גאָט האָט ווידער געגרימט אויף ישׂראל,
און ער האָט אָנגערעדט דָוִדן אַקעגן זײ, אַזוי צו זאָגן: גײ
צײל איבער ישׂראל און יהודה. 2 און דער מלך האָט געזאָגט צו יואָבֿ
דעם חיל-פֿירער וואָס מיט אים: וואַנדער אַקאָרשט דורך אַלע
שבֿטים פֿון ישׂראל, פֿון דן און ביז באֵר-שֶבֿע, און צײלט דאָס פֿאָלק
כּדי איך זאָל וויסן דעם מספּר פֿון פֿאָלק. 3 האָט יואָבֿ געזאָגט צום
מלך זאָל גאָט דײַן האַר מערן דאָס פֿאָלק הונדערט מאָל אַזוי פֿיל ווי
זײ זײַנען, און די אויגן פֿון מײַן האַר דעם מלך זאָלן עס זען; אָבער צו
וואָס וויל מײַן האַר דער מלך די דאָזיקע זאַך?

4 אָבער דאָס וואָרט פֿון דעם מלך איז געווען שטאַרק צו יואָבֿן און
צו די חיל-פֿירער, און יואָבֿ און די חיל-פֿירער זײַנען אַרויסגעגאַנגען
פֿון פֿאַרן מלך, צו צײלן דאָס פֿאָלק, ישׂראל. 5 און זײ זײַנען אַריבער
דעם ירדן, און האָבן גערוט אין ערוער, אויף דער רעכטער זײַט פֿון
דער שטאָט וואָס אין מיטן טאָל פֿון גָד, און צו יַעזֵר צו. 6 און זײ
זײַנען געקומען קיין גִלעָד, און צו דעם לאַנד תַּחתּים-חָדשי, און זײ

זײַנען געקומען קיין דָן-יַעַן, און רונד אַרום צו צידון. 7 און זיי זײַנען
געקומען צו דער פֿעסטונג פֿון צור, און צו אַלע שטעט פֿון דעם חִוִי
און דעם כּנַעֲני, און זיי זײַנען אַרויסגעקומען אין דָרום יהודה בײַ
באֵר-שֶבַע. 8 און זיי האָבן דורכגעוואַנדערט דאָס גאַנצע לאַנד, און
זײַנען צוריקגעקומען צום סָוף פֿון נײַן חדשים און צוואַנציק טעג
קיין ירושלים. 9 און יוֹאָבֿ האָט איבערגעגעבן דעם מספּר פֿון דער
ציילונג פֿון פֿאָלק צום מלך. און ישׂראל איז געווען אַכט מאָל
הונדערט טויזנט קריגסלײַט וואָס ציִען אַ שווערד, און די מענער פֿון
יהודה, פֿינף מאָל הונדערט טויזנט מאַן.

10 און דאָס האַרץ פֿון דָוִדן האָט אים געפּלאָגט נאָך דעם ווי ער
האָט געציילט דאָס פֿאָלק, און דוד האָט געזאָגט צו גאָט: איך האָב
זייער געזינדיקט וואָס איך האָב דאָס געטאָן; און אַצונד, גאָט, טו
אָפּ, איך בעט דיך, דעם פֿאַרברעך פֿון דײַן קנעכט, וואָרום איך בין
געווען נאַריש זייער.

11 און ווי דוד איז אויפֿגעשטאַנען אין דער פֿרי, אַזוי איז דאָס וואָרט
פֿון גאָט געווען צו גָד דעם נבֿיא, דָוִדס זעער, אַזוי צו זאָגן: 12 גיי און
זאָלסט רעדן צו דָוִדן: אַזוי האָט גאָט געזאָגט: דרײַ זאַכן לייג איך
אויף דיר; קלײַב דיר אויס איינע פֿון זיי, וואָס איך זאָל דיר טאָן.

13 איז גָד געקומען צו דָוִדן און האָט אים דערציילט, און האָט צו
אים געזאָגט: זאָלן אויף דיר קומען זיבן יאָר הונגער אין דײַן לאַנד?
אָדער זאָלסט דרײַ חדשים לויפֿן פֿאַר דײַנע פֿײַנט, און זיי זאָלן דיך
נאָכיאָגן? אָדער דרײַ טעג זאָל זײַן אַ מגפֿה אין דײַן לאַנד? אַצונד
באַטראַכט, און זע וואָס פֿאַר אַ באַשייד איך זאָל ברענגען צו דעם
וואָס שיקט מיך.

14 האָט דוד געזאָגט צו גָדן: מיר איז זייער ענג. לאָמיר, איך בעט
דיך, פֿאַלן אין דער האַנט פֿון גאָט, וואָרום זײַן רַחמָנות איז גרויס,
און לאָמיך ניט פֿאַלן אין דער האַנט פֿון אַ מענטשן.

15 האָט גאָט געגעבן אַ מגפֿה אין ישׂראל פֿון אין דער פֿרי און ביז
דער געשטעלטער צײַט, און עס זײַנען געשטאָרבן פֿון פֿאָלק, פֿון דן
און ביז באֵר-שֶבַע, זיבעציק טויזנט מאַן.

16 און דער מלאך האָט אויסגעשטרעקט זײַן האַנט אויף ירושלים זי
אומצוברענגען; האָט גאָט חרטה געהאַט אויף דעם בייז, און ער האָט
געזאָגט צו דעם מלאך וואָס האָט אומגעבראַכט צווישן פֿאָלק: גענוג!
אַצונד לאָז אָפּ דײַן האַנט. און דער מלאך פֿון גאָט איז געווען בײַ
דעם שײַער פֿון אַרַונֶה דעם יבֿוסי.

17 און דוד האָט גערעדט צו גאָט, ווען ער האָט געזען דעם מלאך
וואָס שלאָגט צווישן פֿאָלק, און ער האָט געזאָגט: זע, איך האָב
געזינדיקט, און איך האָב פֿאַרבראָכן, אָבער די דאָזיקע שאָף, וואָס
האָבן זיי געטאָן? זאָל, איך בעט דיך, דײַן האַנט זײַן אויף מיר און
אויף מײַן פֿאָטערס הויז.

18 איז גָד געקומען צו דָוִדן אין יענעם טאָג, און ער האָט צו אים
געזאָגט: גיי אַרויף, שטעל אויף צו גאָט אַ מזבח אין דעם שײַער פֿון
אַרַונֶה דעם יבֿוסי.

19 איז דוד אַרויפֿגעגאַנגען לויט דעם וואָרט פֿון גָדן, אַזוי ווי גאָט
האָט באַפֿוילן. 20 און אַרַונֶה האָט אַ קוק געטאָן, און האָט דערזען
ווי דער מלך און זײַנע קנעכט קומען אַריבער צו אים; איז אַרַונֶה
אַרויסגעגאַנגען, און האָט זיך געבוקט צום מלך מיט זײַן פּנים צו
דער ערד. 21 און אַרַונֶה האָט געזאָגט: נאָך וואָס איז מײַן האַר דער
מלך געקומען צו זײַן קנעכט? האָט דוד געזאָגט: אָפּצוקויפֿן פֿון
דיר דעם שײַער אויף צו בויען אַ מזבח צו גאָט, כּדי די מגפֿה זאָל
פֿאַרהאַלטן ווערן פֿון פֿאָלק. 22 האָט אַרַונֶה געזאָגט צו דָוִדן: זאָל
מײַן האַר דער מלך נעמען און אויפֿברענגען וואָס איז גוט אין זײַנע
אויגן. זע, די רינדער זײַנען פֿאַר בראַנדאָפּפֿער, און די דרעשלשליטנס
און די שפּאַנצײַג פֿון די רינדער פֿאַר האָלץ. 23 אַלץ האָט אַרַונֶה דער
מלך אַוועקגעגעבן צום מלך. און אַרַונֶה האָט געזאָגט צום מלך: זאָל
יהוה דײַן גאָט דיך באַוויליקן. 24 האָט דער מלך געזאָגט צו
אַרַונֶהן: ניין, נײַערט קויפֿן וועל איך קויפֿן פֿון דיר פֿאַר געצאָלט, און
איך וועל ניט אויפֿברענגען צו יהוה מײַן גאָט בראַנדאָפּפֿער פֿאַר
אומזיסט.

און דוד האָט אָפּגעקויפֿט דעם שײַער און די רינדער פֿאַר
פֿופֿציק שקל זילבער. 25 און דוד האָט דאָרטן געבויט אַ מזבח צו
גאָט, און האָט אויפֿגעבראַכט בראַנדאָפּפֿער און פֿרידאָפּפֿער. און
גאָט האָט זיך איבערגעבעטן צום לאַנד, און די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן
געוואָרן פֿון ישׂראל.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.